

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Thối bùng ngọn lửa lên !!!

Vào ngày 17-12-2010, anh Mohammed Bouazzi đã tự thiêu tại thành phố quê hương mình thuộc nước Tunisia, để phản đối việc bị cướp mất quyền sinh cơ lập nghiệp. Cây đuốc lửa ấy đã lập tức được nhân dân thối bùng thành một biển lửa, thiêu đốt chế độ độc tài của Ben Ali trong vòng một tháng. Trước đó, vào ngày 6-6-2010, anh Khaled Said, 28 tuổi, người Ai Cập, đã bị công an mặc thường phục đánh cho tới chết vì không đòi được tiền hối lộ. Câu chuyện đau thương của anh cũng đã được nhân dân Ai Cập, đặc biệt là các bạn trẻ, biến thành ngọn lửa rồi thối bùng thành biển lửa thiêu đốt chế độ độc tài của Hosni Mubarak chỉ trong vòng hơn hai tuần lễ.

1- Những ngọn lửa của Việt Nam

Câu chuyện của anh M. Bouazzi có khác gì câu chuyện của anh Phạm Thành Sơn tại Đà Nẵng sau đó đúng ba tháng, ngày 17-2-2011? Cũng vì bị nhà cầm quyền cướp lấy đất đai là nguồn sinh cơ lập nghiệp, dù anh thuộc gia đình "có công với cách mạng", mà anh đã tự biến mình thành ngọn đuốc sống trước trụ sở UBND thành phố, như lời ông Đỗ Xuân Hiến, nguyên là một cán bộ CS gác, đã tiết lộ với đài RFA ngày 04-03-2011: "Gia đình anh Phạm Thành Sơn là gia đình có công với cách mạng, mẹ anh ấy là bà mẹ VN anh hùng, trong gia đình có mấy liệt sĩ. Bản thân anh Sơn là kỹ sư. Gia đình cách mạng đóng góp rất nhiều công lao nhưng cuối cùng bị chính quyền đối xử không ra gì... Gặp tôi trước đó mấy ngày, anh ấy nói với tôi một câu: "Kiểu này giờ chỉ còn con đường tự thiêu mới giải quyết được thôi, đất đai thì nó lấy hết rồi..."

Còn câu chuyện của anh Khaled Said thì có khác chi câu chuyện của ông Trịnh Xuân Tùng, nạn nhân mới nhất của Việt cộng. Do cùng với tài xế xe ôm bị một trung tá công an phường Thịnh Liệt, quận Hoàng Mai, Hà Nội, bắt lỗi cách vô lý trong ngày 28-02-2011, ông đã phản ứng lại. Thế là như lời con gái của ông tường thuật với đài RFA ngày 09-03, "ông công an lao vào bóp cổ ông xe ôm. Bó em liền gỡ tay ông ấy ra và bảo: "Ông là công an mà lại bắt dân, đánh người như thế à?", rồi bó em cũng chấp nhận sai và xin nộp phạt 100.000 đồng, nhưng ông ấy không chịu và đòi 150.000 đồng. Sau đó hai bên giằng co và chẳng may tay bó em vung phải mặt ông ấy, thế là ông ấy dùng dùi cui và đồ vật cứng đập bó em. Ông đánh vào đầu, vào gáy và bó em ngã xuống. Khi bó em ngã xuống, ông ấy tiếp tục hô hào thêm 5, 6 dân phòng nữa lao vào đám đá túi bó em. Sau khi đám đá xong thì xích bó em vào một góc cây rồi gọi xe đưa về phường.... Bị vào khoảng 3g, tầm 4g30-5g gia đình em biết chuyện xuống đây để xin cho bó em được đi khám và hỏi tình hình, nguyên nhân sự việc. Khi gia đình em đến, em có vào xin cho bó em đi khám, nhưng công an phường Thịnh Liệt nhất định không cho. Mãi đến tận 9g30, khi tình hình của bó em trở quá nặng, người ta mới cho bó em đi khám". Rốt cục thì ông Trịnh Xuân Tùng đã lia đời trong đau đớn hôm 08-03 mới rồi, trước nỗi uất ức của gia đình và sự phẫn nộ của công luận (càng phẫn nộ vì trò bóp méo sự thật của báo Công an Nhân dân).

Bên cạnh đó, nhiều ngọn lửa khác cũng đã sẵn sàng bùng lên. Các tu sĩ Phật giáo Hòa Hảo chẳng hạn. Xin nghe tường thuật của họ ngày 01-03-2011, khi công an xông vào Đạo tràng của hai tu sĩ Minh Thiện và Huệ Thọ tại quận Ô Môn, Cần Thơ để phá sập. Hai tu sĩ ấy đã dùng xăng chặn đứng sự xâm nhập của trên 100 côn đồ xã hội đen. Tu sĩ Huệ Thọ kể lại: "Đến trước cổng rào, họ dùng loa phát lớn lên: "Phải mở cửa để lực lượng vào đọc quyết định xử phạt". Tôi nói: "Không mở cửa! Mấy anh vào được cứ vào!" Thượng tá Bùi Đức Hồng CA quận Ô Môn nói: "Nếu không mở thì đừng trách lực lượng tràn vào!". Tình thế quá ngặt, Đặng Thanh Nhân anh của Thọ cầm can xăng 20 lít, chế phân nửa lên người và nói: "Anh nào ngon vào đây chết chung với tôi". Tôi thì bảo: "Phân nửa xăng còn lại, anh Hồng chỉ đạo ngon vào đây cura 2 với tôi! Còn những người lính CA vô tội họ chỉ làm theo lệnh". Hồng liền bỏ đi chỗ khác. Tôi nói tiếp: "Mấy anh thấy quốc gia Ai Cập chỉ có 1 người tự thiêu làm chấn động thế giới, dân chúng biểu tình lật đổ tổng thống độc tài. Còn mấy anh chỉ biết hiếp dân, đàn áp tôn giáo. Có ngon ra tay giữ đảo Hoàng Sa và Trường Sa, Ai Nam Quan, Thác Bản Giốc đã bị Trung Cộng lấy rồi kia! Chế độ CS của mấy anh quá ác độc sẽ bị sụp đổ nay mai".

Một ngọn đuốc nữa cũng chuẩn bị bùng cháy ngày 29-03-2011 tới, tức 25-02 âm lịch, Đại lễ kỷ niệm Đức Huỳnh Giáo Chủ bị Việt Minh ám hại năm 1947, nếu Cộng sản tiếp tục đàn áp lễ này. Ngọn đuốc đó chính là cô Lê Thị Mỹ Hạnh, 24 tuổi, con của ông Lê Văn Sóc đang bị án tù 6 năm rưỡi vì đòi tự do tôn giáo. Cô viết trong Tuyệt mạng thư ngày 13-03-2011: "Trong cái cảnh truân chuyên nghiêng ngửa của PGHH trước cường quyền bạo lực, là một đứa con gái bé bỏng, vô tài kém đức, không đóng góp được gì trong sự mệnh bảo tồn Đạo pháp, nhất là đối với ngày lễ 25-2 âm lịch ngày kỷ niệm thiêng liêng nhất, trọng đại nhất của 7 triệu tín đồ PGHH sắp tới, tôi cảm thấy trong lòng tràn đầy trần trở... Suy cạn nghĩ cùn, tôi chỉ có thể làm một việc là đem cái xác thân phàm tục của một đứa con gái xuân thì làm một ngọn đuốc phá tan màn âm u tàn bạo quyết tâm tiêu diệt PGHH của đảng CSVN hầu lưu lại muôn đời một tấm gương chói rạng về khí phách của người phụ nữ PGHH. Tôi quyết định tự thiêu để phản đối trong trường hợp nhà cầm quyền CSVN còn tiếp tục thi hành những biện pháp nghiệt ngã, khủng bố trấn áp, ngăn đường chặn ngõ, nhất là trực tiếp đàn áp ngày lễ 25/2 âm Tân Mão"

Bên cạnh đó, các tín hữu Tin lành Mennonite tại Sài Gòn Bình Dương, trước sự đàn áp ngày càng khốc liệt của Cộng sản, cũng quyết tâm phản kháng theo cách của mình là tình nguyện chịu tử đạo. Trong cuộc phỏng vấn của đài Á châu Tự do ngày 09-03-2011, Mục sư Nguyễn Hồng Quang tuyên bố: "Tôi thấy họ bắt công, đàn áp chúng tôi chịu hết nỗi rồi. Nên không còn con đường nào khác là chúng tôi lập danh sách kêu gọi những người trong Giáo hội sẵn sàng tử đạo để bảo vệ quyền tự do tín ngưỡng của mình. Đã có hàng loạt người đăng ký, trong đó Ms Nguyễn Thành Nhân là người đăng ký tử đạo"

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**



TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Thổi bùng ngọn lửa lên !!!**
- Trg 03 ► **Tuyên ngôn của Người Việt trong ngoài nước nhân Cách mạng Hoa lài ở Bắc Phi và...**
- Trg 04 ► **Lời Kêu gọi cùng nhau chuyển tin về Quốc nội.**
-Liên minh Dân chủ Việt Nam
- Trg 05 ► **Tuyệt mạng thư phản đối nhà cầm quyền CSVN khủng bố...**
-Lê Thị Mỹ Hạnh
- Trg 06 ► **Giáo hội Tin lành Mennonite tại Việt Nam lại bị đàn áp.**
-Thanh Quang phỏng vấn
- Trg 08 ► **Bản Lên tiếng về vụ án ở Hà Giang ngày 10-03-2011.**
-Nhóm LM Nguyễn Kim Điền
- Trg 09 ► **Tiếng dân trước vụ án ô nhục Hà Giang.**
-Nhóm Nhà giáo hưu Sài Gòn
- Trg 10 ► **Nhân dân có thể đi tù cùng ông Cù Huy Hà Vũ.**
-Trần Hương
- Trg 12 ► **Thực hư vụ tự thiêu trước UBND thành phố Đà Nẵng.**
-Thanh Quang tổng hợp
- Trg 13 ► **Dân Đà Nẵng còn khổ đến bao giờ?**
-Việt Hùng phỏng vấn.
- Trg 14 ► **Ta phải sống một cuộc đời đáng sống (thơ).**
-Ngô Minh Hằng
- Trg 15 ► **Cái gì gây ra lạm phát ở VN?**
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 16 ► **Làm sao dân sống nổi ?**
-Vi Anh
- Trg 17 ► **Cơ hội bằng vàng.**
-Long Điền
- Trg 19 ► **Đã đến lúc cộng đồng dân tộc VN phải lãnh trách nhiệm...**
-Trần Bảo Việt
- Trg 21 ► **Hy vọng đã vươn lên!**
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 23 ► **Giờ hành động đã điếm !**
-Lê Văn An
- Trg 25 ► **Cần xua tan một ngộ nhận.**
-Nguyễn Minh Cần
- Trg 28 ► **Tâm thư gửi Công an, Quân đội, Đảng viên, Sinh viên....**
-Dân Trong Nước
- Trg 30 ► **Trung tá CA đánh gãy cổ dân đến chết rồi còn lập liêm tội ác.**
-Khánh An+Nguyễn Hữu Vinh

NHỚ TỚI NHÂN DÂN NHẬT BẢN

trước tiên. Chúng tôi không làm gì cả ngoài việc cầu nguyện và phục vụ Chúa của chúng tôi thế mà cũng bị truy diệt. Họ đã đàn áp như vậy thì hiện đã tới lúc chúng tôi báo động toàn bộ GH, các Giáo hạt và các Mục sư sẽ làm đơn kiến nghị và kêu gọi mọi người hy sinh. Nếu chúng tôi sợ chết, sợ tù, để chúng tấn công mãi như thế này thì sẽ tiêu diệt Đức tin và làm cơ vấp phạm cho hàng loạt tín đồ và nhân sự mới."

Đĩ nhiên, còn nhiều ngọn lửa khác giữa giới dân oan, giới dân chủ, giới đối kháng bị tù, giới trí thức yêu nước, giới đảng viên phản tỉnh.... đang chờ được liên kết để thành biển lửa.

2- Thổi bùng ngọn lửa cho Việt Nam

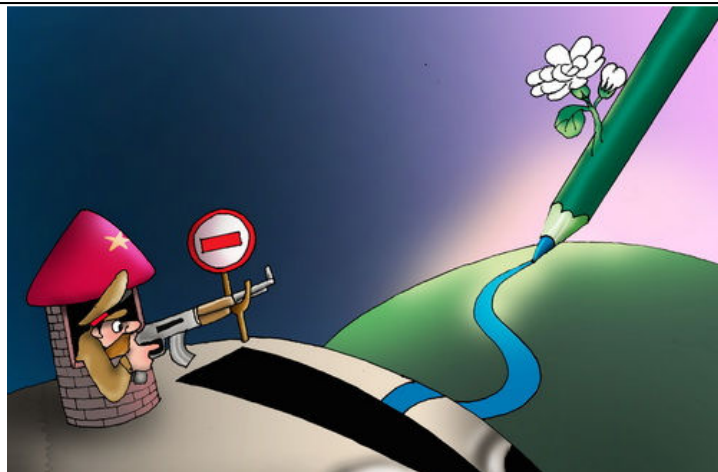
Tiểu thay, ngọn lửa Phạm Thành Sơn cho tới nay vẫn chưa được thổi bùng, một là vì sự hãm dọa của nhà cầm quyền đối với gia đình và bạn bè anh, hai là vì sự bùng bít hay xuyên tạc của bộ máy tuyên truyền công cụ, ba là vì thái độ dửng dưng hay khiếp hãi của quần chúng cũng như của những người đồng cảnh ngộ. Ông Trịnh Xuân Tùng thì tới nay thì gia đình chưa định ngày đưa tang, nhưng cái chết này có biến thành được mỗi lửa ngay tại đầu não của chế độ không thì còn phải chờ đợi. Và các ngọn lửa dân chủ đang âm ỉ cháy giữa lòng xã hội Việt Nam cũng thế.

Ai sẽ nối kết và thổi bùng các ngọn lửa này lên? Trước hết có thể nói là các phương tiện truyền thông hiện đại được vận dụng cách thông minh, nhiệt tình và can đảm, như kinh nghiệm của cuộc cách mạng Hoa lài, Hoa sen bên Bắc Phi và Trung Đông. Vận dụng bởi các nhà dân chủ trong nước cũng như bởi các cộng đồng đấu tranh hải ngoại. Đồng loạt ý thức sẽ đồng lòng hành động. Thứ đến là việc hình thành cho được những tập thể đối kháng có tổ chức, có tinh thần, có đường lối, có kỷ luật, âm thầm hoặc công khai, khối nhóm quần chúng hoặc đảng phái chính trị.

Nhưng vì tình hình Việt Nam giống với tình hình các nước Đông Âu trước đây hơn là với các nước Trung Đông hay Bắc Phi hiện giờ, bởi lẽ cùng nằm dưới chế độ cộng sản độc tài toàn trị, nên một nhân tố quan trọng làm bùng phát và nối kết các ngọn lửa, đó chính là các tôn giáo, tổ chức dân sự duy nhất còn được miễn cưỡng cho tồn tại và hoạt động trong chế độ Cộng sản. Lịch sử việc sụp đổ Liên Xô và các nước Đông Âu cuối thập niên 80 - đầu thập niên 90 của thế kỷ trước đã chứng minh điều này: Tin lành, Chính thống, Công giáo tại các nước ấy đã đóng vai trò chủ chốt và lớn lao trong việc thanh toán chế độ CS. Những biến cố xảy ra tại tòa Khâm sứ, giáo xứ Thái Hà, giáo phận Vinh cách đây đôi ba năm với những cuộc tập hợp quần chúng tên tới cả chục ngàn, trăm ngàn trong ôn hòa trật tự nhưng kiên trì quyết liệt, rồi với việc nhà cầm quyền tìm mọi cách triệt hạ các lãnh đạo tinh thần đã biết huy động quần chúng như thế (kể cả vụ Bát Nhã Lâm Đồng) cho thấy kinh nghiệm Đông Âu cần phải được học hỏi.

Chính vì thế mà mới đây, khi cụ Lê Quang Liêm, hội trưởng Phật giáo Hòa Hảo Thuận túy, thành lập Đoàn Thanh niên Phật giáo Hòa Hảo yêu nước (Thông báo 23-02-2011) thì CS giật mình và quyết tâm dẹp bỏ. Nó cũng đang làm mọi cách (vừa dụ vừa dọa) để làm cho các lãnh đạo tinh thần một là "sợ động tới chính trị", hai là "im tiếng để khỏi bị vạch trần", ba là "được việc hơn đúng việc", bốn là "cho quyền đạo đi chung với quyền đời". Xin các vị ấy hãy nhớ lại lời của Hồng y Tomasek, Tổng Giám mục thành Praha, kiêm Giáo chủ Công giáo miền Bohemia, Tiệp Khắc: "Về phần tôi, tôi không thể nào tỏ ra xa lạ với định mệnh quốc gia của tôi và toàn thể đồng bào đất nước tôi. Tôi không thể im lặng trong lúc tất cả anh chị em đang hiệp lực với nhau để phản đối những bất công mà anh chị em phải chịu từ 40 năm trời" (Trích Thư công bố ngày 21-11-1989, trước 200.000 người biểu tình tại Praha, Tiệp Khắc, khi sắp kết thúc cuộc Cách mạng nhưng tại nước này)

BAN BIẾP TẬP



Con đường tự do và dân chủ (Babui-Danchimviet.info)

TUYÊN NGÔN

của Người Việt trong và ngoài nước nhân Cách mạng Hoa Lài ở Bắc Phi và Trung Đông

Việt Nam QN-HN 09-03-2011

Cách mạng Hoa Lài ở Bắc Phi đã lật đổ hai nền độc tài chuyên chính ở Tunisie, trường hợp Ben Ali, sau 23 năm, và Ai Cập, trường hợp Hosni Mubarak, sau 30 năm, hiện đã lan sang hơn 10 quốc gia khác ở Bắc Phi và Trung Đông. Hai trường hợp này là những bằng chứng hùng hồn cho thấy Bước tiến của Dân chủ không những tất yếu mà còn tất thắng.

Chúng tôi hoan nghênh hai cuộc cách mạng nói trên và chúc các dân tộc ở Bắc Phi và Trung Đông chóng thành công trong cách mạng phi bạo lực, hoà bình và trật tự, nhất là trong những đòi hỏi chính đáng như quyền có công ăn việc làm, các quyền tự do ngôn luận, tự do thông tin, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do tôn giáo, và quyền được đại diện trong một xã hội dân chủ và bình đẳng.

Chúng tôi đặc biệt ngưỡng mộ tuổi trẻ ở các quốc gia đó đã tỏ ra biết hy sinh (như trường hợp anh Mohammed Bouazizi) cũng như giữ được tinh thần ôn hòa nhưng kiên quyết trong khi tranh đấu cho quyền lợi của toàn dân. Sự ủng hộ của gia đình và bạn bè, cũng như của các thầy, cô của họ, và các thành phần quân đội, chứng tỏ tuổi trẻ các nước đó đã đi đúng đường.

Cuộc vận động quần chúng qui mô và thành công, thực hiện trong hoà bình qua các phương tiện truyền thông đại chúng như Internet, các trang điện tử Facebook, Twitter, YouTube, và điện thoại di động, chứng tỏ là không có một nền chuyên chính nào, dù độc ác và tham nhũng tới đâu đi nữa, có thể ngăn cản được bước tiến của nhân loại tới một tương lai tươi sáng hơn với tự do và công bằng cho tất cả mọi người.

Năm 1945, ông Hồ Chí Minh, người đã trích dẫn Hiến chương của hai cuộc cách mạng Pháp và Mỹ để đưa vào Tuyên ngôn Độc lập mùng 2 tháng 9, đã long trọng đưa ra ba lời hứa với dân tộc Việt Nam: ĐỘC LẬP, TỰ DO, HẠNH PHÚC.

Ngày nay, sau 66 năm cầm quyền ở miền Bắc và 36 năm trên toàn quốc, đảng Cộng sản Việt Nam, một trong những chính quyền tham nhũng và tàn bạo nhất thế giới, vẫn chưa thực hiện được ba lời hứa đó. Đã đến

lúc 87 triệu dân trong nước và hơn 3 triệu người Việt Nam tại hải ngoại phải cùng đứng lên đòi lại và tranh thủ những quyền căn bản nói trên cho toàn dân!

Tệ hại hơn nữa, nhiều phần lãnh thổ đã bị công nạp cho Trung Cộng để bảo vệ ngôi vị cho tập đoàn lãnh đạo Cộng sản Việt Nam, đưa đến nạn mất nước chỉ còn trong gang tấc. Chưa bao giờ đất nước giàu đẹp của chúng ta lại phải xuất khẩu hàng vạn con gái đi làm dâu ngoại nhân và nô lệ tình dục nước ngoài, con trai đi làm lao nô ở nước người để mang tiền về nộp cho Đảng. Chưa bao giờ trong lịch sử nước nhà lại có một giai đoạn mà người dân khi bày tỏ lòng yêu nước chân chính thì bị đánh đập và bắt bỏ tù, tệ hại hơn cả dưới thời Pháp thuộc.

Ở trong nước, Khối 8406, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế và một số tổ chức cũng như sinh viên trên toàn quốc đã kêu gọi toàn dân đứng lên đòi hỏi những điều tương tự, theo gương của Đông Âu và Liên Xô trước kia, và gương của Bắc Phi và Trung Đông trong những ngày vừa qua.

Chúng tôi, đại diện các tổ chức và nhân sĩ Việt Nam tại quốc nội và hải ngoại cùng ký tên dưới đây, xin thêm tiếng nói của mình vào với tiếng nói của Khối 8406 và những tiếng nói đứng đắn, có trách nhiệm khác ở trong nước để kêu gọi tuổi trẻ Việt Nam tích cực chuẩn bị đồng loạt đứng lên cứu nguy Tổ quốc và chứng minh cho thế giới biết rằng truyền thống Trung-Triệu và bao anh hùng quốc gia dựng nước và giữ nước của chúng ta vẫn còn nguyên giá trị, rằng tuổi trẻ cũng như dân tộc Việt Nam sẵn sàng hy sinh tranh đấu cho những quyền lợi tối thượng của quốc gia, theo chủ trương bất bạo động của thánh Gandhi và ông Nelson Mandela.

Nguyễn Trãi (1380-1442), nhà tư tưởng vĩ đại của dân tộc, đã dạy: "Mến người có nhân là dân, mà chớ thuyên và lật thuyên cũng là dân." Đã quá lâu dân tộc chúng ta phải chờ thuyên Cộng sản trên lưng dù chế độ đã tỏ ra hoàn toàn bất nhân. Đã đến lúc toàn dân cần một lòng đứng lên lật con thuyên chổng chèn và ác độc

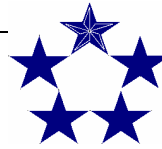
này. Chỉ còn cách đó là chúng ta có thể cùng nhau bảo vệ được sự toàn vẹn lãnh thổ trước giặc ngoại xâm và bảo đảm được cho dân ta một tương lai huy hoàng trong hoà bình, tự do, bình đẳng và an lạc.

Ngày 9 tháng 3 năm 2011

Đồng ký tên:

A-Tổ chức

1- Khối 8406, Việt Nam, Ban Đại diện: Lm Nguyễn Văn Lý, Lm Phan Văn Lợi, Kỹ sư Đỗ Nam Hải và Gs Nguyễn Chính Kết. 2- Cao trào Nhân bản VN, Bs Nguyễn Đan Quế, Đại diện. 3- Nghị hội Toàn quốc Người Việt tại Hoa Kỳ, Gs Nguyễn Ngọc Bích, Chủ tịch. 4- Liên hội Người Việt Canada, Ngô Văn Út, Phó Chủ tịch. 5- Cộng đồng Người Việt Quốc gia Hoa Kỳ, Đại diện: Nguyễn Văn Tân, Chủ tịch Hội đồng Chấp hành Trung ương. Nguyễn Văn Tấn, Chủ tịch Hội đồng Đại biểu. 6- Phong trào Quốc dân đòi Trả tên Sài Gòn, Lm Nguyễn Hữu Lễ, Đại diện. 7- Hiệp hội Dân chủ và Phát triển Việt Nam, Đức, Trần Huệ, Phó Chủ tịch. 8- Lực lượng Dân tộc Cứu nguy Tổ quốc, Trần Quốc Bảo, Chủ tịch. 9- Phong trào Giáo dân Việt Nam Hải ngoại, Kỹ sư Đỗ Như Điện, Điều hợp viên. 10- Tổ chức Phục hưng Việt Nam, Gs Ngô Quốc Sĩ, Phó Chủ tịch kiêm Phát ngôn nhân. 11- Tập hợp vì Nền Dân chủ, Bs Nguyễn Thế Bình, Đại diện. 12- Tổ chức Quốc tế Yểm trợ Cao trào Nhân bản, Bs Nguyễn Quốc Quân, Chủ tịch. 13- Mạng lưới Nhân quyền, Tiến sĩ Nguyễn Bá Tùng, Trưởng ban Phối hợp. 14- Giáo hội Phật giáo Việt Nam trên Thế giới, Ks Vũ Văn Thái, Phó Chủ tịch. 15- Phong trào Yểm trợ Tự do Tôn giáo và Nhân quyền Việt Nam, Hội đồng Điều hành: Hòa thượng Thích Nguyên Trí, Chủ tịch Ban Thường vụ. Gs Tiến sĩ Nguyễn Thanh Liêm, Chủ tịch Hội đồng Cố vấn Trung ương. Lm Đinh Xuân Long, Chủ tịch Hội đồng Giám sát Trung ương. Gs Lại Thế Hùng, Tổng Thư ký, Ủy ban Điều hợp Trung ương. Lm Đinh Xuân Minh, Chủ tịch Phong trào tại Âu Châu. Ông Đoàn Đình Thủy, Chủ tịch Phong trào tại Canada. 16- Tổ chức Dân chủ VN, Gs Nguyễn Thanh Trang, Chủ tịch. 17- Đảng Vì Dân Việt Nam, Trịnh Ngọc Anh, Đại diện Văn phòng Liên lạc. 18- Tổ chức Hưng Việt, Nguyễn Kiện, Chủ tịch. 19- Phong trào Hưng Ca, Trần Tuấn Minh, Phong trào trưởng. 20- Văn khố Thuyền nhân, Kỹ sư Trần Đông, Đại diện. 21- Ủy ban Bảo toàn Đất tổ, Đoàn Thế Cường, Chủ tịch. 22- Ủy ban Canada Tự do Tôn giáo, Mặc Giao Phạm Hữu Giáo, Chủ tịch. 23- Tập hợp Đồng Tâm, Úc



LỜI KÊU GỌI

CÙNG NHAU CHUYỂN TIN VỀ QUỐC NỘI

.....*Liên minh Dân chủ Việt Nam 09-03-2011*.....

Châu, Huỳnh Khánh Hòa, Trưởng nhiệm. 24- Đảng Đại Việt, Tiến sĩ Phan Văn Song, Chủ tịch. 25- Hội Khoa học Kỹ thuật Việt Nam, Tiến sĩ Mai Thanh Truyết, Chủ tịch. 26- Hội Cử tri Việt Mỹ, Bà Jackie Bông, Chủ tịch. 27- Cộng đồng Người Việt Pomona Valley, California, Bs Võ Đình Hữu, Chủ tịch. 28- Câu Lạc bộ Phối hợp Công tác Paris, Ca Dao, Điều hợp viên. 29- Cộng đồng Người Việt hạt Tarrant, Texas, Nguyễn Kinh Luân, Chủ tịch. 30- Hiệp hội Phát triển Cộng đồng Việt Nam, New South Wales, Úc Đại Lợi, Hồ Hiến Thanh, Chủ tịch. 31- Trung tâm Việt ngữ Văn Lang, San Jose, California, Nguyễn Tấn Hưng, Giám đốc Trung tâm. 32- Hội Phụ nữ Âu Cơ, Cô Phạm Thiên Thanh, Chủ tịch. 33- Nhóm Thành viên Khố 8406 tại Hoa Kỳ: Vũ Thanh Phương, Vũ Thiên Nga, Vũ Kim Ngân, Nguyễn Hải và Lư Thị Thu Duyên. 34- Hội quán Võ thuật Đông Tâm, Sydney, Úc, Ly Việt Hùng, Hội trưởng. 35- Trường Việt ngữ Đông Tâm, Sydney, Úc, Hồ Hiếu Dương, Hiệu trưởng. 36- Đoàn Thanh niên Hồn Việt, Texas, Hoa Kỳ, Nguyễn Đình Nhu, Chủ tịch. 37- Tổ chức Dân chủ Việt Nam tại Đức, Phạm Hoàng, Chủ tịch. 38- Cao trào Nhân bản VN, Bs Nguyễn Đan Quế. 39- Ủy ban Vận động Cách mạng Hoa lài Việt Nam, Lê Anh Đại diện. 40- Đảng Thăng Tiến, Thái Thanh Thuý, Đại diện. 41- Liên minh Dân chủ Việt Nam, Ls Ngô Thanh Hải, Đại diện. 42- Hội Hải quân và Hàng hải VNCH tại Pháp, Đặng Vũ Lợi, Chủ tịch. 43- Tiếng nói Người Mỹ gốc Việt, Nguyễn Thị Ngọc Giao, Chủ tịch Sáng lập 44- Hội Cựu Sinh viên Sĩ quan Trừ bị Thủ Đức Ontario, Trần Hoàng Giang, Chủ tịch. 45- Trung tâm Điều hợp Canada Tập thể Chiến sĩ VNCH Hải ngoại, Đặng Văn Ngọc, Trung tâm trưởng. 46- Hội Cựu Quân nhân QLVNCH Calgary, Chiến hữu Đặng Văn Ngọc, Chủ tịch. 47- Nhóm Vietlist HK, Bà Hoàng Lan. 48- Nhóm Thanh niên Dân chủ VN, Ông Trần Long. 49- Hội Cựu Sinh viên Đại học Kiến trúc Sài Gòn, San Jose, Nguyễn An Quốc K70. 50- Khố 8406 Hải ngoại, Hoa Kỳ, Ô. Nguyễn Thanh Hùng, Ô. Quốc Việt. 51- Khố 8406 Hải ngoại, Canada, Ô. Mặc Giao, Ô. Hà Bảo Trung. 52- Khố 8406 Hải ngoại, Úc châu, Ô. Nguyễn Quang Duy. 53- Khố 8406 Hải ngoại Âu châu, Ô. Dươn Văn Lợi, Ô. Đặng Vũ Lợi. 54- Comité de support à la Démocratie et Liberté Religieuse au Vietnam : vice-president, Mr. Victor Charbonneau.

B- Cá nhân: 30 người
Cập nhật tới 15-03-2011

Kính thưa quý đồng hương,
Tất cả người Việt Nam ở hải ngoại chúng ta đều mong muốn có cuộc cách mạng Hoa Lài xảy ra tại Việt Nam. Nhưng bộ máy kềm kẹp của đảng Cộng sản Việt Nam đang gia tăng mạng lưới kiểm soát thông tin trong nước nhằm bịt tai, bịt mắt dân chúng Việt Nam trước cao trào của các cuộc cách mạng dân chủ đang lan tràn từ Bắc Phi, Trung Đông... Báo chí, truyền thanh, truyền hình trong nước không thông tin hay thông tin giới hạn, một chiều về cuộc Cách mạng Hoa Lài ở Tunisia, Cách mạng Quần Chúng ở Ai Cập, cuộc nổi dậy ở Lybia, Yemen v.v... điển hình qua nghị định số 02/2011NB của Thủ tướng CSVN vừa ký ban hành, đưa ra qui định xử phạt hành chánh từ 5 triệu đến 45 triệu đồng nhằm mục đích răn đe báo chí trong việc thông tin.

Đề người dân trong nước nhận được tin tức trung thực đã và đang xảy ra trong thời gian qua, làm sụp đổ và rung chuyển các chế độ độc tài trên thế giới; tạo điều kiện cho “Sức mạnh của Dân chúng” bộc phát ở Việt Nam. Chúng tôi xin đề nghị Cộng đồng Việt Nam Hải ngoại chúng ta cùng nhau phát động phong trào chuyển tin về quốc nội qua tất cả mọi phương tiện: Điện thoại, Cellular Phone, Internet (Email, Facebook, Twitter, Youtube...).

Chúng tôi xin đề nghị:

1- Mỗi người Việt Nam ở hải ngoại dùng mọi phương tiện hữu hiệu mình có được: như điện thoại, internet... liên lạc về thân nhân, bà con, bằng hữu ở trong nước và xin bỏ ra vài phút phổ biến tin tức làn sóng cách mạng đang xảy ra trên thế giới (bằng mẫu đính kèm), để người dân trong nước nắm vững những tin tức lạc quan về các cuộc cách mạng quần chúng và sự sụp đổ

của các chế độ độc tài ở Tunisia, Ai Cập và đang xảy ra tại Lybia... Bà con trong nước sẽ truyền miệng nhanh chóng khắp nước, hình thức tuyên truyền rì tai này nhà cầm quyền CSVN không thể ngăn chặn được. Khi nhân dân Việt Nam, nhứt là thành phần trẻ, thanh niên, sinh viên, học sinh có thông tin đầy đủ: “Sức mạnh của Dân chúng” sẽ gia tăng cực độ, từ đó nhu cầu cho **MỘT CUỘC CÁCH MẠNG DÂN CHỦ** sẽ bùng phát dễ dàng.

2- Đề giảm thiểu sự ngông cuồng, tàn ác của bọn cầm quyền CSVN, xin bà con trong nước thu thập và thông báo ra hải ngoại tất cả tên họ, chức vụ của những cán bộ CSVN từ Phường, Xã, Huyện, Tỉnh cho tới Trung ương. Những người có khả năng sẽ ra lệnh hay thi hành lệnh đàn áp, bạo hành những người dân biểu tình trong tương lai. Những nhân vật này nếu họ nhúng tay vào tội ác, bảo đảm họ sẽ phải bị trừng phạt cho những hành động tàn ác của họ: Quốc tế sẽ phong tỏa tài sản của họ ký thác trong ngân hàng và chịu sự trừng phạt trước pháp luật Việt Nam trong tương lai và trước Tòa án Tội ác Quốc tế.

Xin quý đồng hương, các tổ chức chính trị, tôn giáo, quân đội, thanh niên, sinh viên, xã hội, giáo dục, truyền thông góp sức, hưởng ứng tích cực công tác chung này để giúp cho “Sức mạnh của Dân chúng” tại Việt Nam trở dậy đúng thời điểm của làn sóng Cách mạng Dân Chủ đang lan tràn khắp nơi trên thế giới. Được như vậy, chúng ta tin tưởng Cuộc Cách mạng Dân Chủ tại Việt Nam nhất định phải thành công.

Xin chân thành cảm tạ sự đóng góp thiết thực của quý vị,

Liên Minh Dân Chủ Việt Nam
Dân Bản – Tự Do – Độc Lập –
Hoà Bình – Trung Lập



PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY TUYỆT MẠNG THƯ

phản đối nhà cầm quyền CSVN khủng bố ngày lễ 25-02 ăl*Lê Thị Mỹ Hạnh 13-03-2011*.....

Nam mô A Di Đà Phật
Tôi là Diệu Minh Lê Thị Mỹ Hạnh, 24 tuổi, nữ tu sĩ PGHH, con của ông Lê Văn Sóc. Cha tôi bị CS kêu án 6 năm 6 tháng tù về tội đòi Tự do Tôn giáo, hiện đang còn ở tù tại trại tù Xuân Lộc (Đồng Nai).

Trước cảnh tang thương này, tôi phải nghỉ học về nhà, rời bỏ cái cảnh hoa đời rộ nở của tuổi xuân để nỗi chí cha tiếp tục phục vụ Đạo pháp và tâm nguyện của tôi là **Đạo còn người còn, Đạo mất người mất.**

Trong cái cảnh truân chuyên nghiêng ngửa của PGHH, dù tôi là một đứa con gái bé bỏng, không tài kém đức nhưng cũng cảm thấy trong lòng đầy tràn trở trước tiền đồ đạo pháp.

Cái nỗi trần trở nặng trĩu đè nặng tâm não tôi là mỗi khi Đại lễ 25/2 ăl kỷ niệm ngày Đức Huỳnh Giáo Chủ bị Việt Minh Cộng sản ám hại đáo kỳ.

Từ năm 2005, chỉ có Trưởng lão Lê Quang Liêm mới dám đứng lên, vượt dầu sôi lửa bỏng để tổ chức ngày Đại lễ 25/2 ăl 2005 tại nhà ông Tu sĩ Nguyễn Văn Điền, rồi năm 2006 tổ chức tại nhà cha tôi (Lê Văn Sóc)... năm 2007 tổ chức tại nhà Trưởng lão Lê Quang Liêm (TP HCM)... năm 2008-2009 vì Trưởng lão Lê Quang Liêm lâm trọng bệnh suyết chết, không ai dám đứng ra tổ chức ngày lễ 25-2 ăl này... Đến năm 2010 Trưởng lão Lê Quang Liêm được bình phục sức khỏe liền tổ chức ngày lễ 25-2 ăl Canh Dần (2010) tại nhà ông Nguyễn Văn Sáu ở xã Đông Thành, huyện Bình Minh (Vĩnh Long).

Mỗi lần ngày Đại lễ 25/2 ăl đến là hàng triệu con tim của tín đồ PGHH phải thổn thức, âu lo về ngày lễ trước những hành động khủng bố, trấn áp, ngăn chặn của nhà cầm quyền CS như bao nhiêu năm đã đi qua. Tại sao trong một đất nước gọi là độc lập, tự do, hạnh phúc mà ngày lễ kỷ niệm Đức Giáo Chủ của một đại Tôn giáo, có một nền giáo lý thích nghi thời đại, có một khối tín đồ 7 triệu người, có một quá trình đi vào chiều dài và chiều sâu của lịch sử như PGHH lại không được tổ chức ???

Giấy trắng mực đen đã ghi rành rành trong Hiến pháp nước CHXH CNVN. Điều 70 đã qui định: - Công

dân có quyền Tự do Tín ngưỡng. - Các tôn giáo đều bình đẳng trước pháp luật. - Không ai được xâm phạm tự do tín ngưỡng.

"Công dân có quyền tự do tín ngưỡng"... Tại sao 7 triệu tín đồ PGHH không được tổ chức lễ kỷ niệm ngày Đức Thầy mình vắng mặt (Đại lễ 25/2 ăl) ???

"Các Tôn giáo đều bình đẳng trước pháp luật"... Tại sao Phật giáo được tổ chức huy hoàng ngày Đức Phật nhập Niết Bàn... Thiên Chúa Giáo được tổ chức linh đình ngày Đức Chúa Giêsu thăng thiên... còn PGHH thì không được tổ chức ngày Đức Huỳnh Giáo Chủ vắng mặt ???

"Không ai được xâm phạm tự do tín ngưỡng"... PGHH tổ chức ngày lễ Đức Huỳnh Giáo Chủ vắng mặt trong vòng trật tự, theo nghi lễ tôn giáo thuần túy, tại sao nhà cầm quyền CS suốt 35 năm dài (1975-2010) vẫn tiếp tục cấm đoán, ngăn trở một cách nghiệt ngã, khủng bố, trấn áp không cho tín đồ PGHH tổ chức ngày lễ 25/2 ăl ? Như vậy nhà cầm quyền CS có phạm tội xâm phạm tự do tín ngưỡng không? Người làm luật mà phạm luật phải bị xử lý như thế nào?

Trong cái cảnh truân chuyên nghiêng ngửa của PGHH trước cường quyền bạo lực, tôi là một đứa con gái bé bỏng, vô tài kém đức không đóng góp được gì trong sứ mệnh bảo tồn Đạo pháp, nhất là đối với ngày lễ 25-2 ăl Tân Mão (2011) là ngày kỷ niệm thiêng liêng nhất, trọng đại nhất của 7 triệu tín đồ PGHH sắp tới, tôi cảm thấy trong lòng tràn đầy tràn trở : **phải làm gì đây ???** Suy cặn nghĩ cùn, tôi chỉ có thể làm một việc là đem cái xác thân phàm tục của một đứa con gái xuân thì làm một ngọn đuốc phá tan màn ám u tàn bạo quết tâm tiêu diệt PGHH của đảng CSVN hầu lưu lại muôn đời một tấm gương chói rạng về khí phách của người phụ nữ PGHH. Tôi quyết định **TỰ THIẾU** để phản đối trong trường hợp nhà cầm quyền CSVN còn tiếp tục thi hành những biện pháp nghiệt ngã, khủng bố, trấn áp, ngăn đường, chặn ngõ nhất là trực tiếp đàn áp ngày lễ 25/2 ăl Tân Mão (29-03-2011) được dự trù tổ chức tại nhà ông Trần Nguyên Hườn, Hội trưởng Giáo hội

PGHH Thuần túy tỉnh An Giang.

Tôi muốn ngọn lửa hồng từ xác thân phàm tục của tôi được:

a- Bay khắp chín phương Trời, mười phương Phật để tố cáo tội ác của CSVN đối với PGHH suốt 64 năm dài (1947-2011).

b- Cáo giác trước thế giới tự do, trước lương tâm nhân loại yêu chuộng Tự do và Công lý cái chính sách độc tài toàn trị của đảng CSVN đối với Dân tộc, nói chung, và đối với PGHH, nói riêng.

c- Cảnh tỉnh Ban Trị sự Trung ương PGHH "quốc doanh", đã đến lúc Ông Bà Cô Bác, Anh Chị nên tỉnh ngộ quay về với "nguồn cội" chấm dứt chuỗi đời làm công cụ cho CSVN gây trở ngại cho tiến trình chung của PGHH.

d- Cảnh tỉnh những Ông Bà Cô Bác, Anh Chị đồng môn đã và đang bình chân như vại trước cảnh lao đao của Đạo pháp nên nhớ lời kêu gọi tha thiết của Đức Tôn Sư: *Đạo diệu mầu gặp lúc truân chuyên. Phận môn đệ phải lo vun quén. --- Từ nay cách biệt xa ngàn. Ai người tâm Đạo đừng toan phụ Thầy.*

e- Cảnh tỉnh những Ông Bà Cô Bác, Anh Chị đồng môn PGHH, vì hoàn cảnh hay vì lý do gì đó đã lỡ chân trên con đường mượn Đạo tạo Đời nên nhớ câu khuyên răn của Đức Thầy: *Luật nơn quả thật là cao viễn. Suốt cổ kim chẳng lọt một ai. Vậy ta nên làm chuyện thẳng ngay. Cứ bền chí có ngày thông thả...*

f- "**Cúng dường**" Tam Bảo để xin hộ trì cho PGHH sớm được trùng hưng, trường tồn, bất diệt... để xin hộ trì 7 triệu tín đồ PGHH đều thương yêu nhau như con một cha, một lòng một dạ vì Đạo, vì Thầy để vun bồi đạo pháp... để xin hộ trì cho những Ông Bà Cô Bác, Anh Chị đã làm đường lạc lối đang lầm lũi theo con đường đồ danh trục lợi trên cơ đồ Đạo pháp, sớm được tỉnh ngộ, hồi đầu hướng thiện, thành tâm cải hóa "Quay lại ắt thấy bờ"... để xin hộ trì cho Ông Bà Cô Bác vì Đạo, vì Thầy đang bị tù tội sớm được tại qua, nạn khỏi, đoàn tụ gia đình... để xin hộ trì các bậc anh hùng liệt nữ PGHH đang hiến thân trong cuộc đấu tranh để phục hưng PGHH được thành công tốt đẹp, vạn sự cát tường.

Sở dĩ tôi phải công bố **Lời Tuyệt mạng** này trước là tránh cái "ngón sờ trường" của nhà cầm quyền CSVN là sau khi có một người hy sinh để phản đối chế độ thì giới cầm quyền ào ạt mở chiến dịch để khóa lấp sự thật, đánh lừa dư luận... điển hình là trong cuộc biểu tình của PGHH tại TP HCM nhân dịp lễ 25/2 ăl Tân Tỵ (2001) do



GIÁO HỘI

Tin lành Mennonite tại VN lại bị đàn áp

Thanh Quang, RFA, 09-03-2011

cụ Lê Quang Liêm tổ chức bị CS đàn áp, Cụ bà Nguyễn Thị Thu “tự thiêu” để phản đối làm chần động dư luận trong và ngoài nước thì tức thời nhà cầm quyền CS mở chiến dịch ào ạt loan truyền rằng Cụ bà Nguyễn Thị Thu tự thiêu là vì chuyện xáo xáo gia đình, v.v... và v.v... cũng như vừa rồi trở thành nào là vì “sự cố nổ bình xăng”... nào là vì “bệnh tâm thần”, v.v... Cho nên những lời tuyệt mạng này là tôi xin cảnh báo trước : **Trong trường hợp tôi đã tự thiêu là để phản đối nhà cầm quyền CSVN khủng bố trắng ngày lễ 25-2 ài và luôn luôn áp dụng những biện pháp tàn bạo để tiêu diệt PGHH...** đồng thời, sự tự thiêu của tôi cũng để nói lên sự phẫn uất vô cùng tận của một công dân VN phải sống dưới một chế độ độc tài toàn trị: vô nhân đạo, không tình người... cần phải bị lật đổ.

- Việt Nam độc lập, tự do, dân chủ muôn năm. Phật giáo Hòa Hảo trường tồn, bất diệt.

- Nam mô Long Hoa Giáo chủ Đương lai Hạ sanh Di Lạc Tôn Phật.

- Nam mô A Di Đà Phật.

VN, ngày 13 tháng 3 năm 2011.

DIỆU MINH LÊ THỊ MỸ HẠNH

Phó Đoàn trưởng Đoàn Thanh niên PGHH Yêu nước tỉnh Vĩnh Long.

Giữa lúc tình hình tôn giáo ở VN vẫn chưa sáng sủa thì Giáo hội Tin lành Mennonite VN tiếp tục là nạn nhân của hành động nặng tay của giới cầm quyền.

Đã quá sức chịu đựng...

Trong mấy ngày qua, nhiều Hội thánh ở Miền Nam báo động về tình cảnh này của họ. Chúng tôi được tin trong thời gian gần đây giới cầm quyền và công an VN gia tăng đàn áp Giáo hội Tin lành Mennonite VN, nhất là những Hội thánh ở khu vực Sài Gòn, Bình Dương.

Qua một Thư Thông báo khẩn, Ms Nguyễn Thành Nhân, Quản nhiệm Hội thánh Tin lành Mennonite Bình Dương “xét thấy tình hình bạo lực mà chính quyền VN đã gây ra cho Giáo hội Tin lành Mennonite nói chung và Giáo hạt Sài Gòn nói riêng từ bấy lâu cho đến nay, thực tế đã quá sự chịu đựng của con dân Chúa ở VN”.

Ms Nguyễn Hồng Quang, Quản nhiệm Hội thánh Tin lành ở Quận 2, Sài Gòn báo động:

"Tôi thấy họ bất công, đàn áp chúng tôi chịu hết nổi rồi. Nên không còn con đường nào khác là chúng tôi lập danh sách kêu gọi những người trong Giáo hội sẵn sàng từ đạo để bảo vệ quyền tự do tín ngưỡng của mình. Đã có hàng loạt người đăng ký, trong đó, Ms Nguyễn Thành Nhân là người đăng ký từ đạo trước tiên.

Chúng tôi không làm gì cả mà cũng bị truy diệt như vậy. Chúng tôi chẳng có làm gì ngoài việc cầu nguyện và phục vụ Chúa của chúng tôi. Họ đã đàn áp như vậy thì hiện đã tới lúc chúng tôi báo động toàn bộ Giáo hội, các Giáo hạt và các Mục sư sẽ làm đơn kiến nghị và kêu gọi mọi người hy sinh. Nếu chúng tôi sợ chết, sợ tù, để chúng nó tấn công mãi như thế này thì sẽ tiêu diệt hàng loạt tín đồ và nhân sự mới."

Và Ms Nguyễn Hồng Quang kể

lại những gì mà ông và các Ms, tín hữu phải chịu đựng trong những ngày qua:

"Chín tuần trước tôi nhóm tại Hội thánh Tin lành Mennonite ở quận 2, Sài Gòn, ngay khu tạm cư. Lúc đó có 31 người với Mục sư Huỳnh Tấn Minh chia sẻ thì họ xông vô, chọi vô mặt tôi và chọi Mục sư Phạm Thị Ánh Tuyết. Sau đó họ đập nát cửa kính và đánh 1 tín đồ là anh Phương. Tuần vừa rồi họ muốn khiêu khích để tôi đi ra, nhưng tôi vẫn cầu nguyện và nhẫn nhục. Chủ nhật vừa rồi, tôi nghe Mục sư Thạch kể lại là họ cầm búa, kìm vô đánh người trong Hội thánh đổ máu, rồi họ quăng mắm tôm, nước tiểu, phân vô khi các tín đồ đang nhóm. Kỳ này các tín hữu phát hiện có người của chính quyền chứ không chỉ xã hội đen gì nữa."

Ms Thân Văn Trường, Cố vấn "Hội thánh Chuông bò" cũng lâm cảnh tương tự. Ông kể lại tình cảnh của ông và của những Ms khác:

"Khoảng 2 tuần nay, riêng trường hợp của tôi thì công an bao vây tại nhà. Và 2 Chủ nhật rồi khi tôi ra công thì công an thoát đầu đồng ý cho đi. Nhưng sau đó họ bố trí chặn bắt. Còn anh em của chúng tôi, thí dụ như Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng, Quản nhiệm "Hội thánh Chuông bò" cũng trong tình trạng tương tự như tôi. Anh em khác của chúng tôi ở Hội thánh tại quận 2, Sài Gòn, chỗ khu tạm cư của gia đình Ms Nguyễn Hồng Quang, nơi anh em nhóm ở đó hàng tuần, thì thường bị CA và dân phòng địa phương tới quấy phá.

Có một Hội thánh nữa ở tỉnh Bình Dương, tại khu công nghiệp Mỹ Phước 1, nơi Ms Nguyễn Thành Nhân làm Quản nhiệm, khi nhóm họp thì bị giới cầm quyền tới lập biên bản giải tán." Đặc biệt trong Hội thánh Chuông bò có **chấp sự Bùi Thị Thành** vốn là dân oan bị

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://www.tdongonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Từ nay rủ nhau biểu tình vào mỗi chiều Chúa nhật, lúc 2 giờ.

mất nhà mất đất, nhưng công an không để yên mà khủng bố rất mạnh trong lúc này. Theo Ms Thân Văn Trường thì hiện bà hàng ngày cũng bị công an canh chừng, theo dõi sát. Điều đáng ngại là mặc dù bà hiện chỉ sống với mấy người con thôi, nhưng -Ms Trường cho biết tiếp- **công an cứ tự tiện vào nhà, bắt bà đi thẩm vấn vào bất cứ lúc nào họ muốn, rồi bắt bà nhận tội, cùng những việc rất căng thẳng khác.**

Dồn dân vào bước đường cùng

Giữa lúc Hội thánh Mennonite ở quận Bình Thạnh, tức “Hội thánh Chuông bò”, tiếp tục gặp nhiều khó khăn, nhất là sau khi **Ms Quán Nhiệm Dương Kim Khải bị bắt**, thì Ms Quyền Quán nhiệm Hội thánh Chuông bò, **Ms Nguyễn Mạnh Hùng, cũng luôn gặp nhiều rắc rối, như ông kể lại:**

“Riêng trường hợp của tôi thì vào ngày 21 tháng Hai vừa rồi là ngày đầu tiên dân oan tập trung biểu tình ở đường Võ Thị Sáu, nơi có Cơ quan Tiếp dân của Trung ương Đảng và Nhà nước. Khi biết tin, tôi tới đó. Khi vừa có mặt thì ông Hà, công an an ninh của TP yêu cầu tôi rời khỏi khu vực. Tôi hỏi ông ấy là “ở đây số dân oan quy tụ có gần 100 người, sao không yêu cầu ai đi mà chỉ một mình tôi đi?”. Ông ta trả lời vắn gọn là “Tôi yêu cầu anh ra khỏi khu vực này, nếu không thì anh đừng trách chúng tôi”. Tôi thấy tình hình...”

Và đường dây điện thoại bị gián đoạn khi Ms Nguyễn Mạnh Hùng còn tiếp tục trình bày vấn đề. Và sau đó chúng tôi không liên lạc lại được.

Giữa lúc các Hội thánh Tin lành Mennonite ở vùng Sài Gòn, Bình Dương lâm cảnh khó khăn như vậy, thì một sĩ quan công an khu vực, là Đại úy Hữu thuộc phường An Phú, quận 2, nơi Ms Nguyễn Hồng Quang mô tả là từng thực hiện những cuộc đàn áp tôn giáo đổ máu, có phản ứng như sau:

Đại úy Hữu: A lô, dạ nghe.

Thanh Quang: Xin gặp Đại úy Hữu

Đại úy Hữu: Dạ nghe.

Thanh Quang: Thưa Đại úy, tôi

là Thanh Quang của Đài ACTD bên Mỹ. Chúng tôi được tin là nhiều Hội thánh tin Lành Mennonite nhất là ở Sài Gòn, Bình Dương tiếp tục bị đàn áp, gặp trở ngại trong việc thờ phượng Chúa, và nhiều Ms bị hành hung. Xin ông giải thích về tình hình này?

Đại úy Hữu không trả lời.

Trước tình cảnh như vừa nói, Ms Nguyễn Hồng Quang cho biết ông đã cảnh báo với các cấp trên, từ chức sắc tôn giáo với viên chức chính phủ, về “quyền phòng vệ chính đáng”. Ms nói: “Tôi đã cảnh cáo và gặp Ms Hồ Tấn Khoa là Phó Chủ tịch Hiệp hội Thông công Tin lành VN, yêu cầu Hiệp hội Thông công cảnh báo với chính phủ VN. Và chúng tôi cũng gọi điện nói chuyện với viên chức chính trị rằng chúng tôi có quyền phòng vệ chính đáng.”

Theo Ms Nguyễn Hồng Quang, sự đàn áp tôn giáo của giới cầm quyền VN là hành động thiếu khôn ngoan, đưa người dân vào bước đường cùng:

“Đây là sự đại đột và ngoạn mục, dựa vào vũ khí, nhà tù và lực lượng vũ trang để khống chế ý chí và niềm tin của người dân. Họ nghĩ dùng bạo lực trấn áp để họ được bình an là sự sai lầm nghiêm trọng của một chính quyền độc tài vì họ đẩy người dân vào bước đường cùng. Tôi thấy trong giai đoạn này, nhân dân cả nước căm phẫn. Nơi nào chúng tôi tiếp xúc họ cũng căm phẫn.”

Nhân tâm căm phẫn giữa lúc thế giới, nhất là người dân trong các thể chế độc tài, đang đón tin vui từ vùng Trung Đông và Bắc Phi nơi phát xuất làn sóng Cách mạng Hoa Lài. Có lẽ đây là một trong những lý do khiến giới cầm quyền trong nước xúc tiến hành động đàn áp tôn giáo, nhân quyền, dân chủ thay vì họ nên lắng nghe nguyện vọng chính đáng của người dân.



Ủy hội Tự do Tôn giáo Thế giới Hoa Kỳ (USCIRF) đòi hỏi Việt Nam bỏ “lệnh quản chế” Ls Nguyễn Văn Đài và trả tự do cho Lm Nguyễn Văn Lý

Trong một thông cáo báo chí đưa ra hôm 08-03-2011, Ủy hội TDTGTG Hoa Kỳ đã kêu gọi VN hủy bỏ “án quản thúc tại gia” đối với Ls Nguyễn Văn Đài vừa trở về nhà sau khi mãn hạn tù 4 năm, đồng thời yêu cầu Hà Nội không đưa Lm Nguyễn Văn Lý trở lại nhà tù sau khi thời hạn một năm tự do tạm kết thúc vào tuần tới (15-03).

Theo ông Leonard Leo, Chủ tịch USCIRF, “Luật sư Nguyễn Văn Đài và nhiều luật sư trẻ dũng cảm như ông là tương lai của VN. Rủi thay, chính quyền VN vẫn xem họ là mối đe dọa đối với an ninh và sự ổn định của mình”. Còn về trường hợp Linh mục Nguyễn Văn Lý, ông Leo thẩm định: “Cha Lý cần phải được tự do vô điều kiện. Việc giam giữ ông và một số người khác cách độc đoán là hoàn toàn phi lý, và làm cho quan hệ Mỹ-Việt rắc rối thêm một cách không cần thiết trong hơn một thập kỷ.”

Bản thông cáo báo chí của UH nhắc lại là UH đã tiếp xúc với hai ông Nguyễn Văn Đài và Nguyễn Văn Lý vào tháng 5-2009. Vào thời điểm đó, cả hai đều cho biết là họ đã từ chối một đề nghị giảm án nếu thú nhận tội trạng mà họ không bao giờ phạm phải. Cả hai cũng cam kết tiếp tục đấu tranh một cách ôn hòa cho tự do và nhân quyền tại Việt Nam.

Đối với chủ tịch USCIRF, việc ông Đài được thả ra khỏi tù sau khi mãn án “khó có thể là một dấu hiệu về việc cải thiện tự do tôn giáo tại VN”, vì còn “quá nhiều vi phạm nghiêm trọng, kể cả những hành vi bạo lực đối với các cộng đồng tôn giáo, bắt giữ thêm các nhà lãnh đạo tôn giáo, sách nhiễu những người đấu tranh cho pháp quyền, tiếp tục hạn chế việc hành đạo, và đánh đập một quan chức Đại sứ quán Mỹ tìm cách đến thăm cha Lý”.

Trong bối cảnh đó, quan điểm của UH rất rõ: Chính quyền Hoa Kỳ phải đưa Việt Nam trở lại danh sách CPC (Country of Particular Concern), của các nước cần đặc biệt quan tâm vì vi phạm tự do tôn giáo.

Việt Nam đã bị đưa vào danh sách này năm 2004, nhưng được xóa tên năm 2006 trước khi Tổng thống Mỹ George Bush đi thăm VN. Từ đó đến nay, USCIRF liên tục yêu cầu Bộ Ngoại giao Mỹ đưa Hà Nội trở lại danh sách đen CPC nhưng không được lắng nghe. Vào tháng Giêng năm nay (2011), UH lại viết thư cho Ngoại trưởng Hillary Clinton thúc giục bà ghi tên Việt Nam trở lại danh sách CPC.

Theo www.uscirf.gov

BẢN LÊN TIẾNG

về vụ án ở Hà Giang ngày 10-03-2011

.....*Nhóm Lm Nguyễn Kim Điền 10-03-2011*.....

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam,

Ngày hôm nay, 10-03-2011, tại tòa án nhân dân tỉnh Hà Giang sẽ mở phiên xử kín vụ hiệu trưởng **Sầm Đức Xương mua dâm 2 nữ sinh vị thành niên là Nguyễn Thị Thanh Thúy và Nguyễn Thúy Hằng**. Trong phiên xử kín này không có người bảo hộ của 2 nữ sinh cũng như luật sư biện hộ cho hai cháu. Luật sư Trần Đình Triển đã bị Tòa án Cộng sản không cấp giấy chứng nhận bào chữa, với lý do “bị can từ chối luật sư biện hộ”.

Trước sự kiện này, và dựa trên nhiều thông tin từ các cơ quan truyền thông trong và ngoài nước, Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền tuyên bố:

1- Chúng tôi cực lực lên án nhà cầm quyền CS Việt Nam tại tỉnh Hà Giang, với sự bao che của nhà cầm quyền trung ương Hà Nội, đã tạo ra một vụ án với nhiều bất công và sai phạm:

- Trong phiên tòa đầu tiên ngày 6-11-2009, hai bị cáo Nguyễn Thị Hằng và Nguyễn Thị Thanh Thúy đã bị truy tố tội danh “môi giới mại dâm” và bị tuyên án 6 năm (với Hằng) và 5 năm (với Thúy). Đang khi hai cháu chỉ là những học sinh vị thành niên, nạn nhân của một đường dây mua bán dâm mà người tổ chức là viên hiệu trưởng và khách hàng là nhiều viên chức cao cấp tại tỉnh Hà Giang. Phiên tòa và bản án này đã bị công luận lên án kịch liệt.

- Từ đó trở đi, hai nữ sinh vô tội này đã bị giam giữ trong những điều kiện hết sức dã man và tàn tệ: không được chăm sóc y tế đầy đủ (dù có bệnh phụ khoa), không được gặp mặt gia đình thường xuyên (để nhận thuốc men và sự an ủi), bị hăm dọa vì đã tiết lộ tên tuổi những cán bộ cao cấp từng phá hại đời mình và bạn bè mình, bị cấm cản không được thuê luật sư bào chữa với lý

do sẽ chẳng có ngày ra khỏi ngục.

- Đến hôm nay, ngoài việc bị tước quyền căn bản của công dân trước tòa án là có luật sư biện hộ (với lý do vô cùng gian trá và đầy cường bức nói trên), hai nạn nhân vô tội còn bị tước quyền có người giám hộ là cha mẹ hiện diện, với lý do hai cháu đã đến tuổi trưởng thành (đang khi theo luật pháp, quy định hành vi ở thời điểm nào thì áp dụng pháp luật ở thời điểm đó để xử lý, tức là lúc hai cháu còn tuổi vị thành niên).

- Phiên tòa này sẽ là một phiên tòa kín với mục đích duy nhất và trắng trợn là bao che tội trạng của các quan chức cao cấp ở Hà Giang, đứng đầu là nguyên chủ tịch tỉnh Nguyễn Trường Tô, vốn đã hại đời hai cháu và nhiều bạn bè của hai cháu. Việc bao che tội trạng này đã được thực hiện từ lâu, đặc biệt là đích thân ông Tô Huy Rứa, thành viên Bộ chính trị và nguyên trưởng ban Tuyên giáo trung ương, đã cấm cản báo chí loan tin về tội ác tày trời này.

2- Chúng tôi cương quyết phê phán các tổ chức trong chính quyền và trong xã hội có liên hệ đến thân phận của hai cháu Hằng và Thúy, từ tháng 11-2009 đến nay, đã hoàn toàn câm nín đứng đưng một cách hết sức vô trách nhiệm:

Bộ Tư pháp đã không lên tiếng cứu hai công dân vị thành niên bị án oan của mình, Bộ Giáo dục đã không lên tiếng cứu hai học trò bé nhỏ của mình, Bộ Dân tộc và các Vấn đề miền núi đã không lên tiếng cứu hai công dân sống miền núi của mình, Hội Liên hiệp Phụ nữ đã không lên tiếng cứu hai thành viên tiềm năng của mình. Nhiều Ủy ban Quốc hội, Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, Hội Nông dân, Hội khuyến học, Hội Bảo trợ bà mẹ và trẻ em, nhiều tờ báo “lề phải”... tất cả cũng đều đứng đưng trước bất công tấu

trời và bất hạnh khủng khiếp này. Phải chăng các vị chỉ là công cụ của một đảng phái, một tập thể thống trị bất chấp luật pháp và coi rẻ phẩm giá con người?

3- Chúng tôi quyết liệt đòi hỏi đảng, nhà cầm quyền, bộ tư pháp và tòa án Cộng sản tại tỉnh Hà Giang:

- phải trả tự do lập tức và vô điều kiện cho hai cháu Thúy Hằng; tiếp đó phải xin lỗi nhân dân, gia đình và bản thân hai cháu vì vụ án man rợ và khốn nạn chưa từng có trong lịch sử này; cuối cùng là bồi thường xứng đáng cho hai cháu và gia đình về tinh thần lẫn vật chất.

- phải đưa ra xét xử công minh và tuyên án đích đáng những kẻ đã lợi dụng địa vị và chức quyền hoặc để hại đời các nữ sinh vị thành niên, hoặc để bao che cho các thủ phạm gây ra hành vi ghê tởm đó, hoặc để dựng nên một phiên tòa ô nhục biến nạn nhân, mà là nạn nhân thơ trẻ, thành tội nhân, làm mất danh dự uy tín của Quốc gia và tàn phá văn hóa đạo đức của Dân tộc.

4- Chúng tôi xác tín mạnh mẽ rằng bao lâu còn chế độ Cộng sản trên đất nước Việt Nam

- thì luật pháp chỉ là phương tiện biện hộ cho các hành vi gian trá và tàn bạo của những kẻ thống trị và là phương tiện đàn áp các công dân đòi hỏi sự thật và công lý.

- thì bộ máy nhà nước (chính quyền, tòa án...) chỉ là công cụ của các lãnh đạo tự coi mình là những ông trời con, ngồi xôm trên luật pháp và chà đạp tiếng nói của công luận.

- thì nền giáo dục tiếp tục băng hoại với những vụ việc không ai có thể hình dung nổi trong cái nôi đào tạo phẩm cách con người: thầy hiếp trò, trò đánh thầy, thầy đứng làm bục, trò ngồi nhảm lóp, thầy dạy bằng giả, trò học điếm giả, thầy nêu gương gian dối lẫn tàn bạo cho trò, trò được giáo dục thành thân dân khiếm nhược thay vì thành công dân tự do....

Cuối cùng, chúng tôi nguyện cầu Thiên Chúa là Cha mọi loài nhanh chóng ra tay bảo vệ các con cái vô tội đáng thương của Ngài, soi lòng mở trí các con cái thất nhân ác đức

của Ngài để công lý sớm được toàn thắng và tình thương sớm nở rộ.

Lên tiếng tại Việt Nam nhân ngày ô nhục của nền tư pháp và nền giáo dục VN, 10-03-2011.

Đại diện Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền

- Linh mục Têphanô Chân Tín, Dòng Chúa Cứu Thế, Sài Gòn.

- Linh mục Phêrô Nguyễn Hữu Giải, Tổng Giáo phận Huế.

- Linh mục Tadêô Nguyễn Văn Lý, Tổng Giáo phận Huế.

- Linh mục Phêrô Phan Văn Lợi, Giáo phận Bắc Ninh.

nào cũng công nhận. **Vậy tại sao trong vụ án bí ổi này, bọn tội phạm thật sự là Sầm Đức Xương và bè lũ yêu quỷ mua dâm thì có LS bào chữa, mà các học sinh là nạn nhân lại không được có LS?**

Thứ 3, thử hỏi các ông bà có còn lương tâm hay không, có còn chút liêm sỉ của con người hay không, mà dám dùng luận điệu xảo quyết nói là các nữ sinh nạn nhân như cháu Thúy và cháu Hằng “tử chối không chấp nhận LS bào chữa”, trong khi cháu Thúy gặp mẹ thì nói là bị bọn quản giam bắt ký đơn tử chối LS, nếu không sẽ không có ngày về? (Trong bài phỏng vấn LS Triển và nhà giáo Phạm Toàn của đài RFA).

Thứ 4, các ông bà có phải là con

biện hộ cho nạn nhân Thúy? Và các cháu còn tuổi vị thành niên, mẹ các cháu là người giám hộ hợp pháp, tại sao mẹ không được quyền mời LS cho con?

Sau cùng, hy vọng các ông bà còn chút nhân tính, thử hỏi các ông bà còn có con cháu, vậy các ông bà có muốn con cháu các ông bà rơi vào tình cảnh y như các nạn nhân này Không? Nếu không, và chắc là không, thì tại sao các ông bà nhấn tâm đập lên cái luật pháp của nước VN mà đi như vậy? Các ông bà dám gạt cả nhân tính, lương tâm để làm điều ác đến như vậy? Các ông bà dù có vô thần, thì cũng là con người, đang sống giữa thế giới loài người, thử nhìn xem có con người nào xử sự như các ông bà hay không? **Có quốc gia nào mà xử sự man rợ với trẻ em như vậy, có cái chính quyền nào mà bất nhân, man rợ và trơ trẽn trước thế giới văn minh như các ông bà hay không vậy?**

Thưa các ông bà Chính quyền, cứ coi như các ông bà còn mãi bận việc riêng tây mà không quan tâm đến vụ án khốn nạn này (khốn nạn theo đủ mọi nghĩa!), thì đây là lời kêu gọi thiết tha và khẩn cấp của chúng tôi, một nhóm các nhà giáo đã về hưu, ở tuổi trên dưới 70, từng là ông bà, cha mẹ này, gửi đến kêu gọi các ông bà, có ở đâu thì cũng xin trở về cương vị lãnh đạo dân nước mà các ông bà đang đảm nhận, để kịp thời giải quyết rốt ráo vụ án man rợ và khốn nạn này (xin lỗi, vì trong đời làm người, chúng tôi chưa hề nghe, biết một vụ án nào như vậy, nên chúng tôi không còn thể dùng lời nào thích đáng hơn cho nội tình vụ án hơn những từ kém thanh lịch và hàm chứa cả sự đau thương, nhục nhã lẫn bí ổi này!), kéo lòng muôn dân sẽ oán hận, đồng thời sẽ gây nên một sự xúc phạm nặng nề đến uy tín của Quốc gia, danh dự của cả dân tộc, và một sự bất nhân đến trời không dung, đất không tha nổi cho những kẻ hành ác, không chỉ giết hại mấy đứa học sinh nhỏ dại này, mà còn phá đổ hết niềm tin của giới trẻ vào những kẻ lãnh đạo gian tà, đang phá tan nề nếp đạo đức của một quốc gia, một dân tộc, và tương lai của giới trẻ!

Sau hết, cũng xin nhắc các ông bà rằng, hẳn chắc các ông bà đều đã có con đàn cháu đống, chính các hậu duệ của các ông bà sẽ là kẻ nhìn rõ và khinh chê nhân cách thấp hèn này của ông bà cha mẹ họ, hoặc là chính họ, con cháu của các ông bà, sẽ nhận hết hậu quả do bậc tiền bối của họ đã gây ra, “đời cha ăn mặn, đời con khát nước!”.

TIẾNG DÂN

TRƯỚC VỤ ÁN Ô NHỤC HÀ GIANG

—Nhóm Nhà giáo hưu Sài Gòn 09-03-2011—

Hỡi Ông Chính quyền! Ông đang ở đâu? Trước hết, xin đừng có chụp mũ rằng chúng tôi “phản động”, chúng tôi “chống chính quyền”! Không, chúng tôi khẳng định và công nhận nước VN đang có chính quyền, và chúng tôi đang đi tìm các ông bà Chính quyền. Vậy các ông bà đang ở đâu, xin trở lại và làm việc, thực thi Luật pháp hiện hành dùm chúng tôi. Không nước nào không có Luật pháp, Luật pháp mà các ông bà đã công bố cho dân, thì xin cứ đem Luật đó ra mà áp dụng, để cứu dân, chứ đừng có lãnh mặt như nước vô chính phủ, vô luật pháp, khi mà các quan chức Hà Giang đang làm bậy để giết hại dân, nhất là giết hại tuổi trẻ, là mầm non của đất nước!

Thứ nhất xin hỏi các ông bà đang nắm quyền: Các ông bà có biết chính quyền tỉnh Hà Giang đang mở phiên tòa phúc thẩm xử vụ mua dâm các nữ sinh, mà tên hiệu trưởng ác quỷ Sầm Đức Xương là thủ phạm vụ mua bán dâm giữa các nữ sinh và các quan chức yêu quỷ ở Hà Giang, trong đó có tên quan đầu tỉnh là Nguyễn Trường Tô, từng phá hoại đời của những học sinh cấp 2, 3 tại đây? Hẳn là các ông bà đều biết?

Thứ nhì, xin hỏi: Luật pháp VN hiện hành mà các ông bà đang áp dụng, có quy định bất cứ ai liên lụy đến pháp luật, kể cả bên nguyên đơn lẫn bị đơn, đều được quyền có Luật sư bào chữa? Hẳn là có, vì nó liên quan đến quyền căn bản của con người, mà bất cứ Luật pháp ở nơi

người có lương tri hay không, mà dám ngược ngạo đến độ chỉ vì muốn bao che cho một lũ quỷ dâm ô đồng đảng, đáng tuổi cha mẹ, ông bà của các cháu học sinh kia, đã dám phá hại tâm hồn ngây thơ trong trắng của các cháu, nay lại giam cầm các cháu trong tù đầy tàn nhẫn, đến độ các cháu có bệnh (phụ khoa) cũng không cho đi chữa, không cho người nhà gặp mặt để hỏi han và đem thuốc cho con? Là người hay là ác quỷ, mà các ông bà đối xử với trẻ thơ vào hàng con cháu của mình một cách ác tâm như vậy? Trẻ nữ mới lớn, mắc bệnh phụ khoa mà không kịp chữa, thì đời nó sau này nếu có sống cũng là đời tàn phế, không còn khả năng làm vợ, làm mẹ! Quá ác! Thà rằng các ông bà đem giết quách chúng nó đi còn nhẹ nhàng hơn là hành hạ cả thể xác và tinh thần những đứa nhỏ này như vậy! Các ông bà đừng nói là các ông bà không trực tiếp hành xử với những nạn nhân khốn khổ này như vậy, thể tại mất các ông bà để đâu? **Hay các ông bà đang mãi lo tìm cách bao biện cho đám tội phạm, và những đồng đảng của mình?** Quyền hành thống trị của các ông bà để làm gì, hay chỉ để phủ đầu đám dân đen? Thử hỏi ở bất cứ một quốc gia tôn trọng luật pháp nào trên thế giới, trong nước xảy ra một vụ án kinh tởm bất nhân vô đạo đến như vậy, mà chính phủ có thể làm ngơ, nói là “không biết” được không? Luật pháp ở đâu, và các ông bà căn cứ vào luật nào để tử chối không cho LS Triển

NHÂN DÂN

CÓ THỂ ĐI TÙ CÙNG ÔNG HÀ VŨ

.....Trâm Hương 01-03-2011.....

Một lễ nữa, là các ông bà có còn muốn giữ lấy chức quyền cho mục đích riêng, thì cũng phải một phần nào giữ lấy một chút phẩm cách của con người có nhân bản, chứ lẽ nào mà ăn ở hành xử không giống ai, đi ngược hẳn với thế giới loài người, mà đứng trong hàng ngũ lãnh đạo được? Nếu cũng vì cái ghế và vì quyền, lợi, thì các ông bà cũng ít ra phải giữ phần nào lời mình nói: “yêu nước, lo cho dân”, và nhất là đừng có kéo theo một bè đảng thối tha ô trọc như lũ quan quyền vô đạo hiện nay ở Hà Giang, để tự phơi bày căn tính xấu xa của “phe nhóm” mình cho bàn dân thiên hạ phải khiếp đảm rùng mình. Hãy nhìn gương nước Nhật: một bộ trưởng đầy khả năng, tương lai đầy hứa hẹn, mà chỉ vì vô tình nhận có 600 USD tiền tự nguyện đóng góp của một người thân, trái với quy định của luật pháp, mà phải nhanh chóng tự cắt đứt tương lai đời mình, với vàng từ chức để thượng tôn pháp luật của họ, thì cứ sao các ông bà phải bao che, duy trì quyền vị của một lũ quan tham ô đốn mạt như vậy để mà hại dân, chà đạp luật pháp do chính mình đặt ra? Như thế thì làm sao dân theo? Làm sao dám ngừng mặt nhìn thế giới? Và, một tương lai như thế nào sẽ đón chờ các ông bà khi “quan nhất thời, dân vạn đại” đây?

Lời cuối của chúng tôi, là cũng qua bài này, xin chuyển đến các vị Lãnh đạo các Tôn giáo: xin quý vị, với tư cách là người Lãnh đạo Tinh thần, là người có trách nhiệm bên vực lẽ phải, đạo lý, và là người có trách nhiệm đồng hành, bảo vệ tin đồ con chiên của mình, các vị hãy mau mau lên tiếng cho lẽ phải, bảo vệ công lý, bảo vệ trật tự, nền đạo lý của xã hội, trong đó các vị là thành viên, cụ thể là bảo vệ cho những nạn nhân oan khổ trong vụ án này. Nếu làm ngơ, vô cảm, thì chính các vị cũng là người a tòng, đồng phạm, nếu không nói là thiếu lương tâm, thiếu trách nhiệm, khác nào những người làm cha mẹ mà khi con lâm nạn, vẫn thản nhiên quay mặt lãnh đi!

Mong rằng mọi người còn đủ lương tâm, đạo đức và lòng quảng đại với tha nhân, với đồng bào, để không bịt tai ngoảnh mặt trước VỤ ÁN CHO CẢ NƯỚC này!

Danlambao1.wordpress.com



Sự kiện thể hiện tính bất an của thể chế cầm quyền Cộng sản tại Việt Nam khi phải dùng chiêu hạ cấp “túi cao su đã qua sử dụng” để cưỡng trối ông Tiên sĩ luật Cù Huy Hà Vũ đã tạo ra một phản ứng hết sức gay gắt và phức tạp ngay trong bộ máy cai trị đảng Cộng sản và trong nhân dân. Sau đó, ngày 15-11-2010, Cơ quan an ninh điều tra Công an Hà Nội lại khởi tố và ra lệnh tạm giam 4 tháng đối với ông về hành vi “Tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam” theo điều 88 Bộ luật hình sự. Chiều 17-12-2010, Viện Kiểm sát Nhân dân Thành phố Hà Nội đã ra cáo trạng truy tố ông về tội danh như trên.

Đây là một nhân vật, một vụ án hết sức nổi tiếng về nhiều mặt. Cuộc đời, sự nghiệp, gia thế của ông đáng cho nhiều người ao ước. Với những tiếng nói chỉ trích đanh thép đối với sự sai trái, độc đoán của nhà cầm quyền đương thời, ông càng trở nên nổi tiếng và được nhân dân khâm phục hơn. Một nhân vật ở giữa hai thế đối nghịch nhau, một bên là đảng Cộng sản độc tài cai trị, một bên là nhân dân bị trị, bị tước đoạt tất cả các quyền căn bản của con người, ngay cả lòng yêu nước. Ông Vũ đã chọn và đứng về phía nhân dân.

Phân tích nguyên nhân ông Vũ bị độc quyền Cộng sản bắt giam và ghép tội danh thì có đến cả một thư viện sách đã chép lại. Trong bài này chỉ xin được nhắc lại để làm dẫn chứng cho “nhu cầu được ở tù của nhân dân” đối với ông Vũ trong trường hợp ông bị giam cầm. Như quý vị nhân sĩ, trí thức yêu nước biết, thậm chí ngay đến nông dân ít chữ bây giờ cũng biết. Hầu hết những ai lên tiếng kêu gọi lòng yêu nước, kêu gọi dân quyền, dân chủ và dân sinh đều bị độc tài CS bắt giam và qui chụp vào hai cái tội gọi là 79 và 88, tức hoạt động lật đổ hay

tuyên truyền nói xấu chế độ. Đây là những điều luật mà theo các luật gia phân tích thì rất phản động và vi hiến. Ông Vũ cũng là nạn nhân.

Vậy ông Vũ đã làm gì? Ông Vũ kêu gọi cần đa đảng để chống lạm quyền tham nhũng là sai ư? Để có được việc thực thi một cách nghiêm túc những quy định pháp luật, bảo vệ những quyền lợi chính đáng của người dân, Cù Huy Hà Vũ đã khẳng định: “Cách duy nhất là phải có chế độ đa đảng tại Việt Nam”. Đứng từ phía nhân dân ông thấy rằng hiện tượng quan chức chính quyền ngang nhiên và bao che cho nhau phá nhà cướp đất của người dân là sản phẩm chính hiệu của cơ chế độc tài, chà đạp lên pháp luật. Và để ngăn chặn điều này thì cần phải có biện pháp chế tài của một nhà nước pháp quyền thật sự do dân chọn lựa, và đồng thời có sự kiểm soát của những chính đảng khác.

Ông Vũ kêu gọi hòa giải dân tộc, nhân danh các anh hùng đã ngã xuống vì bảo vệ chủ quyền lãnh thổ quốc gia. Muốn hòa giải, hòa hợp dân tộc, nhà cầm quyền cần phải thả những tù nhân chính trị của chế độ Việt Nam Cộng hòa, những nhà bất đồng chính kiến, xây dựng tượng đài nhớ ơn các chiến sĩ VNCH đã bảo vệ Hoàng Sa trước sự xâm lược trắng trợn của kẻ thù truyền kiếp phương Bắc. Đó là những thái độ, lên tiếng hết sức chân tình của ông Vũ, cho một nước Việt Nam phát triển, hưng thịnh, yêu thương và đại đoàn kết. Ý nguyện của ông Vũ cũng là ý nguyện của toàn dân tộc Việt Nam, trong nước cũng như ở hải ngoại. Tại sao nhà cầm quyền không thực hiện điều đó, trái lại còn bắt bớ, bịt miệng và khép tội cho ông Vũ? Ai đang phản động lại dân tộc Việt Nam đây?

Và còn nhiều vấn đề khác nữa mà ông Vũ đã lên tiếng phản đối, đặc biệt là những điều luật hết sức phi lý mà đảng Cộng sản đang áp

dụng, bên cạnh một chế độ tam quyền như một đề thi đua làm giàu bất kể những hại dân hại nước.

Đã có một biến chuyển tâm thức nơi người dân vô cùng lớn sau khi họ tiếp cận được các thông tin sau vụ việc bắt ông Vũ. Nhân dân khắp nơi như được sáng mắt, sáng lòng với những tin tức dồn dập về ông Vũ qua cả báo chí của đảng và “báo chí nhân dân”. Một điều hết sức bất ngờ là nay ở nơi đâu, tuổi nào, ngành nghề nào, người ta đều nhắc đến sự kiện Cù Huy Hà Vũ. Họ nhận thấy ông Vũ nói đúng, nói hay, nói chính xác với nhu cầu, suy nghĩ của họ. Họ thấy đảng đang hành xử thô bạo đối với ông Vũ để che lấp sự đuối lý của mình. Như vậy, có thể nói đang có một sự đồng phạm rõ ràng của nhiều người Việt theo cùng quan điểm của ông Vũ !

Các hãng thông tấn lớn như BBC, VOA, RFA, các nhà báo như Trâm Oanh Phóng viên Không biên giới từ Đức quốc, ông Phạm Trần của mục Bản tin Hoa Thịnh Đốn thuộc Hệ thống Truyền hình SBTN, v.v... đã nhiều lần phỏng vấn, hội luận với ông Cù Huy Hà Vũ liên quan đến vấn đề lãnh hải, cho ngoại quốc thuê rừng, khai thác Bauxite trên Tây Nguyên, phục hồi danh dự và truy điệu những Chiến sĩ Việt Nam Cộng hòa đã hy sinh trong trận chiến chống quân Trung Quốc cưỡng chiếm Quần đảo Hoàng Sa năm 1974. Nếu xét theo điều luật “tù nghi mở rộng số 88” của nhà cầm quyền, thì tất cả các cá nhân và hãng thông tấn nêu trên đều chịu trách nhiệm chung và phải bị kéo ra làm bị cáo hay nhân chứng trước tòa. Các vị và cơ quan này là những chủ thể liên quan chặt chẽ đến vụ án của ông Vũ. Thậm chí có thể coi là những “đồng phạm”.

Còn các nhân sĩ, trí thức khắp nơi thì sao? Trước hết phải kể đến trang mạng Bauxite VN, một diễn đàn được rất nhiều người yêu quý và thán phục, do Nhà giáo Phạm Toàn, Giáo sư Nguyễn Huệ Chi, và Giáo sư Tiến sĩ Nguyễn Thế Hùng khởi xướng và quản trị. Đây là nơi đăng tải nhiều bài viết của ông Vũ và cũng đăng tải nhiều ý kiến ủng hộ, hoan hô của giới trí thức và đồng

bào khắp nơi. Nhưng các bài vở xuất hiện tại diễn đàn này cũng đã bị viện kiểm sát chung ra làm bằng cứ cho “tội tuyên truyền chống phá nhà nước” của ông Vũ. Như vậy, các nhân sĩ, trí thức, và đồng bào từng đồng tình ủng hộ, tiếp tay phát tán, và khuyến khích ông Vũ “tiên nhanh tiến mạnh”, đều đáng mang vinh dự là “đồng phạm” của ông.

Còn những người đã đọc và tiếp tay phát tán các bài viết của ông Vũ trên cả nước thì sao? Điều luật “tù nghi mở rộng số 88” nếu cột cho ông Vũ thì cũng phải áp dụng cho những công dân Việt Nam khác trong việc tiếp tay phát tán những “tài liệu” của ông. Chắc chắn công an, mật vụ ở nhiều tỉnh thành trên cả nước đã chứng kiến cảnh nhiều người dân đã in bài viết của ông Vũ để truyền tay nhau đọc một cách say sưa. Và chính vì chứng kiến mức độ lan tràn, công an mới phải tìm mọi thủ thuật, bất kể mức hèn kém, để bắt ông gấp rút như vậy. Vậy thì các đồng bào đã đọc và tán phát cũng có vinh dự là “đồng phạm”.

Theo lời tường thuật của nhà giáo Phạm Toàn về một lần gặp gỡ gần đây, tướng Nguyễn Trọng Vĩnh nhận xét rằng: “Những bản khoản, những ưu tư của Vũ cũng là những bản khoản và ưu tư của mọi người. Mọi người đều nghĩ, còn Vũ thì đã nói ra được những điều đó. Vũ không nói, thì người khác cũng nói. Vì đó là những điều hiện thời mọi người lo lắng cho đất nước”. Với câu nói đó, tướng Vĩnh đã tình nguyện đứng làm “đồng phạm”. Còn những đồng bào đã từng nghĩ như ông Vũ và thầm cảm ơn ông Vũ đã nói giùm mình, thì sao?

Tại điểm này, ngoài các báo, đài “phải nói theo lệnh” của đảng, thật hiếm có ai phủ nhận sự kiện: ông Vũ đã đại diện cho toàn nhân dân Việt Nam để nói lên điều họ muốn nói từ lâu. Với sự can đảm và trí thức của mình, ông Tiến sĩ Luật đã lên tiếng. Và kết quả là bị đảng núp bóng pháp luật trả thù.

Một điều cần làm rõ ở đây. Nếu người dân nhận thấy rằng đảng Cộng sản độc tài đang đi ngược lại lợi ích chung của toàn thể nhân dân và đất nước Việt Nam và vì thế họ

phản đối các sai trái đó, họ chống lại đảng, thì có gì sai không? Chống lại sự sai quấy mà đảng đang áp đặt lên nhân dân là một điều hết sức bình thường. Nhưng những ai lên tiếng chỉ trích sai lầm của đảng thì lại bị đảng này đánh tráo khái niệm để qui kết cho họ tội phản quốc. **KHÔNG ĐỒNG Ý VỚI ĐẢNG KHÔNG PHẢI LÀ CHỐNG TỔ QUỐC.** Ngược lại, chính vì yêu tổ quốc mà những người như ông Vũ đã phải lên tiếng để chặn đứng những bàn tay đang làm thiệt hại lớn lao và vĩnh viễn lên tổ quốc. Như tác giả Trương Hùng đã viết trong bài “Phản động là gì?": “Đảng có thể kết tội tôi phản Đảng. Tội ấy tôi xin nhận. Nhưng đừng suy diễn rằng phản Đảng là phản quốc và kết tội tôi chống lại đất nước. Đó là sự xúc phạm ghê gớm nhất đối với mỗi con người Việt Nam còn giữ trong mình lòng tự hào và sự khắc khoải chờ mong về tương lai dân tộc.”

Ngoài các bài viết, trong vụ án Cù Huy Hà Vũ còn can đảm đứng ra bảo vệ các đồng bào Công giáo khi cuộc tranh đấu đòi lại đất đai của họ bị nhà cầm quyền khoác lên cho những tội danh khác. Sự việc ông Vũ bị bắt không lâu sau khi nhận lời bào chữa cho các bị cáo tại Cù Huy Hà Vũ đã làm cho người Công giáo rất xúc động. Hiển nhiên, tuyệt đại đa số đồng bào Công giáo tại đây không chỉ ủng hộ mà còn thán phục quan điểm của ông Vũ về công bằng xã hội và quyền con người. Bà con C.Đầu, do đó, cũng hội đủ điều kiện làm “đồng phạm” với ông.

Vậy khi một vụ án có đến hàng chục ngàn, hàng trăm ngàn đồng phạm thì hệ thống pháp luật không thể chỉ bắt phạt một người. Vì như vậy là không thực thi pháp luật một cách nghiêm chỉnh, không thể có kết quả điều tra chính xác vì thiếu quá nhiều người liên hệ, và bản án chỉ có thể được xem là kết quả của trả thù cá nhân.

Hoặc một đề nghị khác: Hãy để cho các đồng phạm cùng chia bản án. Thí dụ, nếu ông Vũ bị mức án 5 năm, tức là 60 tháng, hãy để 1.800 người trong tổng số 85 triệu dân đi tù cùng với ông Vũ. Mỗi người chỉ

phải ăn cơm tù một ngày. Còn nếu nhân đôi số người tự nguyện thì mỗi người chỉ mất nửa ngày.

Trong thời gian qua, dân tộc chúng ta đã lập nhiều bản lên tiếng chung cho nhiều vấn đề. Nay kính đề nghị quý nhân sĩ khắp nơi khởi động một loại danh sách mới – danh sách những người tình nguyện ĐI TÙ VỚI TS CÙ HUY HÀ VŨ.

Thái độ, tình cảm và lòng yêu nước nồng nàn của Tiến sĩ Luật Cù Huy Hà Vũ là một niềm tự hào lớn của dân tộc Việt Nam. Nhưng nếu vì điều đó mà ông Vũ bị bắt, bị truy tố và bị bỏ tù, thì mỗi người chúng ta có nên viết tiếp tên mình vào trang sử hào hùng đó để con cháu mai sau được biết về giai đoạn độc tài Cộng sản cai trị hôm nay không? Và cũng đề các thể hệ tương lai thấy rõ, trong mọi lúc đen tối của đất nước, «Anh hùng hoà kiệt thời nào cũng có».

Hà Nội 1-3-2011



THỰC HƯ



vụ tự thiêu trước UBND Tp Đà Nẵng*Thanh Quang, RFA, 01-03-2011*.....

Hồi 12g30 trưa ngày 17-02-2011 vừa rồi, ngay trước toà nhà 3 tầng màu vàng của trụ sở Ủy ban Nhân dân TP Đà Nẵng đã xảy ra một vụ chết cháy. Vụ sự gây nhiều bức xúc giữa lúc giới hữu trách xem chừng như ra sức làm giảm tầm quan trọng của tin này. Thanh Quang tìm hiểu vấn đề này.

Giới cảm quyền bịt đầu mối?

Trong mấy ngày nay, công luận xôn xao về một vụ mà nhiều người cho là tự thiêu trước trụ sở Ủy ban Nhân dân TP Đà Nẵng, qua đó, nạn nhân là kỹ sư Phạm Thành Sơn, 31 tuổi, bày tỏ sự phẫn uất khi mọi khiêu nại về tình trạng cưỡng chiếm đất đai, nạn tham nhũng không được giới hữu trách giải quyết.

Khi chúng tôi tìm hiểu về vụ này, một cư dân tại địa phương chỉ có thể nói vắn tắt như sau:

“Tôi có một người bà con ở đó chỉ cách 50 mét, biết vụ sự rất rành nhưng không dám nói. Bây giờ tôi muốn tới đó chụp một tấm hình nhưng tôi cũng không dám nữa. Cái tin này bây giờ khó moi lắm. Oan hồn của anh Sơn có thể khiến ai đó tự thú thể nào chứ còn giới cảm quyền bịt đầu mối mà. Vấn đề này nó gây khó chịu lắm. Người dân ở đây người ta sợ lắm. Khổ lắm.”

Chúng tôi liên lạc với Công an TP Đà Nẵng để tìm hiểu sự việc, như quý vị nghe sau đây:

Công an: Tôi đang nghe.

Th. Quang: *Đây có phải Công an TP Đà Nẵng không thưa ông ?*

Công an: Đúng rồi đó anh.

Thanh Quang: *Tôi là Thanh Quang của đài ACTD bên Mỹ. Thưa ông chúng tôi có nghe về việc kỹ sư Phạm Thành Sơn tự thiêu ở đó. Vấn đề này ra sao ?*

Công an: “Tôi không nắm được anh à.”

Th. Quang: *Thế có vụ tự thiêu nào trước UBND Đà Nẵng không?*

Công an: Không có đâu. Không có. Tôi không biết được. Tôi không nắm được tình hình như vậy đâu.

Nhưng mạng tin chính thức Vietnam+ hôm 17 tháng 2 vừa rồi phổ biến tin tựa đề “Xác định danh tính nạn nhân vụ tai nạn ở Đà Nẵng”, cho biết công an quận Hải Châu, Đà Nẵng xác nhận anh Phạm Thành Sơn, 31 tuổi, chết cháy cùng với chiếc xe máy trên đường Bạch Đằng “do anh Sơn điều khiển đang đi trên đường thì tự nhiên xe bốc cháy dữ dội khiến anh Sơn chết tại chỗ”. Vẫn theo tin này thì lực lượng hữu trách “sử dụng ngay bình xịt chữa cháy nhưng vẫn không dập tắt được đám cháy”.

Cũng ngày 17-2 ấy, báo mạng Lao Động đưa tin cho biết CA “xác định nạn nhân bị chết cháy”, nhưng bài báo chỉ dùng ảnh minh hoạ.

Cùng ngày, báo mạng Đất Việt khẳng định là “Xe nổ bình xăng, chủ xe chết tại chỗ”, qua đó trích dẫn lời Đại tá Nguyễn Viết Lợi, Chánh Văn phòng Công an TP Đà Nẵng cho rằng “sự việc diễn ra vào thời điểm đường rất vắng người, nên có rất ít người chứng kiến sự việc trên”.

Ngày hôm sau, 18-02, báo Thanh Niên online trích dẫn lời Đại tá Ng. Viết Lợi lại nói rằng “Đám cháy rất dữ dội, một số người dân tri hô anh Sơn nhảy xuống sông”.

Và 2 ngày sau đó, tức 20 tháng 2, báo Công an Thành phố Đà Nẵng đưa tin này, cho đó là “vụ tự gây tai nạn giao thông” và “sau khi được đưa vào bệnh viện cứu cấp, nạn nhân đã tử vong”.

Dư luận phản ứng

Tình trạng đưa tin bất nhất và mập mờ như vậy đã gây nhiều phản ứng trong công luận, nhất là giới bloggers.

Blog Dân Làm Báo trước hết lưu ý rằng các bài báo đều hoàn toàn không nhắc gì tới nơi xảy ra vụ việc là ngay trước trụ sở UBND TP Đà Nẵng. Bài blog nêu sự khác biệt giữa các nguồn tin, “từ chuyện anh Sơn chết liền tại chỗ, xác nạn nhân nằm cạnh xe máy” chuyển sang ông đại tá Chánh văn phòng công an cho rằng “một số người dân tri hô anh Sơn nhảy xuống sông”, rồi lại ‘tự gây tai nạn giao thông làm xe bốc cháy’, “chết ngay tại chỗ”, rồi “chết tại bệnh viện”...

Theo blog Dân Làm Báo thì “cả guồng máy công an, mật vụ, truyền thông của đảng đang ra sức bung bít, bóp méo thông tin nhằm ngăn chặn ngọn lửa Phạm Thành Sơn”.

Blog Thăng Nông Dân than phiền rằng “thay vì điều tra ngọn ngành để tìm nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân, nhà cầm quyền địa phương đã vội đưa ra kết luận nạn nhân là người mắc bệnh tâm thần!”. Và blog này nêu lên một số nghi điểm:

1. Nếu cho rằng anh Phạm Thành Sơn mắc bệnh tâm thần, tại sao anh ta còn đủ sáng suốt để lái xe ra ngoài?
2. Tại sao anh ta không chọn bất cứ địa điểm nào, mà lại chọn điểm

Dân Đà Nẵng còn khổ đến bao giờ?

—Việt Hùng, RFA, 04-03-2011—

dừng trước trụ sở của ủy ban Nhân dân thành phố Đà Nẵng là nơi mà có lẽ anh đã gửi đơn khiếu nại về việc tranh chấp đền bù đất đai?

3. Căn cứ theo xác định của CA Đà Nẵng thì nguyên nhân khiến chiếc xe bốc cháy là do nổ bình xăng! Đây là điều hoàn toàn khó có thể xảy ra vì nếu nổ bình xăng, thì nạn nhân sẽ bị sức nổ đẩy văng đi nơi khác, vì vậy, khả năng chết về bị bỏng hoàn toàn không thuyết phục, ngoại trừ nạn nhân đã có chủ định tẩm đầy xăng vào người trước.

4. Theo lời đại tá Nguyễn Việt Lợi, chánh Văn phòng CA Đà Nẵng thì sự việc diễn ra vào thời điểm đường vắng người, chỉ nghe một tiếng rầm và nhìn thấy đám cháy, nhưng những đơn vị cứu hỏa vẫn không dập tắt được đám cháy. Căn cứ theo hình ảnh thu nhận được, thì từ khi đám cháy bắt đầu, không hề có hình ảnh bất cứ đơn vị cứu hỏa nào làm công việc cứu hộ.

Blog Thăng Nông Dân khẳng định rằng “theo những nguồn tin từ trong nước, anh Phạm Thành Sơn là một nạn nhân của sự chiếm đoạt đất đai từ phía nhà cầm quyền và anh đã nhiều lần nộp đơn khiếu nại, nhưng hoàn toàn không nhận được kết quả thỏa đáng”.

Bài blog nhận xét: “Việc một công dân tự thiêu trước công sở của một cơ quan nhà nước đã nói lên sự phẫn uất tột độ của người dân.

Theo blog Dân Làm Báo thì trong khi giới cầm quyền VN ra sức ngăn chặn để ngọn lửa Phạm Thành Sơn không thể trở thành ngọn lửa Mohammed Bouazizi vốn làm bùng phát Cách Mạng Hoa Lài, chỉ có toàn dân Việt Nam mới có thể quyết định số phận của ngọn lửa Phạm Thành Sơn.

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động.
Phơi bày phổ biến sự
thật về Hồ Chí
Minh.
Giải thể chế độ Cộng
sản độc tài.**

Vụ tự thiêu của anh Phạm Thành Sơn trước Ủy ban Nhân dân thành phố Đà Nẵng để phản đối trước những oan trái, “phẫn uất” khi diện tích nhà ở bị nằm trong diện giải tỏa, hiện vẫn được sự quan tâm của đông đảo cư dân tại Đà Nẵng, cho dù các cấp chính quyền và CA luôn “kèm tỏa” người dân khi nói về việc này.

Do đâu mà các cấp chính quyền quan ngại? Phải chăng việc anh Phạm Thành Sơn tự thiêu phản đối vào hôm 17-02-2011 vừa qua là lời cảnh báo về cách hành xử của các cấp chính quyền Đà Nẵng trong khi “đăng phải là đầy tớ của nhân dân”. Việt Hùng của Ban Việt ngữ có bài ghi nhận.

Lên tiếng thay cho nhiều người dân trước sự “khiếp sợ” với chính quyền, ông Đỗ Xuân Hiền, nguyên Trưởng ban Kinh tế Đà Nẵng, huyện ủy viên, từng phụ trách công tác chính trị, nói về vụ tự thiêu của anh Phạm Thành Sơn

Đảng viên liệt sĩ cũng chẳng tha Ông Đỗ Xuân Hiền:

“Gia đình anh Phạm Thành Sơn là gia đình có công với cách mạng, mẹ anh ấy là bà mẹ VN anh hùng, trong gia đình có mấy liệt sĩ. Bản thân anh Sơn là kỹ sư. Gia đình cách mạng đóng góp rất nhiều công lao nhưng cuối cùng chính quyền đối xử với gia đình anh ấy không ra gì...”

“Anh Thành Sơn có gặp tôi trước đó mấy ngày, anh ấy nói với tôi một câu: “*Kiểu này giờ chỉ còn con đường tự thiêu thì mới giải quyết được thôi. Đất đai thì nó lấy hết rồi...*”.

“Trường hợp đất mất trắng còn nhiều lắm, nhiều người oan ức lắm. Hiền nay có nhiều người cũng nghĩ làm chuyện như thế nữa. Họ cũng nghĩ cách làm như anh Sơn vì họ cho rằng, chỉ có cách làm như anh Sơn thì mới phơi bày được bộ mặt thật...”

Khi được hỏi, bằng sự trải nghiệm trong thời gian còn là huyện ủy viên, Trưởng ban Kinh tế Đà Nẵng, ghi nhận phản ứng của những cán bộ lão thành, ông Đỗ Xuân Hiền cho biết.

Ông Đỗ Xuân Hiền: “Mấy ngày nay các cụ lão thành đến nhà tôi rất nhiều, các cụ phản ứng và bức xúc chuyện đó. Phản ứng thì có, nhưng ở đây họ sợ không dám nói ra. Nói thẳng ra thì bị chụp mũ, họ cho là nói không đúng sự thật, họ chụp là vu khống rồi gây chuyện.

“Các cụ đến nhà tôi trao đổi việc

đó rất nhiều. Nhưng khó ở đây là bản thân gia đình họ không chịu làm đơn tố cáo. Lúc đầu khi chuyện xảy ra, gia đình anh Sơn phản ứng rất mạnh; họ lên án là chính quyền ăn cướp đất của gia đình họ, khiến con họ phải làm như thế. Họ không chịu chôn anh Sơn, họ để trước sân nhà, nhưng sau đó, chính quyền và công an dùng biện pháp không cho ai liên hệ với gia đình và họ dàn xếp với gia đình bằng cách bồi thường tiền (?) nên gia đình im lặng rồi tổ chức chôn anh Sơn.

“Dân kéo tới đông, nhưng công an đến đàn áp, bao vây không cho dân tiếp cận. Nói chung việc đã rõ như ban ngày rồi, nhưng giờ thì có ai là người đứng ra tố cáo việc này, hoặc là có ai đến để mà điều tra? Chuyện này giờ chúng tôi định ra Hà Nội để...”

“Chuyện khiếu kiện của người dân vì mất nhà, mất đất ở VN trong những năm gần đây đã trở thành chuyện “thường ngày ở huyện”, nhưng với Đà Nẵng thì chuyện giải tỏa, thu hồi đất của người dân luôn là điểm nóng cho dù trong quá khứ báo chí trong nước đã viết nhiều đến những vụ tham nhũng đất đai ở Đà Nẵng.

“Diễn hình là trường hợp nguyên giám đốc công an Đà Nẵng, nguyên Chánh văn phòng Bộ Công an, tướng công an Trần Văn Thanh khi còn ở Đà Nẵng đã cho điều tra, phát giác những sai phạm có hệ thống về tham nhũng đất đai, liên quan đến ông Nguyễn Bá Thanh, hiện là Bí thư tỉnh ủy Đà Nẵng. Kết quả là tướng công an Trần Văn Thanh và nhà báo, trung tá Dương Tiến, trưởng Văn phòng đại diện báo Công an thành phố Hồ Chí Minh tại Hà Nội bị khởi tố, khép vào tội “lợi dụng tự do dân chủ để xâm hại lợi ích của nhà nước”.

Câu hỏi đặt ra: nguyên do nào mà Đà Nẵng luôn là điểm nóng về những vụ thu hồi, giải tỏa và khiếu kiện của người dân, ông Đỗ Xuân Hiền, nguyên Trưởng ban Kinh tế Đà Nẵng nhận định.

An cháo đá bát, vát chanh bỏ vỏ

Ông Đỗ Xuân Hiền: “Chính bản thân tôi đây cũng bị trừ dập, bị CA triệu tập đến gần 70 lần. Họ đến nhà tra hỏi tôi, hạch sách đủ mọi đường, tịch thu điện thoại di động. Họ đến nhà tôi họ khám, tất cả mọi giấy tờ khiếu nại họ lập biên bản tịch thu hết.

“Đền hiện nay có ý kiến từ Quốc hội yêu cầu họ trả nhưng họ không trả. Ý kiến của Ủy ban Tư pháp Quốc

hội đề nghị Bộ trưởng Bộ Công an, đề nghị Chánh án Tòa án Tối cao phải đền bù danh dự cho tôi, trả lại hết những gì đã tịch thu của tôi, nhưng họ vẫn làm ngơ. Văn bản của bà Lê Thị Thu Ba, Chủ nhiệm Ủy ban Tư pháp Quốc hội ký gửi về cho Chủ tịch Ủy ban Nhân dân thành phố, gửi về cho Bộ trưởng Bộ Công an, gửi cho Chánh án Tòa án Nhân dân tối cao đề nghị giải quyết vụ khiếu nại của tôi nhưng họ vẫn làm ngơ.

"Ý kiến chỉ đạo của Trung ương về nhưng họ không giải quyết. Liên quan từ Trung ương và thành phố Đà Nẵng, theo ghi nhận, trước Đại hội XI ĐCSVN, Viện trưởng Viện Kiểm sát Tối cao là ông Trần Quốc Vương đề nghị vô tội, miễn truy tố với tướng công an Trần Văn Thanh, nguyên Chánh văn phòng Bộ Công an bị khép vào tội "lợi dụng tự do dân chủ xâm hại đến lợi ích quốc gia".

Điều gì khiến "động thái" này được đưa ra vào thời điểm trước khi Đại hội XI đảng CSVN (tháng Giêng 2011) diễn ra. Phải chăng, vào thời điểm đó vấn đề nhân sự được dư luận biết đến khi ông Nguyễn Bá Thanh không có tên trong danh sách Bộ Chính trị? Nói về cách hành xử của các cấp chính quyền Đà Nẵng trong vụ án tướng công an Trần Văn Thanh, ông Đỗ Xuân Hiền, nguyên huyện ủy viên Đà Nẵng kể lại.

Ông Đỗ Xuân Hiền: "Về vụ án đó tôi rất khổ sở, tôi chỉ có quen biết ông Trần Văn Thanh thế mà họ đến nhà tôi họ lục soát, họ quy chụp tôi liên quan đến vụ án đó. Họ xét nhà tôi, nói xin lỗi, họ lục không còn mảnh giẻ rách, họ lục nát nhà tôi hết. Họ bắt gia đình tôi đứng im hết, lục đã đời rồi họ chờ hết đồ của tôi về công an thành phố. Tôi đến đó tôi viết đơn gửi cho Quốc hội, gửi cho Bộ Công an.

"Phiên tòa xử Trần Văn Thanh, họ không cho tôi nói một tiếng. Họ đem xe đến tịch thu đồ của tôi; tôi yêu cầu họ trả, nhưng đến nay họ vẫn chưa trả cho tôi, họ làm ngơ đi, vậy ông nghĩ giờ thì làm sao bây giờ. Người dân kêu tới ai bây giờ? Kêu đến Quốc hội rồi, kêu đến Bộ CA rồi, kêu đến Viện Kiểm sát Tối cao rồi, đến Chủ tịch nước rồi. Ở trên bảo họ giải quyết nhưng ĐN họ không giải quyết".

Trở lại vụ tự thiêu của anh Phạm Thành Sơn, câu hỏi mà dư luận tại Đà Nẵng đặt ra, không biết do đâu mà dưới thời của ông Bí thư thành ủy Đà Nẵng bây giờ lại xảy ra nhiều chuyện khiến người dân ở đây bức xúc, ông Đỗ Xuân Hiền cho rằng.

Ông Đỗ Xuân Hiền: "Nói chung sự bức xúc của người dân Đà Nẵng rất đông, có những người bây giờ

đang ngậm bồ hòn làm ngọt, có người phải chịu đói, chịu khát vì nhà cửa của họ bị tịch thu hết, nhưng họ sợ bị trừ dập nên không dám đi khiếu nại. Họ sợ đi khiếu nại rồi bị chính quyền đối xử như tôi thì người dân sợ lắm. Những người dám ra khiếu nại tố cáo thì bị trừ dập đến cùng, họ dùng công an đến nhà bao vây, bắt đi, nên dân người ta sợ. Người dân bị oan ức lắm nhưng họ không dám nói. Biết bao người mất đất, mất nhà, nên họ đâu có dám nói đâu. Chính quyền Đà Nẵng hành xử rất mạnh tay".

Nếu nhìn vào những gì hiện đang diễn ra Đà Nẵng mà người dân đang phải gánh chịu từ những người đầy tớ của nhân dân thì thật là luật vua thua lệ làng. Ông Đỗ Xuân Hiền đưa ra lời kết.

Ông Đỗ Xuân Hiền: "Đúng rồi, "trên bảo dưới không nghe" như việc của tôi đó. Trung ương nói, Ủy ban

Tư pháp Quốc hội nói mà họ có nghe đâu? Như tôi, nói thật với ông, hơn 30 năm theo cuộc kháng chiến này, nhưng do đi khiếu nại tố cáo nên họ cất sạch không cho hưởng cái gì hết. Phải xin bạn bè mà sống; đất đai họ cũng tịch thu, tài sản cũng tịch thu, quyền lợi cũng tịch thu. Bản thân gia đình tôi, mẹ tôi là mẹ Việt Nam anh hùng, gia đình liệt sĩ, gia đình có 4 người tham gia cuộc kháng chiến.

"Nhưng do đấu tranh đi tố cáo tham nhũng nên họ cất hết. Tôi bị chính quyền gạt hết, ăn cướp hết. Ăn cháo đá bát, vắt chanh bỏ vỏ! Nhiều văn bản họ nói nghe ngon lành lắm, họ bảo tôi muốn giải quyết thì đừng khiếu nại tố cáo nữa thì họ giải quyết cho. Nhưng tôi không thể ngồi yên được, có gì nói đấy, nói trung thực, nói cho lẽ phải, nói vì mục đích bảo vệ dân, bảo vệ cho lẽ phải".



TA PHẢI SỐNG MỘT CUỘC ĐỜI ĐÁNG SỐNG

(Xin Thượng Đế ban mọi ơn lành cho Linh mục Nguyễn Văn Lý và những chiến sĩ đang bị CSVN tù đày, xét xử tại Việt Nam. Thân mến gửi đồng bào, anh chị em tuổi trẻ quốc nội và quốc ngoại)

Hỡi cô bác, hỡi anh em, hỡi chị
 Hãy kiên cường, ta nói tiếng lòng ta!
 Quê ta chờ ta dần bước xông pha
 Để đem lại tự do cho dân nước

Gió đang lớn, biển đầy đang sóng cuộn
 Khói ngất trời, ngàn ngọn lửa đang cao
 Vì chính ta, ta phải góp tay vào
 Ta phải sống cuộc đời cho đáng sống

Anh em ta đang dầu sôi lửa bỏng
 Trong ngục tù, trong guồng máy vô luân
 Không thể nào ta làm kẻ bất nhân
 Quay lưng lại để riêng mình hạnh phúc !

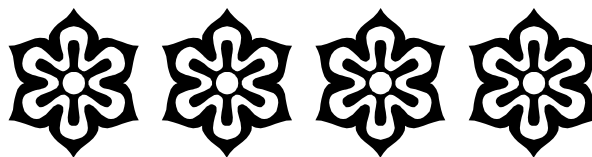
Mà ta phải vươn lên từ áp bức
 Cứu quê hương bằng hoai đến vô cùng
 Cứu bao người trong cuộc đấu tranh chung
 Bị xét xử, bị giam cầm, bị giết !

Hỡi Quốc Toản hãy bừng lên khí tiết
 Hỡi nô thần, ngựa sắt, hỡi Lam Sơn !
 Hãy cùng nhau mà rửa mối căm hờn
 Oí chính khí của lời thề sống Hoá !

Hỡi những trái tim không là đất đá
 Hỡi những lòng thương tưởng đến quê hương
 Đủ lắm rồi, dân tộc quá đau thương
 Ta không thể ngồi yên nhìn máu lệ

Mỗi chúng ta hãy là người chiến sĩ
 Đem tự do hạnh phúc đến cho đời
 Góp tay vào, anh, bác, chị em ơi !
 Ta phải sống cho đời ta ý nghĩa !

Ngô Minh Hằng 14-03-2011



Cái gì gây ra LẠM PHÁT ở Việt Nam

Ngô Nhân Dụng 04-03-2011

Tình trạng kinh tế ở Việt Nam được diễn tả trong một bài ca dao đang phổ biến như sau:

Đau đầu vì điện

Điên đầu vì đô (đôla)

Ngây ngô vì vàng

Ngờ ngàng vì đất

Điện không biết lúc nào bị cúp; ngay một khách sạn quốc tế ở giữa thủ đô, cái máy pha cà phê cũng ngưng chạy vì cúp điện. Giá đôla Mỹ trên thị trường chợ đen lúc nào cũng chạy vọt lên nhanh hơn giá do nhà nước chính thức quy định. Nhà nước vừa mới phá giá đồng tiền Việt Nam xuống thêm hơn 8%, phá giá lần thứ ba trong vòng 12 tháng. Đây là lần phá giá tiền thứ sáu kể từ hai năm rưỡi nay; nhưng vẫn như các lần trước, giá chính thức vừa được công bố thì giá mua đôla trong các cửa hàng vàng Hà Nội đã vươn lên qua mặt nữa rồi.

Vì dân chúng không tin tưởng vào đồng tiền, những người có tiền trong tay tìm cách tống khứ cái khuôn mặt in trên đó đi càng nhanh càng tốt, bằng cách đổi lấy đôla Mỹ hay mua vàng. Vàng thì nặng, khó giữ và khó chuyển ra ngoài, cho nên giới quan chức lớn và doanh nhân có tiền thật đều tích trữ đôla. Tại sao người ta chuộng những tờ giấy 100 đôla mới, sẵn sàng trả giá cao hơn? Vì khi đem hối lộ, được hoan nghênh hơn! Quý quan cũng biết rằng đem đôla đi lại nó nhẹ nhàng hơn vàng nhiều.

Trong khi giới có quyền và có tiền điên đầu vì đôla và vàng, thì những nông dân lại “ngờ ngàng vì đất.” Đồng bào tỉnh Hà Nam đã kéo nhau lên tận Hà Nội biểu tình đòi đền bù đất xứng đáng, nhưng chưa ai tổ chức tập hợp được tất cả các đoàn nông dân mất đất cùng đi khiếu kiện một lúc!

Sau phần “Nhờ ngàng vì đất” bài ca dao đọc tiếp:

Ngất vì tỷ giá

Ngã vì lãi suất

Uất vì giá xăng

Cả ba hiện tượng: Tỷ giá đôla so

với đồng tiền Việt Nam, lãi suất, và giá xăng quy tụ vào một điểm là “lạm phát phi mã.” Trong tuần rồi, giá xăng đã tăng vọt lên hơn 17%, gần 20,000 đồng một lít; và giá diesel tăng 24%, lên hơn 18,000 đồng. Giá xăng lên là một phần trong cảnh vật giá leo thang, tức là lạm phát. Ngày 25 tháng 2 vừa rồi, nhật báo Wall Street Á Châu loan tin đặc biệt về lạm phát ở Việt Nam, cho biết tỷ lệ giá sinh hoạt (CPI) tăng là 12.31%; nhắc nhở rằng đây là tỷ lệ lạm phát cao nhất ở Á châu. Hai món chính tăng giá là thực phẩm và nhà cửa, trong đó có giá vật liệu xây cất. Đó là hai nhu cầu thiết yếu của dân, đặc biệt là dân nghèo thì hầu hết đồng tiền kiếm được chỉ đổ vào chuyện ăn với ở!

Nhưng không ai tin rằng mức lạm phát sẽ dừng chân ở vị trí 12%. “Ngất vì tỷ giá” là một lý do. Đồng đôla Mỹ lên giá sẽ thúc lạm phát lên cao nữa. Vì mọi thứ hàng nhập cảng, khi mua phải trả bằng đôla, sẽ đắt hơn khi tính ra tiền Việt Nam. Ngoài ra, còn “Uất vì giá xăng.” Giá xăng dầu vừa mới lên sẽ khiến cho tất cả những thứ hàng hóa và dịch vụ cần dùng đến xăng dầu phải tăng giá theo (Có món nào không cần chuyên chở bằng xe tàu chạy xăng không?) Riêng hai thứ đôla và xăng thôi cũng đủ khiến cho giá cả nhiều món hàng bắt buộc tăng giá trong thời gian tới. Cho nên nhà kinh tế Matt Hildebrandt thuộc công ty tài chánh JP Morgan đoán rằng trong mấy tháng tới tỷ lệ lạm phát ở nước ta sẽ lên 14%, và giữ mức đó cho cả năm 2011. Nhiều người lo ngại lạm phát sẽ lên tới 15%. Trong khi đó, nhà nước Cộng sản Việt Nam vẫn không thay đổi chỉ tiêu của họ là giữ lạm phát ở mức 7% cho năm nay. Đúng là họ sống trong một thế giới ảo, khác đám chúng sinh đang đi lại ở ngoài đường.

Trước tình hình lạm phát đe dọa đó, dân đang “ngã vì lãi suất” vì Ngân hàng Nhà nước phải cho tăng lãi suất nhiều lần để giảm bớt số

lượng tiền lưu hành. Như nhận xét của tiến sĩ Trần Du Lịch, thành viên Hội đồng Tư vấn Chính sách Tài chính Tiền tệ Quốc gia, trong một bài đăng trên mạng lưới của nhà nước, Việt Nam đang lâm vào một thế bí, là phải lo chống lạm phát trong lúc lãi suất đang rất cao.

Bình thường, khi muốn ngăn chặn lạm phát thì người ta phải tăng lãi suất. Lãi suất tăng sẽ khiến dân bớt tiêu thụ đi và các xí nghiệp cũng bớt đầu tư; do đó số cầu giảm và giá cả các món hàng sẽ hạ bớt. Nhưng khi lãi suất đã cao lắm rồi, thì khó ai dám tăng lãi suất nữa. Tức là Ngân hàng Nhà nước mất một thứ dụng cụ để giảm bớt lạm phát. Cho nên ông Trần Du Lịch nói thẳng về viễn tượng kinh tế Việt Nam: “Qua 2 tháng đầu năm 2011, có thể thấy tình hình kinh tế vĩ mô gặp khó khăn hơn năm 2010 và nghiêm trọng hơn chúng ta dự đoán.” Cho đăng những nhận xét cho ông trên mạng lưới nhà nước, cho thấy đảng Cộng sản Việt Nam muốn báo trước cho toàn thể mọi người biết cả nước sắp vất vả! Mặt khác, họ cũng muốn chối tội về những biện pháp mới thi hành: tăng giá xăng và phá giá đồng bạc. Bởi vì, đó chính là những điều mà tiến sĩ Trần Du Lịch đưa ra đề nghị phải làm ngay “cả gói!” Nếu dân phải chịu khổ, hãy trút tội lên các chuyên gia kinh tế đưa ý kiến, đừng buộc tội đảng và nhà nước!

Nhưng cuối cùng, chính nhà nước và đảng Cộng sản đã gây ra cái cảnh lạm phát phi mã hiện nay, không thể nào đổ tội cho ai được!

Cái tội chính đã được ghi trong cương lĩnh, chính sách của những kỳ đại hội đảng từ mấy lần rồi. Đó là “Lấy kinh tế quốc doanh làm chủ đạo.”

Tại sao có lạm phát? Vì tiền đổ ra nhiều quá mà sức sản xuất hàng hóa không tăng theo kịp. Tại sao lại đổ ra nhiều tiền như vậy? Vì các ngân hàng của nhà nước đưa tiền cho các xí nghiệp nhà nước tha hồ tiêu xài. Trong năm 2010, số tiền do các ngân hàng cho vay đã tăng thêm 28%, lên tới con số vay nợ lớn bằng 140% Tổng sản lượng nội địa (GDP). Nên biết, năm 1997, ngay trước khi Thái Lan bị khủng hoảng

tài chính, tổng số nợ của họ cũng chỉ lớn bằng 130% GDP! Hiện nay mỗi năm Việt Nam phải dùng 30% của Tổng sản lượng nội địa chỉ để trả tiền lãi và trả góp vốn các món nợ vay của người nước ngoài. Tại sao cần nhiều tiền đến như vậy? Vì có khi nhà nước đứng ra vay đôla từ nước ngoài, tức là đem tài sản cả nước ra làm vật thế chấp, rồi đưa tiền đó cho doanh nghiệp nhà nước sử dụng. Đó là câu chuyện Vinashin đi vay 750 triệu đôla, ai cũng biết.

Những doanh nghiệp nhà nước làm ăn thế bết bát thế nào ai cũng biết. Nhưng chính sách của đảng Cộng sản vẫn là đem tiền của toàn dân cho các cán bộ kinh tế của đảng tha hồ tiêu pha lãng phí. Tiến sĩ Nguyễn Quang A năm ngoái đã viết một bài phân tích tường tận về cái lỗ thủng khổng lồ, cái thủng không đáy là các doanh nghiệp nhà nước.

Hiện nay cán cân mậu dịch của Việt Nam bị thâm thủng trên một tỷ đôla mỗi tháng. Trong các nước Đông Nam Á, nước nào mua bán với Trung Quốc cũng thặng dư, tức là bán nhiều hơn mua; trừ Việt Nam là chịu thâm thủng, tiền ra nhiều hơn tiền vào! Ai gây ra cái nạn thâm thủng đó? Ông Nguyễn Quang A tính có 3 lãnh vực, các công ty ngoại quốc đầu tư ở Việt Nam thì bao giờ cũng đem tiền vào Việt Nam nhiều hơn là đem ra. Các xí nghiệp tư nhân trong nước thường cũng như vậy, ít nhất là không bị thâm thủng. Chính các doanh nghiệp nhà nước là nguồn gốc gây ra cảnh thâm thủng!

Các doanh nghiệp nhà nước được chính quyền ưu đãi, hưởng chế độ ưu đãi khi đi vay tiền của các ngân hàng, cũng do cán bộ điều khiển. Nhưng nó lại đóng góp rất ít vào kinh tế quốc dân. Ông Nguyễn Quang A cho biết, “số lao động làm việc trong doanh nghiệp tư nhân trong nước đã tăng hơn 3 lần trong những năm 2000-2006, từ hơn 1 triệu lên hơn 3 triệu người. Tương tự, số lao động làm việc trong các doanh nghiệp FDI (ngoại quốc đầu tư ở Việt Nam) đã tăng hơn 3 lần, từ hơn 407 ngàn người năm 2000 đã tăng lên hơn 1,4 triệu người năm 2006. Số lao động làm việc trong

các DNNN chỉ còn chiếm 28% tổng số lao động trong doanh nghiệp; giảm hơn một nửa (59,1%) so với năm 2000.”

Còn phần đóng góp của các doanh nghiệp nhà nước vào ngân sách quốc gia thì sao? Tiến sĩ Nguyễn Quang A ghi nhận: các doanh nghiệp nhà nước chỉ góp trên 10% vào tổng số thu của nhà nước, còn 88.65% là do các doanh nghiệp khác, tư nhân trong nước và nước ngoài đóng góp!

Với những thành tích của các doanh nghiệp nhà nước như thế, đảng Cộng sản Việt Nam vẫn bảo vệ các doanh nghiệp nhà nước! Họ đem tiền của dân cho đám cán bộ sử dụng dù không có hiệu quả. Vì đó doanh nghiệp nhà nước là nơi họ nuôi các cán bộ đảng!

Khi tiền nhiều quá, sinh lạm phát, thì toàn dân phải chịu!

<http://www.diendanthekey.net>

nữa, lãnh hai ba đầu lương và bổng mà còn nói với báo VnExpress ngày 24/2, rằng ông nói với bà nhà phải tính toán cho phù hợp sau khi bà Kiên than phiền đi chợ với 100.000 đồng chẳng mua được gì.

100.000 đi chợ mua đồ ăn một ngày không đủ cho gia đình Ông Phó Chủ tịch. Nhưng đó là 1 phần 10 lương tháng của một thầy cô giáo, cả gia đình phải mắm muối, cháo rau trong 10 ngày.

Cũng như phu nhân Phó chủ tịch Quốc hội ở Hà Nội, một bà nội trợ ở Sài Gòn cũng bị bão giá làm cho chóng mặt.

Việc tăng giá xăng một lèo lên như thế, ngay những người chuyên buôn bán xăng cũng không dè dặt Ông CS Hà Nội làm quá lỗ như vậy. Tăng gần 3000 một lít làm cho xăng lên 19.300đ. Tăng gần 20%, quá cao, quá bất ngờ. Giá xăng ở VN cao hơn ở Mỹ. Xăng lên giá thì mọi thứ đều lên. Giá cước mọi phương tiện giao thông vận tải đều sẽ phải tăng theo.

Vật giá tăng, lạm phát tăng, hết kiểm soát được, làm Đảng Nhà nước CS Hà Nội bối rối. Báo Tuổi Trẻ

LÀM SAO DÂN SỐNG NỔ

Vi Anh 27-02-2011

Vật giá cái gì cũng tăng, tăng nhanh như hoá tiễn. Dân lao động, dân nghèo, việc làm khó kiếm, tiền kiếm không ra. Trời ơi, làm sao sống nổi?

Đảng Nhà nước CS Hà Nội ơi, các Ông “làm kinh tế” cái quái quỷ gì mà kinh thế vậy. Mấy Ông nói hàng hoá tăng 11%, thực phẩm 15%. Ác thật, thực phẩm là thứ không có không được, có thứ trên thực tế tăng 50%. Điện và xăng tăng là mọi thứ, các cái, cái gì cũng tăng. Thế mà mấy Ông cho điện tăng 15,28% - cao như từ hồi đó tới giờ. Còn xăng dù mấy Ông tăng giá 2.900 đồng/lít từ ngày 24/2. Dân chết dở, sống dở vì mấy Ông tăng giá rồi; thế mà các Ông có buông tha đâu. Bộ Tài chính của mấy Ông còn cho rằng mức tăng như vậy chưa phải là cao, lẽ ra xăng phải tăng thêm 6.493 đồng/lít trong đợt điều chỉnh ngày 24/2. Và còn hăm xăng, điện ‘còn tăng giá’ trong năm 2011.

Tin đài RFA, cái ông gọi là “đại biểu nhân dân” Nguyễn Đức Kiên là Phó Chủ tịch của cái gọi là Quốc hội mà người dân Việt gọi là “đảng cử dân bầu”. Ông Kiên hai chức “đại biểu nhân dân” và Phó Chủ tịch còn kiêm hai ba chức bên đảng và nhà nước

Online ngày 24/2 cho biết Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng từ Hà Nội đã “chủ trì hội nghị trực tuyến với 63 địa phương triển khai nghị quyết của Chính phủ về những giải pháp chủ yếu tập trung kiềm chế lạm phát”.

Hỡi ơi, đừng nói Ông Dũng và các bộ trưởng cùng các chủ tịch ủy ban đô tỉnh thị “trực tuyến trao đổi, duy ý chí” ổn định giá cả, ngăn chặn lạm phát. Chấp 10 Ông Dũng, đem hết Đảng Nhà nước CS ra kể cả 15 ông hội tề ngồi trong bộ chính trị của Đảng CS cũng không thể ngăn cản vật giá gia tăng, kèm chế lạm phát được vì đó là định luật tất yếu của thị trường.

Nông dân sẽ chết đứng. Một người ở đồng bằng sông Cửu Long nói với RFA: “Nhà nước mình nói thì hay lắm, mấy ông chưa đi xuống tới vùng sâu vùng xa, thực tế dân bây giờ khổ lắm. Lúa bây giờ bán 5.700đ-5,800đ/kg thì đầu có lời bao nhiêu so với giá phân lên quá trời. Đối với nông dân, tất cả mọi mặt hàng đều lên giá hết; tôi nói với vợ con phải ráng thắt lưng buộc bụng tiết kiệm được phần nào thì nên tiết kiệm chứ bây giờ không phải như hồi xưa muốn mua gì mua, đi chợ lấy 500

CƠ HỘI BẰNG VÀNG

Long Điền 04-03-2011

ngàn hết tiền mà chưa đầy giỏ."

Từ lâu nông dân VN càng làm càng nghèo vì các quốc doanh "nhập khẩu vật tư nông nghiệp "vô tư" tăng giá, còn các quốc doanh "xuất khẩu gạo" thoải mái đìm giá lúa gạo để kiếm lời, bóc lột dân còn xương với da. Bây giờ xăng, điện lên giá, người nông dân nếu thất lạng buộc bụng thì sẽ đoạn trường, tức đứt ruột mà chết.

Còn công nhân lâu nay liên tục biểu tình, lần công đòi tăng lương, cải thiện điều kiện làm việc mà chủ nhân ông ngoại quốc cấu kết với tư bản đồ là CS luôn kèm mức lương, hạ giá thành, để lợi nhuận cho nhiều. Điện tăng, xăng dầu tăng, các công ty sản xuất kinh doanh lại càng kèm công xá để bù chi phí năng lượng lên cao hầu giữ mức lợi nhuận. Công nhân là nạn nhân sau cùng và chịu nặng nhất.

Trong khi đó tư bản đồ ở thành thị và cường hào ác bá đồ ở nông thôn sẽ hưởng lợi trên sự tăng giá này. Cán bộ đảng viên là thành phần nắm cán lẫn lưởi các cơ quan "nhập, xuất, phân phối" những phương tiện sản xuất chiến lược, nhu cầu tiêu thụ thiết yếu này của người dân. Dân khổ bao nhiêu, thiệt hại bao nhiêu thì cán bộ đảng viên cảm quyền sướng bấy nhiêu, làm giàu lên bấy nhiêu.

Có đảng viên cán bộ CS còn "hồ hởi, phấn khởi" coi Đảng Nhà nước tăng giá điện và xăng trong thời buổi này là việc làm đầy "đỉnh cao chánh trị". Cái thứ chánh trị trị dân bằng bao tử mà CS từng làm khiến dân VN từng xuất cảng gạo như thế giới ngay thời Thực dân Pháp mà phải ăn độn bo bo, khoai mì trong thời CS Hà Nội. Cho xăng dầu, điện lực lên giá, dân sẽ thiếu thốn, đói kém, nỗi lo chạy miếng ăn đã hết hơi rồi, còn thì giờ đâu nữa mà nghĩ tới phong trào cách mạng dân chủ ở Tunisie và Ai Cập lan tràn sang VN.

Nhưng ở đời mưu thâm thì họa diệt thâm. Biết đâu việc tăng giá điện, xăng trong thời kỳ kinh tế VN bị lạm phát, vật giá gia tăng, dân quá khổ, hết chịu nổi nữa, là châm ngòi cho cuộc cách mạng lật đổ nhà cầm quyền độc tài, tham nhũng, hại nước hại dân về chánh trị cũng như kinh tế.

Xin các bạn trẻ dùng internet, điện thoại di động, truyền tin nhắn kêu gọi biểu tình, tẩy chay bầu cử độc đảng.

Câu này của nhà tường thuật thể thao Huyền Vũ đề nói về các cơ hội, vận may bị bỏ lỡ. Còn chuyện nước non trước sự thành công của Cách mạng Hoa Lài bên Tunisie và Ai Cập thì dân mình nghĩ sao đây?

- Tôi còn nhớ như in, dạo năm 1989 khi Đông Đức và 12 nước Đông Âu trên đà sụp đổ, lúc đó thì Liên Xô chưa tan rã nhưng cũng nguy khốn tới nơi. Xem truyền hình Hoa Sen Liên Xô (lúc đó VC cho coi thoải mái) nhìn cảnh dân chúng Liên Xô xếp hàng tại Moskow để mua bánh mì, tivi quay cảnh các cửa hàng trống trơn không còn 1 món ăn nào (vì không còn nguyên liệu), tôi nói với bà xã: "Bọn chúng chắc chết tới nơi, mình chuẩn bị tống táng chúng là vừa."

- Một ông hàng xóm là cán bộ cấp tỉnh ủy sang chơi, thanh minh: "Anh thấy đó, tôi tuy là cán bộ cấp tỉnh nhưng tôi hoàn toàn không đồng ý với đường lối độc tài, sát máu của đảng. Năm 1945 tôi là tiểu đoàn trưởng, tôi đã phản đối tên chính trị viên trong vụ sát hại hàng trăm tín đồ Cao Đài rồi chôn dưới cái giếng lạng ở Tân Đông Hiệp (Dĩ An, Biên Hoà) nên từ đó tôi bị lưu ý, kiểm điểm, hạ tâng công tác đều đều."

Chấm dứt câu chuyện anh cán bộ tâm sự: "Mong anh ghi nhận và nhớ giùm tôi, sau này có gì (có thay đổi chế độ) anh làm ơn thanh minh, cứu giúp tôi nhé". Thời điểm đó bọn CSVN hoang mang và lo sợ vô cùng, nhưng chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội bằng vàng.

- Lúc đó người dân trong nước và cả người dân Hải ngoại đã bỏ qua cơ hội tốt đẹp, vì thời điểm đó hầu hết bọn chúng lo chôn giấu tài sản, tẩu tán vòng vàng nữ trang chuẩn bị bôn tẩu vì sợ 1 cuộc đổi đời thì chúng bị trả thù.

- Quốc tế lúc đó cũng không thêm lý đến Việt Nam, Hoa Kỳ bỏ quên Việt Nam, Trung Cộng và Liên Xô thì sống dở, chết dở đâu

còn chỉ viện gì cho đàn em. VC lúc đó yếu xiu, ai xô cũng ngã. Chúng ta đã bỏ lỡ 1 cơ hội bằng vàng để "đổi đời" mà ít tốn máu xương.

- Nhưng ngày nay có người lại bàn : "Bây giờ cho dù Cách mạng Hoa Lài Tunisia, Hoa Sen Ai Cập thành công rực rỡ, nhanh chóng, ít tốn hao sinh mạng, nhưng Việt Nam mà muốn lật VC thì khó trăm lần so với các nước Bắc Phi kia". Vì sao?

- Vì hiện nay do thế giới muốn ổn định, muốn cạnh tranh đầu tư, nên Quỹ Tiền tệ QT, Ngân hàng Quốc tế, Hoa Kỳ, nhiều nước Châu Âu chi viện cho VN mỗi năm hàng mấy tỉ USD thì khó sụp lắm!!!

- Nhiều cơ hội CSVN sụp đổ mà Quốc tế và Mỹ cứu vớt, không cần biết đến lòng mong muốn của toàn dân Việt là làm sao cho bọn bán nước, hại dân này sụp đổ!!!

- Nhưng có phải vì thế mà bi quan chảng? Không, hoàn toàn không, mà muốn thực hiện công cuộc Cách mạng thì phải nghiêm túc, mầy mò, chịu khổ sở nhọc nhằn, kết hợp toàn dân thì sẽ làm nên chuyện.

- Muốn làm cho CSVN sụp đổ thì chúng ta phải làm gì những gì? Xin trình bày một cách giản dị, bởi vì bài viết chủ yếu là dành cho Nông dân và Công nhân, thành phần chiếm trên 90% nhân số tại Việt Nam. Như một nhà phân tích Tây phương đã từng nói: "Tương lai làm cho Cộng sản sụp đổ là do Dân Miền Tây " cũng có thể đúng lắm, vì nhiều cuộc nổi dậy gần đây xuất phát từ 6 tỉnh Miền Tây:

1- Phải cắt cái bầu sữa Quốc tế và Mỹ đi trước đã. Đồng thời vạch ra cho thế giới biết là CSVN tàn ác không thua Al Quaeda, Mafia, Đức Quốc xã để người ta xa lánh chúng. Điều này do người Việt Hải ngoại và Quốc nội cùng hợp tác thì sẽ thành công. Công cuộc vận động xuống đường của đồng bào Hải ngoại là để cho toàn thế giới biết được cách cai trị hà khắc, xử sự bạo

lực kiểu mafia của CSVN như thế nào để họ dần xa lánh và ủng hộ cho dân oan, cho các phong trào Dân chủ trong nước.

2- Trong nước thì huy động toàn dân dùng ngay chính Hiến pháp của chúng mà đánh chúng (dù cho Hiến pháp của chúng đây rầy bất công) như Ls Cù Huy Hà Vũ, Bs Nguyễn Đan Quế và Ht Quảng Độ đã dùng.

3- Hàng ngày kêu gọi mọi người dùng lối tuyên truyền rỉ tai (để chúng khó bắt), dùng ngay báo chí của chúng đang bàn hàng ngày về các tệ nạn xã hội, các vụ quan tham cướp đất, tham nhũng bị lộ từ trên xuống dưới, nội bộ đấu đá tố cáo lẫn nhau v.v... (xài báo VC không lo bị bắt vì in tài liệu nước ngoài).

4- Hàng ngày, mỗi người làm 1 việc thôi: "Kêu ca chế độ thất nghiệp tràn lan, vật giá gia tăng, xăng dầu lên giá hàng tuần, điện tăng, cúp điện dài dài, học phí phi mã, bữa no bữa đói v.v...". Nói rỉ tai cho anh em, bà con, chòm xóm mỗi lần nói 1 người, không nói giữa đám đông kéo bị chụp mũ, tố cáo.

5- Người lớn, nhà giáo bảo ban đám trẻ, khuyến khích chúng tham vì thời gian chơi games, đi nhậu nhẹt, cờ bạc, thì dùng Facebook, Twitter, Multiply, Paltalk, cell phone v.v... để liên kết thanh niên, học sinh với nhau tố cáo Việt gian tham nhũng, bảo vệ chủ quyền, đòi quyền sống và cơ hội đồng đều, chống xâm lược... chờ thời cơ thuận tiện, khi toàn dân 1 lòng thì mới nổi dậy tránh bị chết non.

6- Cha xứ, Hoà thượng trụ trì, mục sư quản hạt, giáo phẩm Cao Đài, Hoà Hảo hàng ngày rao giảng về nỗi khổ của người dân bị tham nhũng, tệ nạn xã hội, xã hội đen quấy nhiễu, trộm cướp tràn lan, bị chiếm đất, quản chế mất tự do. Than nghèo khổ khổ chả lo bị đàn áp.

7- Báo chí, truyền thông phải can đảm vượt lè, tố cáo quan tham, xã hội ung thối, giáo dục và đạo đức suy đồi. Mỗi ngày, mỗi người làm 1 điều thiện cho gia đình và xã hội mình tốt đẹp hơn bằng hành động, lời nói trung thực; không vì miếng cơm manh áo mà bẻ cong ngòi bút, để lương tâm bị cắn rứt ngày đêm.

- Chuẩn bị xong 7 bước, dùng

chờ cơ hội, vì cơ hội luôn đến bất ngờ. Đôi khi chỉ 1 lý do nhỏ cũng làm sụp cả một chế độ như vụ tự thiêu của anh sinh viên Mohamed Bouazizi tại Tunisia.

- Chúng ta không kêu gọi bạo động, nhưng sự đàn áp gia tăng mỗi ngày thì nổi xúp-de (chaudière) phát nổ tự nhiên không cần ai kích động, ai cố tình chặn bánh xe lịch sử thì sẽ bị nghiền nát dưới bánh xe đó. Theo tôi, ông Ng. Minh Cần là một người ái quốc, không đồng tình với đường lối "bạo động", làm thiếu cân nhắc chớ không phải bàn lui như vài người nóng tính vội kết luận.

- Chúng mình trong thời gian gần đây đã có những nhân vật khả kính đã nhận định về Nhân quyền và sự cai trị bằng Bạo lực như sau:

-Hành động và lời nói của các vị lãnh tụ tôn giáo kêu gọi lòng nhân ái nhưng vô úy, không khuất phục bạo lực:

1- Đức Giáo hoàng John-Paul II kêu gọi giáo dân dùng sợ: Lời nói nổi tiếng của Ngài trước cả triệu người trên Quảng trường Chiến Thắng trong dịp hành hương về đất mẹ Ba Lan còn là Cộng sản, trong năm 1979, vẫn luôn luôn hiện hữu với dân tộc Ba Lan: "*Xin Thánh Thần Thiên Chúa hãy hiện xuống để canh tân bộ mặt trái đất, mảnh đất này!*" và "*Các con đừng sợ hãi!*".

2- HT Thích Quảng Độ kêu gọi dùng khuất phục bạo lực: "*Tôi nguyện sẽ không bao giờ khuất phục. Những kẻ chỉ biết tin nơi bạo lực. Nuôi hận thù và giết chết tình thương. Đường tôi đi buổi sáng nay tràn ngập ánh thái dương. Và cảnh vật reo vui chào tiễn biệt*"

3- Tu sĩ Huệ Thọ Phật giáo Hoà Hảo kêu gọi bắt bạo động:

"*Tình trạng Đạo tràng bị khủng bố như thế này thì không biết thời gian sắp tới sẽ như thế nào! Bởi vì chúng tôi chỉ là người tu hành, chỉ làm từ thiện xã hội thôi. Những tiếng kêu than của đồng đạo nơi đây cùng những lời phẫn uất của đồng bào chung quanh đây đã ngút tận trời xanh, nhưng không biết phải làm như thế nào!... Tôi mới nói với Thượng tá công an Bùi Đức Hồng rằng "Anh Hồng ơi, đừng xúi lực lượng công an tràn vào, vì mấy*

anh kia vô tội, còn anh là người chỉ đạo. Anh có ngon thì vô đây, còn can xăng này tôi với anh 'cưa hai'. Anh nhiệt tâm về Đảng, tôi nhiệt tâm về Đạo, hai anh em mình cưa hai", thì ông Hồng bỏ đi".

4- Linh mục Nguyễn Văn Lý kiên trì tranh đấu cho Tự do, Nhân quyền: "*Ngày 01-01-2011, tôi đã phát đi Lời Kêu gọi tiến hành giải thể chế độ CS, để thiết lập chế độ dân chủ đa nguyên đa đảng, Việt Nam thẳng tiến hòa bình, bắt đầu từ đầu tháng 01-2011. Lời Kêu gọi này đã phù hợp lòng mong đợi của Đồng bào bao năm nay, nên đã được đồng bào Đồng bào hết lòng phấn khởi quyết tâm tiến hành quốc vụ trọng đại và cao cả này."*

5- Nhà Cách mạng Nguyễn Thái Học nói một câu để đời: "Không thành công thì thành nhân". Nếu ai cũng nhát sợ, cũng lo không thành công thì Việt Nam đã lệ thuộc Tây trợn đời chớ không phải 80 năm thuộc địa. Nếu ai cũng sợ Tàu mạnh, lớn gấp trăm lần Việt Nam thì ngày nay dân mình nói tiếng Tàu hết cả rồi. Yếu nhưng có sức mạnh toàn dân thì không sợ bất cứ thế lực nào cả. Mạnh nhưng bạo tàn, dù có lực lượng như Hồng quân và Công an Nhân dân Liên Xô hàng 3,4 triệu quân mà vẫn sụp đổ chưa đầy một tháng và kèm theo là cả một khối Cộng sản Đông Âu gồm 12 quốc gia sụp đổ theo.

Ngay từ bây giờ, những người yêu nước phải lập ra các kế hoạch chi tiết để ứng phó với mọi tình huống xảy ra. CSVN thô bạo trấn áp, biện pháp ứng dụng theo thời cơ. Soạn thảo kế hoạch bình định an dân, tiểu trừ trộm cướp và bọn cơ hội sau Cách mạng nhằm bảo đảm tính mạng tài sản dân lành, truy thu tài sản bất chính của tập đoàn Việt gian CS, biện pháp bảo đảm an toàn áp dụng với các công ty quốc tế, tái lập ngoại giao rộng rãi với các cường quốc Tây phương, Hoa Kỳ và Trung Quốc, ASEAN sau Cách mạng phải làm gì. Bởi vì dẹp xong nội thù phải lo ứng phó với ngoại xâm phương Bắc.

Bởi vì sau Cách mạng mà năm ngũ quên trên chiến thắng để cho bè lũ độc tài trở lại trên 90% trong bộ

máy cai trị như Nga trong thời điểm 1991 thì cũng nguy hại vô cùng.

Tóm lại, cơ hội bằng vàng 22 năm mới đáo lại một lần, chúng ta không có quyền bỏ lỡ, nhưng cũng phải thận trọng, đặt kế hoạch chu đáo, toàn dân (ông dân và công nhân là lực lượng chủ yếu) đồng loạt nổi dậy, tôn giáo một lòng, quân dân đoàn kết (phải lôi kéo lực lượng Quân đội Nhân dân và CAND đứng về phía Cách mạng, trong ngoài nhất trí (Hải ngoại và Quốc nội đoàn kết thật sự) thì sự thành công là trong tầm tay của chúng ta. ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

hướng đi giữa đa đảng và độc đảng, giữa độc quyền lãnh đạo và dân chủ đa nguyên, giữa yêu nước và bán nước để cho những ai còn trung thành với đường lối không tưởng, mỹ dân của các nhà lãnh đạo CSVN, nhất là lực lượng công an và quân đội hiểu được lòng dạ và việc làm của các nhà lãnh đạo CSVN để mà quay về với nhân dân, để sau này không bị nhân dân và lịch sử lên án.

Nhà bác học Lavoisier từng nói: vạn vật trên thế gian này sẽ không thêm không bớt, nó chỉ biến thiên và thay đổi từ trạng thái này qua trạng thái khác mà thôi. Điều này cũng đúng phần nào trong thuyết luân hồi của Nhân-Duyên-Quả của đạo Phật. Nhưng thay đổi từ trạng thái này sang

đối ám no hạnh phúc, một cuộc sống có nhiều quyền tự do căn bản mà con người cần đến, bởi vì bàn tay còn có ngón dài ngón ngắn, trong gia đình còn có ý kiến khác nhau thì trong một đất nước không thể nào bắt buộc mọi người dân phải răm rắp nghe theo những quan niệm lỗi thời của một thiểu số thành phần lãnh đạo, nhất là những quan niệm đó đã đi ngược lại trào lưu tiến bộ của nhân loại và ý muốn của toàn dân. Một đất nước có đa đảng thì có những lợi ích như sau:

- Nhân dân có quyền tự do thành lập các hội đoàn, đảng phái để cổ vũ cho chủ trương, đường lối và quyền lợi của đất nước và của tập thể mà mình đang theo đúng với quy trình của luật pháp trong một nhà nước pháp quyền. Các cá nhân và các đảng phái được tự do hoạt động, được tự do ứng cử, được tự do đưa ra những chính kiến của mình phục vụ đất nước, phục vụ nhân dân.... Quyền quyết định sau cùng là của toàn dân xuyên qua một cuộc trưng cầu dân ý hoặc một cuộc bầu cử tự do và công bằng. Những cá nhân và đảng phái không được toàn dân ủng hộ trong vai trò lãnh đạo đất nước vẫn có quyền hoạt động trong vai trò đối lập, vẫn có quyền phê bình và kiểm soát đảng cầm quyền về những việc làm sai trái đối với đất nước và quyền lợi của nhân dân trong một nhà nước thượng tôn luật pháp. Đảng cầm quyền nếu muốn nhân dân tiếp tục ủng hộ thì phải làm thật tốt vai trò lãnh đạo. Trong thể chế dân chủ đa nguyên, các đảng phái chỉ là đối thủ của nhau chứ không phải là kẻ thù.

- Các đảng phái không được quyền có quân đội và lực lượng công an riêng, cho dù đó là đảng cầm quyền. Quân đội và công an là của đất nước, của toàn dân và chỉ có nhiệm vụ bảo vệ đất nước, bảo vệ cuộc sống của toàn dân chứ không bảo vệ cho riêng bất cứ một cá nhân hay một đảng phái nào hết.

- Tiền đóng góp của nhân dân vào ngân sách nhà nước chỉ được sử dụng vào công ích cho quyền lợi của đất nước và nhân dân, trả lương cho những nhân viên, cán bộ phục vụ trong guồng máy chính quyền do dân chọn lựa. Cơ quan và nhân viên phục vụ trong các đảng phái thì phải tự tìm lấy kinh phí để hoạt động chứ không được lấy từ tiền đóng thuế của nhân dân vào ngân sách nhà nước.

- Không bao giờ có chuyện các công ty, xí nghiệp quốc doanh lấy từ ngân sách quốc gia kinh doanh vô tội vạ, tự do làm giàu bất chấp để rồi bắt nhân dân phải trả những món nợ khổng lồ từ cách làm ăn cầu thả này.

ĐÃ ĐẾN LÚC CỘNG ĐỒNG DÂN TỘC VIỆT NAM PHẢI lãnh trách nhiệm trước Tổ quốc và lịch sử *Trần Bảo Việt 06-03-2011*

Trong thời gian qua, Cách mạng Hoa lài đã đem thành công đến với nhân dân Tunisia, Ai Cập và Lybia cũng như đang lan tỏa khắp nơi từ Phi châu đến các nước độc tài, toàn trị khác khắp nơi trên thế giới. TQ đang đối diện với làn sóng đòi dân chủ của nhân dân, tại VN các nhà lãnh đạo phải run sợ và đang dùng lực lượng công an ra sức trấn áp các thành phần dân chủ như Bs Nguyễn Đan Quế, Ls Lê Trần Luật, nhà báo tự do Tạ Phong Tần, Ks Đỗ Nam Hải, bà Tân vợ cũ của Blogger Diệu Cày, thành viên Khối 8406 Lữ Thị Thu Trang, Ls Nguyễn Bắc Truyển. Đặc biệt, nhà cầm quyền CSVN đang có cả một kế hoạch quy mô để cô lập Ht Thích Quảng Độ, Lm Nguyễn Văn Lý, Lm Phan Văn Lợi, Hội trưởng PGHH thuần túy ông Lê Quang Liêm và các nhân vật đấu tranh dân chủ khác v.v... Lời kêu gọi nhân dân cùng đứng lên biểu tình lật đổ chế độ của nhóm sinh viên Hà Nội-Huế-Sài gòn, của Lm Ng. Văn Lý, của Bs Nguyễn Đan Quế, của Khối 8406 v.v... vẫn còn hiện diện trên các trang mạng toàn cầu; đó là bản án cho ngày cáo chung của các lãnh đạo CSVN.

Thế kỷ XXI này là thế kỷ của nền dân chủ đa nguyên; những nước độc tài toàn trị còn sót lại trên thế giới chắc chắn sẽ bị cáo chung trước sức mạnh và ý chí của toàn dân cùng cộng đồng thế giới. Mục đích của bài này, người viết xin phân tích về

trạng thái khác không có nghĩa hiện nay anh làm thủ tướng, tự do tung hoành trên sự đau khổ của toàn dân và kiếp sau anh cũng vẫn được làm thủ tướng.

Loài cây cỏ muốn được xanh tươi tốt đẹp thì phải qua quá trình chăm sóc và được sống trong môi trường thích hợp. Con người muốn được một kết quả tốt lành cho kiếp sau thì khi còn sống phải làm nhiều việc thiện có ích cho mọi người, từ bỏ mọi việc ác và tâm phải giữ cho trong sạch không vì tư lợi cá nhân mà làm hại người khác. Bởi vì chết chưa phải là hết, điều này đã được các nhà ngoại cảm là những con người có cơ duyên tiếp xúc với cõi âm xác nhận, đây là một sự thực quá rõ ràng đang hiện hữu hàng ngày trong cuộc sống của con người. Người viết xin những ai còn mang trong lòng thuyết vô thần và chủ trương chết là hết để sống theo bản năng ích kỷ, hẹp hòi của mình và luôn luôn nghĩ cách để vu khống và ám hại người khác cũng như trung thành với cấp trên mà làm những điều không tốt, nên suy nghĩ và xem xét lại nếu không muốn khổ sở ở kiếp lai sinh. Đã là con người thì không ai muốn mình phải đui mù, nghèo khổ và tàn tật, tất cả cũng đều có nguyên nhân.

Hệ thống dân chủ đa nguyên tuy không phải là tuyệt hảo, nhưng nó cũng đem đến cho mọi người trong cộng đồng xã hội một cuộc đời tương

- Trong guồng máy lãnh đạo đất nước từ trung ương xuống địa phương, vẫn có những thành phần của các đảng phái khác chung lòng, chung sức phục vụ đất nước chứ không nhất thiết phải là duy nhất của đảng cầm quyền.

- Báo chí tư nhân độc lập và đối lập với chính quyền được phát huy tối đa, các đảng phái và cá nhân đều có quyền tự do ra báo để tuyên truyền và bênh vực quyền lợi của nhân dân, vạch trần những sai trái của chính quyền nếu có.

- Hệ thống tam quyền phân lập được phân định rõ ràng để tránh tối đa tình trạng độc tài, tham nhũng trong guồng máy chính quyền.

- Quốc hội là cơ quan quyền lực tối cao đứng vai trò lập pháp và làm ra luật pháp, có quyền phủ quyết các chính sách của chính quyền lãnh đạo đất nước nếu chính sách đó không phù hợp với quyền lợi chung của đất nước và nhân dân. Trường hợp đặc biệt, QH có quyền truất phế cá nhân trong vai trò lãnh đạo đất nước.

- Hành pháp là cơ quan quyền lực lãnh đạo và điều hành nội các của chính phủ. Hành pháp có nhiệm vụ thi hành những chính sách của Quốc hội đề ra, thực hiện chủ trương và đường lối ích quốc lợi dân về đối nội cũng như đối ngoại, về những lời đã hứa trước toàn dân khi tranh cử.

- Tư pháp là cơ quan tòa án có nhiệm vụ xét xử những công dân vi phạm luật pháp quốc gia kể cả các viên chức cấp cao trong guồng máy chính quyền. Trong hệ thống tư pháp thì Luật sư giữ vai trò quan trọng nhất, được hưởng quyền bất khả bất miễn để tự do tranh luận trước tòa án mà không bị lệ thuộc vào bất cứ một thế lực đen tối nào khác.

- Các Dân biểu, Nghị sĩ trong QH, Tổng thống và phó Tổng thống trong Hành pháp, Chánh án tối cao của tòa án đều độc lập với nhau và đều hưởng quyền bất khả xâm phạm để họ có tự do trong nhiệm vụ của mình trước Tổ quốc và toàn dân.

- Ngoài ra, cơ quan ngôn luận đại diện là ngành báo chí cũng là thành trì trong hệ thống dân chủ đa nguyên, để những thông tin và tiếng nói của người dân được mở rộng ra trong cộng đồng xã hội, để sự độc tài và tham nhũng trong guồng máy chính quyền không có cơ hội phát triển.

Một thực tế cho chúng ta thấy là hầu hết các nước có nền dân chủ đa nguyên đúng nghĩa trên thế giới, đều là những nước có nền công nghiệp tiên tiến, đa số nhân dân đều có cuộc sống giàu sang hạnh phúc điển hình như Hoa Kỳ, Pháp, Anh, Đức, Thụy

Điển, Nhật Bản, Canada, Australia, Thụy Sĩ v.v..., là giấc mơ cho nhân dân và các nước độc đảng, độc tài. Nếu có bất ổn trong tình hình chính trị xã hội là do các nhà lãnh đạo của các nước đó độc tài, tham nhũng không thực hiện đúng với chủ trương của nền dân chủ đa nguyên, chứ không phải do đa đảng gây ra như lập luận của các nhà lãnh đạo CSVN.

Khách quan để nhìn lại tình hình VN kể từ khi có sự hiện diện của ĐCSVN:

- Trước năm 1975, một địa ngục trần gian đã bao trùm lên đời sống của nhân dân miền Bắc VN. Đây là một thực tế quá rõ ràng mà người viết cũng không cần nêu ra, bởi vì nó đã được phơi bày trước bàn dân thiên hạ cũng như nó đã được tường thuật lại từ các hàng cán bộ lão thành cấp cao đã thức tỉnh trong hàng ngũ của đảng như: Gs Hoàng Minh Chính, trung tướng Trần Độ, đại tá Bùi Tín, trung tá Trần Anh Kim, nhà nghiên cứu Nguyễn Minh Cần, Lê Hồng Hà, Vũ Thư Hiên, Nguyễn Văn Trấn, Vi Đức Hồi v.v..., nhất là cuốn phim "Sự thật về Hồ chí Minh" đang được lưu giữ trên các trang web toàn cầu. Quan trọng là sau 1975 và sau 36 năm thống nhất đất nước, các nhà lãnh đạo bảo thủ CSVN đã và đang đưa đất nước và nhân dân vào con đường diệt vong, đã và đang lệ thuộc hoàn toàn vào kẻ thù TQ.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà ngày nay quần đảo Hoàng Sa, phần lớn của quần đảo Trường Sa, Ải Nam Quan, 2/3 danh thắng thác Bản Giốc, bãi Tục Lãm và trên 10 ngàn km2 vùng biển vịnh Bắc bộ v.v... đang nằm trong bàn tay của kẻ thù TQ. Riêng HS-TS (TQ đã xác nhập vào huyện Tam Sa của chúng), mặc dù thỉnh thoảng phát ngôn viên Bộ Ngoại giao CSVN lên tiếng là VN có đầy đủ chủ quyền, nhưng TQ đã thành lập xong phi trường và căn cứ quân sự rồi mà chính quyền CSVN vẫn cam nín, không dám đưa ra Hội đồng Bảo an LHQ xét xử. Trớ trêu thay, sinh viên và các thành phần yêu nước biểu tình phản đối sự xâm lăng của TQ thì công an lại thẳng tay đàn áp, kể cả việc mặc áo có hàng chữ HS-TS là của VN.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà TQ mới được tự do khai thác Bôxít Tây Nguyên theo chủ trương lớn của đảng, bất chấp mọi lời khuyên và can ngăn của gần 3000 nhà khoa học, trí thức ưu tú của đất nước, trong đó có sự tham gia của đại tướng Võ Nguyên Giáp và cựu phó chủ tịch nước Nguyễn Thị Bình. Tây Nguyên là nóc nhà của Đông Dương và cũng

là yết hầu của đất nước VN. Và cũng vì độc quyền lãnh đạo mà trên 300 ngàn km2 rừng chiến lược đầu nguồn cho TQ mượn khai thác trong thời gian 50 năm.

Sau 50 năm, con cháu của chúng ta sẽ làm gì với những làng xã đã được TQ thành lập xong trên 300 ngàn km2 này, cộng thêm số bùn đỏ khổng lồ từ việc khai thác Bôxít của TQ? Tám gương vỡ để bùn đỏ của Hungary đã không làm cho các nhà lãnh đạo CSVN thức tỉnh.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà ngày nay hầu hết các hàng cán bộ cấp cao trong guồng máy chính quyền đã trở thành những nhà tư bản đồ không thua các nhà giàu có trên thế giới. Trong khi đó đại bộ phận nhân dân thì nghèo xác xơ trên đồng ruộng, trong các công ty xí nghiệp của nước ngoài và quốc doanh trong nước.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà các ngư dân VN không được tự do đánh cá trên vùng biển của mình, thường xuyên bị hải quân TQ bắt bớ, đánh đập, tịch thu tài sản và đòi tiền chuộc v.v...

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà đất nước mới có những tiến sĩ ma, tiến sĩ giấy, mới có quốc nạn tham nhũng tràn lan không sao bài trừ được.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà đất nước mới có những công ty, xí nghiệp quốc doanh tự do kinh doanh vô tội vạ trên đồng tiền xương máu của nhân dân, tự do báo cáo lỗ hàng trăm ngàn tỷ đồng để rồi nhân dân phải công lưng gánh chịu điển hình như công ty tàu thủy Vinashin lỗ trên 100.000 tỷ, EVN lỗ trên 24.000 tỷ...

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà hàng chục ngàn chiến sĩ nhân dân hy sinh trong cuộc xâm lăng của TQ tháng 2-1979 không được tuyên dương và làm lễ kỷ niệm hàng năm.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo cho nên không có cơ quan ngôn luận và báo chí tư nhân độc lập với chính quyền, mặc dù Hiến pháp thì vẫn quy định là có (điều 69).

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo cho nên người dân mới chỉ được quyền bầu cử trong danh sách đã được đảng chọn sẵn, và cũng vì độc quyền lãnh đạo cho nên vẫn đề tin người, nhân dân chỉ được tự do hành lễ trong các tôn giáo quốc doanh do đảng thành lập chịu sự điều hành của ban tôn giáo và UBMTTQ đảng.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà QH là cơ quan quyền lực cao nhất của đất nước chỉ có trên danh nghĩa, chứ thật ra là bù nhìn dưới sự điều hành của đảng, bởi vì trên 95% dân

biểu QH là đảng viên. Do đó, các chức vụ từ chủ tịch nước, chủ tịch QH và thủ tướng theo luật pháp phải do QH bầu chọn, nhưng thực tế đều do đảng chọn trước khi bầu cử QH.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà dân oan bị chiếm tài sản, đất đai càng ngày càng nhiều. Tình trạng tham nhũng, tiêu cực, hà hiếp nhân dân thì hầu như bất trị.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo đã tạo ra một quân đội và công an ương hèn với giặc nhưng ác với dân và chỉ biết trung thành với đảng, quên đi quyền lợi chung của đất nước và nhân dân.

- Cũng vì độc quyền lãnh đạo mà đất nước ngày nay vẫn còn nằm trong danh sách nghèo của thế giới, lạm phát thì càng ngày càng gia tăng. Hàng trăm ngàn thanh niên rường cột của đất nước phải đem thân làm tòi mồi cho nước ngoài qua chương trình hợp tác lao động; hàng chục ngàn cô gái phải bán thân làm nô lệ tình dục cho đàn ông nước ngoài để kiếm tiền giúp đỡ gia đình bớt khổ v.v... Điều tồi tệ nhất là số nợ mà các nhà lãnh đạo CSVN vay của thế giới trên 30 tỷ đôla rồi, biết bao giờ nhân dân mới trả hết đây.

Có bất công không khi cả một cộng đồng dân tộc 87 triệu người bắt buộc phải nuôi và chịu sự chỉ đạo của một đảng chỉ trên dưới 3 triệu đảng viên với trình độ đa số là chuyên tu, tại chức, học từ xa v.v... để có bằng cấp đồng hóa vào chức vụ. Còn biết bao nhiêu những cảnh bắt công, tề hại khác mà các nhà lãnh đạo CSVN đang gây ra hàng ngày trong nhân dân, nếu kể ra đây đủ thì chắc không có bút mực nào tả cho hết.

Đã đến lúc toàn thể cộng đồng dân tộc VN phải cùng nhau nhìn cho ra được một sự thật quá đau lòng từ hướng đi và đường lối của các nhà lãnh đạo CSVN, con đường mất nước vào tay bọn bá quyền TQ đang gần kề. Bằng tất cả niềm tin và lòng yêu nước, người viết kính xin.

Lực lượng quân đội, công an là thành trì bảo vệ chế độ, hãy nhìn ra thế giới với cuộc sống sung túc và đầy đủ mọi quyền tự do mà nhân dân của các nước tiên tiến có nền dân chủ đã nguyên đang thụ hưởng; hãy nhìn lại sự đã tâm, độc ác của bọn bá quyền TQ đối với dân mất nước của Tây Tạng, Tân Cương, nhất là những gì mà TQ và các nhà lãnh đạo CSVN đang âm thầm thực hiện, để biết rằng nếu còn tiếp tục trung thành với đường lối của họ là mang tội phản quốc. Hãy can đảm nói gương theo quân đội của Tunisia, Ai Cập, Libya.... để đứng về phía nhân dân,

hòa mình vào các phong trào đấu tranh dân chủ ôn hòa trong nước để cùng nhau lật đổ bạo quyền.

Kính xin các phong trào và các lực lượng đấu tranh hướng về quê hương của cộng đồng VN hải ngoại hãy dẹp bỏ mọi bất đồng để cùng nhau vững bước chung, cùng nhau là hậu phương vững chắc cho nhân dân trong nước trên con đường giải phóng quê hương thoát khỏi bàn tay độc tài Cộng sản.

*Nhiều điều phủ lấy giá gương.
Người trong một nước phải thương
nhau cùng... Một cây làm chẳng nên
non. Ba cây dùm lại nên hòn núi cao.*

Những câu ca dao trên chắc chắn vẫn còn đọng lại trong tất cả những người VN đang mang trên mình dòng máu Lạc Hồng. Mong lắm thay!

Sài Gòn ngày 6/3/2011

HY VỌNG đã vươn lên

Ngô Nhân Dụng 03-03-2011

Tựa đề trên đây là một bài ca của Nguyễn Đức Quang, viết thời 1965, ở Sài Gòn. Tự nhiên trong đầu tôi lại âm vang những câu hát này trong lúc nhạc sĩ đang nằm trong bệnh viện chờ hồi phục. Tiếng hát văng lên không phải vì quá khứ hiện về; mà vì nhìn thấy tương lai, trước hình ảnh những thanh niên đang xuống đường làm cách mạng ở Ai Cập, ở Bahrain, và Lybia. Họ là những hình ảnh của hy vọng. Họ đang mang lại niềm tin. Không riêng gì cho đất nước họ, mà chung cho cả loài người. Loài người lại phấn khởi, lại tin tưởng ở tuổi trẻ, tin tưởng ở tương lai. Giống như một đêm tháng 11 năm 1989, khi cả loài người nhìn cảnh bức tường Berlin bị đập vỡ, nhìn cảnh những người lính Đông Đức bắt tay người dân Tây Đức. Và Rostropovitch, một nhạc sĩ Nga bị lưu đầy, tới ngồi bên bức tường đã đổ, vượt những điệu hò cầm bát tử của Bach. Lúc đó Hy vọng cũng vươn lên trong tâm hồn nhân loại.

Năm 1965 Nguyễn Đức Quang đã hát: *"Hy vọng đã vươn lên trong màn đêm bao ưu phiền. Hy vọng đã vươn lên trong lo sợ mùa chinh chiến. Hy vọng đã vươn lên trong nhục nhằn tràn nước mắt. Hy vọng đã vươn lên như làn tên trong màn đêm."* Những lời hát đó đã được bao nhiêu thanh niên ở miền Nam Việt Nam tập hợp lại, cất tiếng đồng ca. Các sinh viên học sinh từ thành phố kéo nhau về

nông thôn làm trại công tác, đến các trại tị nạn xấn tay áo giúp đồng bào; trên đường họ bước đi, từ Bến Hải đến Cà Mau; trong những lúc đổ mồ hôi trên ruộng cấy, ở Đông Hà, ở Thanh Lộc Thôn, ở Bến Tranh; và suốt những đêm lửa trại đầm ấm. Trong thời gian đó đất nước ta còn đắm chìm trong cuộc chiến tranh Nam Bắc, "trong màn đêm bao ưu phiền, trong nhục nhằn tràn nước mắt." Nguyễn Đức Quang đã cất tiếng và những người trẻ tuổi ở miền Nam Việt Nam ca theo: *"Hy vọng đã vươn dậy trong lòng anh, trong lòng tôi, trong lòng ai."*

Tại sao những cuộc nổi dậy ở Bắc Phi, ở Trung Đông lại khiến nhiều người Việt Nam lớn tuổi cũng cảm thấy "Hy vọng đã vươn lên?" Giáo sư Nguyễn Minh Cần, trên 80 tuổi, ở Moskva, nước Nga, đã gửi cho bạn

bè 10 điều ông tâm niệm về những bài học sau các cuộc cách mạng ở Bắc Phi. Nhạc sĩ Tô Hải ở trong nước, cùng lớp tuổi đó, rất dễ đặt nhận xét hoàn cảnh nước Việt Nam không giống như Ai Cập hay Tunisie; nhưng vẫn hào hứng kể lại và bàn luận về làn sóng dân chủ đang cuộn cuộn dâng lên ở những xứ xa xôi ông chưa từng đặt chân tới. Những người vào lớp tuổi 70 như Nguyễn Đan Quế, Đoàn Viết Hoạt, Linh mục Phan Văn Lợi, và bao người khác đã vào tù ra khám dưới chế độ Cộng sản nhiều lần, cũng lên tiếng bày tỏ niềm hy vọng của họ vào khả năng của giới trẻ Việt Nam ngày hôm nay có thể thay đổi cuộc sống trên đất nước.

Tại sao những thanh niên Á Rập ở Trung Đông, ở Bắc Phi lại khích động lòng người Việt Nam như vậy? Bởi vì, họ mang lại cho chúng ta niềm tin vào những lý tưởng mà chúng ta đã từng ôm ấp từ khi còn trẻ. Khi Tô Hải bỏ cuộc sống bình yên ở Hà Nội mà đi kháng chiến; khi Nguyễn Minh Cần vác súng "ta tiến lên ta diệt quân thù." Hay khi những Nguyễn Đan Quế, Đoàn Viết Hoạt cùng hòa mình trong các phong trào thanh niên 1965, 66, cùng hát bài "Hy vọng đã vươn lên" của Nguyễn Đức Quang.

Có những thời tuổi trẻ nước ta rất đẹp. Thanh niên nào cũng nuôi lý tưởng phục vụ, cũng muốn làm con người hữu ích cho đồng loại, cũng muốn sống có giá trị, sống hào hùng

vượt lên trên thân phận nhỏ bé của mình. Không phải chỉ riêng ở nước ta, mà tại quốc gia nào cũng vậy, nhân loại đều sống bằng hy vọng như nhau. Nhiều lúc ai cũng bừng bừng nổi khát khao các lý tưởng Tự do, Dân chủ. Có nhiều lúc ai cũng nghĩ tới Tổ quốc, tới Đồng bào.

Các danh từ đẹp đẽ như Tự do, Dân chủ, Tổ quốc, Đồng bào là những sự thật, chứ không phải là những khái niệm trừu tượng. Người ta có thể cảm thấy những sự thật cụ thể đó ngay trong bước chân của mình đi, hiện ra khi nhìn vào con mắt những người đồng hành với mình; trong tiếng hát, tiếng hò reo của mình. Có thể thấy hơi nóng của những lý tưởng đó ngay trên da thịt mình. Ai cũng cảm thấy cuộc đời đáng sống và loài người đáng sống.

Nhưng cũng trong lịch sử loài người, chúng ta cũng thấy có những thời kỳ mà người ta không còn chút hy vọng nào vào tương lai. Có những lúc cuộc sống trì trệ, buồn tẻ, niềm tin vào cái Thiện, cái Đẹp bị héo úa, đời sống không còn ý nghĩa nữa. Đó là những “màn đêm bao ưu phiền,” khi “lòng thuyền còn xa bến,” như trong bài ca của Nguyễn Đức Quang. Những lúc đó, đa số thanh niên không còn nghĩ tới các lý tưởng lớn mà chỉ lo tìm những lạc thú ích kỷ và có khi thấp kém. Hoặc họ chán chường, tuyệt vọng, dù bất mãn hoặc cảm giận cũng vẫn chịu yên phận vì không tin có khả năng thay đổi cuộc đời mình. Khi đó, những danh từ như Tổ quốc, Đồng bào, Tự do, Dân chủ, bị giả mạo, bị lạm dụng, có khi phải kiêng cử, chúng trở thành sáo rỗng, hão huyền. Nhưng, ngay trong khung cảnh “nhục nhằn đây nước mất” như vậy, “Hy vọng vẫn vươn lên!”

Như cuối năm 1989. Cả thế giới loài người đã chia sẻ những nỗi hào hứng khi các thanh niên, các sinh viên, công nhân, giới trí thức, các nhà tranh đấu dân chủ ở Đông Âu đứng lên tự tháo gỡ gông cùm. Họ mang lại niềm tin cho nhân loại. Vì họ tin vào những lý tưởng chung của loài người, biến các lý tưởng thành sự thật. Loài người lại muốn cất tiếng hát: “Hy vọng đã vươn lên dưới mặt trời em phơi phơi! Hy vọng đã vươn dậy trong ngày qua, sang ngày nay, cho ngày mai!”

Năm 2011 này cũng vậy, chỉ trong hai tháng qua, giới thanh niên các nước Ả Rập lại mang lại một luồng gió mới, những ngọn lửa mới sưởi ấm niềm tin của loài người khi đứng lên đòi Tự do, Dân chủ. Đây không phải là những cuộc nổi dậy bắt nguồn từ nhu cầu miếng cơm manh áo.

Trong đám người đi biểu tình có những chuyên gia có địa vị, có tài sản, không phải chỉ có những người thất nghiệp. Họ có thể hy sinh các quyền lợi vật chất, tiền tài, khi tham gia những cuộc biểu tình. Các chính quyền như ở Bahrain đã tặng cho dân mỗi người 2,700 đôla để xoa dịu nổi bất mãn của dân, nhưng không thành công.

Đây không phải là những cuộc cách mạng được vẽ ra từ các ý thức hệ trừu tượng, cũng không do lòng sùng tín tôn giáo nào thúc đẩy. Những thanh niên xuống đường không phải vì tin tưởng vào một lãnh tụ hay một đảng phái chính trị nào cả. Cho đến khi các cuộc biểu tình nhỏ đã bùng lên thành phong trào lớn, mới thấy các tổ chức hoặc các nhân vật lãnh đạo, họ xuất hiện ngay từ trong đám đông.

Nhưng đó chính là những cuộc cách mạng đích thực. Hàng trăm ngàn người xuống đường đòi thay đổi cuộc sống của mình và cả xã hội chung quanh mình; như vậy có phải là Cách mạng hay không? Hàng trăm người đã bị bắn chết, những người khác vẫn sẵn sàng tiến tới cho tới khi đạt được mục đích; không gọi đó là Cách mạng thì gọi là gì?

Các cuộc nổi dậy có tính cách bột phát nhưng đều có những mục tiêu rất rõ rệt. Tất cả các cuộc biểu tình phát khởi, ở Tunisie cho tới Ai Cập, Libya, đều đưa ra những đòi hỏi căn bản: Xóa bỏ chế độ độc quyền chính trị, độc quyền kinh tế. Dân chúng phải được tuyển chọn người cầm quyền, thay đổi người cầm quyền. Bằng bầu cử tự do, qua sinh hoạt chính trị tự do. Do đó, phải có tự do ngôn luận, tự do lập hội, lập đảng. Chấm dứt những lời dối trá, những cuộc bầu cử bịp bợm. Chống tham nhũng, lạm quyền, chống bọn quyền thế bao che lẫn nhau. Chống bất công xã hội và đạo đức giả.

Người dân Ai Cập, Bahrain hay Libya đều có những ý nguyện như nhau. Họ không cần nhân danh một tôn giáo, một chủ nghĩa hay ý thức hệ nào cả. Bất cứ một đảng phái nào chấp nhận các quyền căn bản trên đều có thể tham gia cách mạng, tham gia đời sống chính trị. Vì người dân nổi lên cũng chỉ nêu lên những đòi hỏi căn bản để mọi người được sống đúng với phẩm giá con người. Sống có phẩm giá, không chấp nhận sống nhục nhã dưới sự đè nén, trói buộc, bị bóc lột vì một thiểu số chiếm hầu hết quyền tích lũy và sử dụng của cải, tài nguyên quốc gia.

Những đòi hỏi trên đây có tùy thuộc vào một nền văn hóa hay tôn

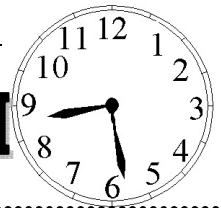
giáo nào hay không? Có tùy thuộc vào trình độ phát triển kinh tế tới mức nào con người mới nảy sinh ra những nhu cầu đó hay không? Có một chủng tộc, một màu da nào thấy không cần tới những điều kiện sống như thế hay không? Chắc chắn là không! Mọi dân tộc, mọi quốc gia, khắp năm châu bốn biển, ai cũng mang những khát vọng tự do dân chủ như vậy. Loài người có những nhu cầu chung, có những giá trị chung. Tự do, Dân chủ, đó không phải chỉ là những khái niệm, những giá trị được đề cao trong sách vở, trong các bản tuyên ngôn. Đó là những điều kiện cần thiết để mọi người sống có phẩm giá, có tư cách con người.

Chúng ta đều biết những giá trị trên, Tự do, Dân chủ. Đã từng khát khao được sống trong những điều kiện đó. Tại sao trên thế giới vẫn còn những chế độ từ chối không cho dân được hưởng những quyền tự do căn bản này? Tại sao nhiều dân tộc bị kiểm chế không được hưởng những quyền căn bản này, mà không đứng lên giành lấy?

Bởi vì có những lúc, ở nhiều nơi, người ta đã chịu nhịn nhục, đã chịu thua, đã bỏ cuộc, không dám đòi quyền sống xứng đáng với phẩm giá con người nữa. Như nhạc sĩ Tô Hải viết: Nhiều người đã nuôi thói quen nhịn nhục, vui lòng sống trong cảnh bị kìm hãm, nô lệ. Hoặc họ không biết, không hiểu thế nào là phẩm giá của con người tự do. Hoặc họ biết, muốn được sống tự do, nhưng chịu thua, vì cho là mình bất lực, không thể nào thay đổi cuộc sống xã hội chung quanh mình được.

Nhưng thế giới luôn luôn thay đổi, vẫn đang tiếp tục thay đổi. Giới thanh niên càng thay đổi nhanh hơn nữa, vì họ tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn qua mạng lưới internet. Nhìn ra thế giới, người ta sẽ hỏi: Tại sao ở Hàn Quốc mấy năm người ta lại có thể thay đổi ông tổng thống, thay đổi đảng cầm quyền trong khi ở nước mình thì trước sau vẫn từng ấy bộ mặt trăng tráo thay phiên nhau? Tại sao bên Pháp người dân có quyền công khai chỉ trích ông tổng thống mà nước mình thì không? Tại sao một công chức Nhật Bản phạm lỗi thì phải xin lỗi quốc dân và từ chức, còn nước mình thì không?

Càng biết nhiều, những người trẻ tuổi càng nhiều thắc mắc. Họ sẽ tự hỏi tại sao nước Tunisie thay đổi sau khi một thanh niên như anh Mohammed Bouazizi không chịu được nhục nhã, phải tự thiêu vì bị cảnh sát đánh đập? Tại sao một anh Khaled Said ở Ai Cập bị cảnh sát bắt giam rồi đánh



GIỜ HÀNH ĐỘNG ĐÃ ĐIỂM

.....*Lê Văn Ấn 02-03-2011*.....

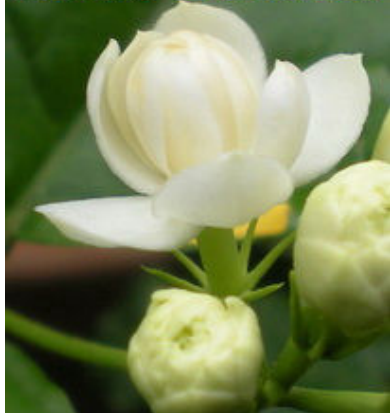
tới chết lại khiến hàng ngàn thanh niên phần nộ kéo nhau đi biểu tình lật đổ chế độ độc tài? Tại sao những lời kêu gọi biểu tình đầu tiên ở Libya chỉ có đám chực thanh niên hưởng ứng, mà sau có mấy ngày con số đã kéo lên đến nửa triệu người? Rồi sẽ tới lúc các bạn trẻ ở Việt Nam cũng hỏi: Tại sao một thanh niên 21 tuổi như anh Khương ở Bắc Giang, bị bắt vì vi phạm luật giao thông mà lại bị công an đánh chết? Tại sao những Nguyễn Trường Tô, Sầm Đức Xương và bọn quan lại một tỉnh đã cùng nhau lạm dụng quyền hành làm nhục các nữ sinh mà chúng không chịu tội, trong khi các cô gái nạn nhân lại bị đưa ra tòa?

Các thanh niên đã khởi xướng các cuộc nổi dậy ở Tunisie, Ai Cập, Lybia cũng chỉ bắt đầu với những câu hỏi tương tự như thế. Và họ làm cho cả thế giới phải thức dậy, từng mất chứng kiến, kinh ngạc, và khâm phục. Họ đã đánh thức những dân tộc của họ cùng tỉnh dậy. Tỉnh dậy để ý thức nổi nhục nhã của mình, bao lâu nay mình vẫn chịu sống mà không có nhân phẩm. Phải đứng lên đòi lại những quyền tự do căn bản đã bị tước đoạt. Để sống xứng đáng làm người.

Các cuộc cách mạng ở Bắc Phi năm 2011 và Đông Âu năm 1989 mang lại cho chúng ta niềm tin tưởng vào giới trẻ và vào cả loài người. Loài người có quyền sống trong phẩm giá. Thanh niên ở đâu và bao giờ cũng có khả năng sống với lý tưởng. Lý tưởng sẽ làm đẹp cuộc đời, của mình và của tất cả mọi người. Chúng ta thấy cuộc đời đáng sống và loài người đáng sống.

Các bạn trẻ ở Việt Nam sẽ có ngày chia sẻ những lý tưởng đó, sẽ cùng nhau ca hát: *"Hy vọng đã vươn lên dưới mặt trời em phơi phới! Hy vọng đã vươn lên trong cuộc tình toàn thế giới! Hy vọng đã vươn dậy trong lòng anh, trong lòng tôi, trong lòng ai!"*

Jasmine Revolution



Cuộc Cách mạng Hoa Lài là một hiện tượng không còn có thể đảo ngược được. Tất cả các dân tộc bị độc tài cá nhân hay đảng trị đều đã ý thức được quyền lợi, trách nhiệm và vai trò của mình trước lịch sử. Cuộc Cách mạng Hoa Lài đã thành công tốt đẹp tại Tunisia và Ai Cập. Các quốc gia lân cận cũng đang trên đường thành công với những cuộc biểu tình bất bạo động. Chỉ riêng tại Lybia tuy có nguy cơ biến thành nội chiến, nhưng cuộc Cách mạng Lybia dần dần mở rộng lãnh thổ. Những nhân vật quan trọng trong guồng máy cai trị của Gaddafi lần lượt bỏ ông ta để gia nhập hàng ngũ Cách mạng. Trong khi đó, thế giới mà đứng đầu là Hoa Kỳ đã đưa chiến hạm đến gần nước này để làm thời can thiệp. Sự can thiệp đầu tiên và rất cần thiết cho Cách mạng Lybia là các nước đã thỏa thuận lập "Vùng cấm bay", không cho phi cơ của Gaddafi oanh tạc quân Cách mạng.

Cuộc cách mạng Hoa Lài ở Tunisia, ở Ai Cập nay đã lan đến Yemen và đang manh nha đến Trung Cộng và Việt Cộng. Cộng sản Việt Nam như đang "nhảy đầm trên lửa". Trung ương Đảng, Bộ Chính trị của Việt Cộng nghĩ gì và sẽ làm gì? Chắc chắn Cộng sản Việt Nam đã và đang theo sát tình hình tại 2 nước Tunisia và Ai Cập, nhất là tại Lybia nơi hiện đang có nguy cơ biến thành nội chiến. Những tin tức về các cuộc tập dượt giải tán biểu tình trong nước đã nói lên sự lo ngại và chuẩn bị đối phó của bạo quyền CSVN. Nói cách khác là nội chiến đang thành hình.

Sau chiến thắng của Cách mạng Hoa Lài ở Tunisia và Ai Cập, tài sản của những tên độc tài tại 2 nước này đã bị phong tỏa, khẩu hiệu của Hoa Kỳ năm xưa khi phong tỏa gia tài của Ferdinand Marcos: "Tài sản này là của dân chúng Philippin, phải được trả về cho dân chúng Phi", nay đã được lặp lại với 2 nhà độc tài

Tunisia và Ai Cập. Trường hợp Việt Nam, với những gia tài tính bằng tỉ Mỹ kim sẽ ra sao nếu Cộng sản Việt Nam bị lật đổ, phải trao quyền tự quyết lại cho dân tộc? Gia tài của Việt Cộng hiện đang ở trong tay Hoa Kỳ, dù chúng đã khéo léo "gột rửa"; một phần nữa thì ở tại Thụy Sĩ, nhưng Thụy Sĩ hôm nay cũng sẵn sàng phong tỏa các trương mục của Việt Cộng như đã phong tỏa trương mục của các tên độc tài Ben Ali và Mubarak; ngay cả tài sản của Gaddafi cũng là mục tiêu phong tỏa của nhà băng Thụy Sĩ. Nếu Việt Cộng bị lật đổ, liệu gia tài của những tên chớp bu quyền lực cũng như chớp bu về tham nhũng có chịu chung số phận với 3 tên độc tài kia không? Chắc chắn là có. Đó là mối lo duy nhất của Việt Cộng hiện nay.

Nếu Việt Cộng chọn giải pháp có thù cho đến chết, thì đã có cái gương của Gaddafi ở Lybia. Liệu Cộng sản Việt Nam có dám "noi gương" Gaddafi hay không? Muốn chọn giải pháp này, Việt Cộng phải nghiên cứu kỹ những diễn biến ở Lybia. Đối nội: Hầu hết viên chức bộ ngoại giao, kể cả đại diện tại Liên Hiệp quốc cũng đã bỏ Gaddafi, Bộ trưởng Nội vụ và một số đại đơn vị quân đội cũng đã theo Cách mạng, dân chúng hiện có rất ít vũ khí thế mà chiếm gần hết miền Đông Lybia. Gaddafi cách đây mấy hôm đã phải ngồi trong một chiếc xe cũ, tự cầm dù và micro để đọc diễn văn, cho thấy ngày tàn của hắn ta đã đến gần. Nhưng trong các cuộc phỏng vấn hấn hấn mơ tưởng "dân Lybia yêu mến tôi" khiến ai cũng cho nó là hoang tưởng. Đối ngoại: Cả thế giới lên án Gaddafi, từ Liên Hiệp quốc, Hoa Kỳ đến Âu Châu... hiện đang nghĩ đến giải pháp quân sự nêu Gaddafi dùng vũ lực và dân chúng bị thiệt hại nặng nề. Ngoài những thất bại nói trên, Gaddafi còn sẽ chịu những hình phạt về kinh tế, tài chánh. Liệu khi tài sản bị phong tỏa, hết tiền lính

đánh thuê có còn không? Về mặt này, Việt Cộng không có. Vậy Việt Cộng có dám chấp nhận giải pháp Gaddafi hay không? Hay chọn giải pháp của 2 tên độc tài Mubarak và Ben Ali?

Như mọi người đều biết, từ khi “đổi mới theo kinh tế thị trường” những tên đảng viên Cộng sản ngày càng gia tăng bóc lột, tham nhũng, tham ô. Bán luôn cả biển, cả đất của tổ tiên, bán hàng chục ngàn, hàng trăm ngàn phụ nữ, chiếm từng căn nhà, từng thước vườn của dân chúng để bỏ túi. Hiện nay túi của Việt Cộng đã quá nhiều, quá nặng, liệu chúng chọn một trong 2 giải pháp trên có thể bảo vệ được của cải? Đây là bài toán hóc búa cho tất cả đảng viên Cộng sản cấp chóp bu.

Những tên Cộng sản địa phương đang nghĩ gì? Gia tài cướp bóc được của dân chúng địa phương của những tên từ cấp tỉnh trở xuống ở ngay tại địa phương. Một khi cách mạng thành công thì ngay cả tính mạng của chúng cũng khó bảo toàn chứ đừng hòng bảo vệ được tài sản! Những tên đảng viên tại địa phương còn trực tiếp có nợ máu với dân chúng vô tội nữa. (Chưa có nước nào mà quên không đội mũ an toàn lại bị giết, chưa có nước nào mà người sống bị đuổi đất đuổi nhà và người chết nằm cũng không yên với Việt Cộng địa phương).

Cũng như bọn cán bộ Trung ương Đảng, Việt Cộng tại địa phương cũng đang phải chọn lựa “có nên tiếp tục trung thành với đảng để bảo vệ bản thân, gia đình và tài sản không?”.

Cái hy vọng Chiêu Thống của Việt Cộng là “một khi CS tại Việt Nam bị lật đổ, Trung Cộng sẽ kéo quân qua bảo vệ” nay đã trở thành tuyệt vọng. Cái gương thế giới đang hình thành giải pháp bảo vệ dân Lybia kẻ cả bằng quân sự đang xảy ra cho Gaddafi khiến Việt Cộng không còn mơ tưởng đến chuyện quan thầy của chúng sẽ giải cứu chúng. Hơn nữa, quan thầy Trung Cộng của chúng cũng đang tứ bề thọ địch, làm sao chịu nổi sức ép của thế giới nếu chúng đàn áp dân Trung Hoa nổi dậy. Nói chi chuyện chúng đem quân qua giúp đàn em?

Một chi tiết cần nói ra để cho bọn Việt Cộng địa phương thấy rõ: hôm nay không phải hôm qua, khí thế của Đảng hôm nay đã khác hẳn. Tại sao luật sư Cù Huy Hà Vũ chỉ có những tài liệu mang tính cách tham khảo về tự do dân chủ mà Việt Cộng giam giữ cho đến hôm nay, trong khi bác sĩ Nguyễn Đan Quế công khai hô hào đồng bào đứng lên lật đổ chế độ Cộng sản để Cộng sản bắt giam thì lập tức được “bảo lãnh” tại ngoại hầu tra? Ai bảo lãnh bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Trung ương Đảng, Bộ Chính trị đều biết, có thể công an địa phương cũng biết. Chỉ cần so sánh 2 trường hợp bác sĩ Nguyễn Đan Quế và luật sư Cù Huy Hà Vũ, dù một đảng viên tép riu, một cấp bậc “xã quỷ” cũng biết được cái “thế mạnh” của Đảng đã mất rồi. Ai “bảo lãnh” cho bác sĩ Nguyễn Đan Quế? Hoa Kỳ!

Ngoài 2 giải pháp sớm đầu hàng khi có biến động của Ben Ali và Mubarak và giải pháp ảo tưởng của Gaddafi ra, mà như trên đã trình bày đều đưa đến tình trạng tử chết tới bị thương cho Việt Cộng, còn giải pháp nào khác? Tức nhiên là có! Đó là sự mau mắn hợp tác với đồng bào, khẩn cấp trả lại quyền tự quyết cho dân tộc “trước khi trời mưa”. Nói cách khác là Việt Cộng phải trả lại nhân quyền và dân quyền cho dân trước khi dân chúng nổi lên lật đổ. Đây là giải pháp toàn vẹn cho cả đồng bào lẫn đảng viên Cộng sản. Thời gian không còn nhiều cho giải pháp thứ ba này. Thời gian công bố giải pháp chỉ còn đo bằng thước NGÀY, chứ không dùng được thước thán nữa. Điều phải làm trước tiên của đảng Cộng sản là phải ra một Tuyên cáo cam kết thực hiện các đòi hỏi từ bấy lâu nay của dân chúng mà Việt Cộng biết rất rõ, vì đã có hàng triệu đơn khiếu nại, hàng triệu tài liệu nói về những khao khát của dân chúng: - Một là bãi bỏ điều 4 Hiến pháp ngay tức thì, - Hai là trả tự do cho tất cả tù nhân lương tâm cũng như tôn giáo, - Ba là tự do ngôn luận, - Bốn là cấp tốc bầu cử Quốc hội lập hiến công khai, công bình và tất cả người dân đều có quyền ứng cử và bầu cử như trong Hiến pháp 1992 qui định (có

qui định nhưng không thi hành !!!)... Và để chứng minh thực sự ăn năn hối cải, cuộc bầu cử phải mời quan sát viên Liên Hiệp quốc giám sát và tất cả phóng viên báo chí đều được tự do làm nhiệm vụ. Tìm một giải pháp khả thi giải quyết “dân oan khiếu kiện” và đền bù xứng đáng cho dân oan. Lập ngay một Hội đồng Cố vấn gồm những nhà đấu tranh cho dân chủ ở trong nước, các vị lãnh đạo tinh thần để giám sát công việc của Nhà nước thi hành sự cải tổ. Tiếp tục nghiên cứu những biện pháp khác để bổ túc cho giải pháp một chế độ dân chủ pháp trị. Chỉ có “đồng tiền đi trước” như vậy mới mong đảng viên Cộng sản giữ được tính mạng và phần nào tài sản chính đáng.

Nhưng, kinh nghiệm đối với Việt Cộng chuyên môn lường gạt, nhất là vừa đánh vừa đàm, toàn dân Việt Nam hãy cùng đứng lên làm cuộc Cách mạng Hoa Lài như các nước Tunisia, Ai Cập và Lybia đã và đang làm. Việt Cộng hiện nay đang gia tăng bắt bớ các nhà đấu tranh cho dân chủ tự do. Dân chúng có bổn phận bảo vệ họ. Địa phương nào có các nhà dân chủ bị sách nhiễu, bắt bớ địa phương đó tức tốc huy động đồng bào đến bao vây trụ sở và đòi trả tự do ngay lập tức và vô điều kiện cho họ. Qua kinh nghiệm vừa qua tại một xã thuộc tỉnh Nghệ An, một người không đội nón an toàn mà bị công an đánh dã man, đồng hương phải lập tức kéo đến thật đông, các xã lân cận khi nhận được tin phải hưởng ứng. Có như vậy mới có kết quả tốt. Câu hỏi được đặt ra là Hiến pháp có qui định biểu tình và tự do phát biểu ý kiến, những nhà đấu tranh chỉ viết ra và hô hào tự do dân chủ trong ôn hòa thì công an có bổn phận bảo vệ họ chứ không phải bách hại họ.

Cùng nhau nhất tề xuống đường, một trăm người, hai trăm người công an có thể giải tán chứ hàng ngàn người chúng không thể nào giải tán. Đừng để Việt Cộng bẻ từng chiếc đũa. Phổ biến cách lập blog cho mọi người trong nước sử dụng và phổ biến tất cả tin tức nhận được. Các vị lãnh đạo tôn giáo nếu không cùng đồng bào đấu tranh với tư cách

công dân, chớ nên can thiệp vào việc làm của dân chúng mà giải thoát cho Việt Cộng. Mỗi khi công an Việt Cộng hành hung một người, lập tức đồng bào kéo đến vây quanh bọn chúng vào giữa như dân chúng ở Hoa Lục đã làm, công an Việt Cộng sẽ không thể hành động tàn bạo. Nếu nạn nhân không mang vũ khí, không thể tự tiện bắt người, tất cả phải có giấy mời trước. Còn nhiều nữa, nhưng cái cần bàn là phải cùng nhau xuống đường, cùng mặc một màu áo trắng. Bất cứ một cuộc biểu tình nào cũng dành những banners đá đảo Trung Cộng. Tóm lại “hợp quần gây sức mạnh”, tất cả đồng bào hãy dậy mà đi cứu nước, cứu dân.

Đã đến lúc cao trào cách mạng Hoa Lài như trận cuồng phong sẽ quét hết các chế độ độc tài trên thế giới. Việt Nam đang ở vào tình trạng độc tài đảng trị. Việt Cộng nếu không muốn trở thành những Ben Ali, những Mubarak hãy nhanh chóng trao trả quyền tự quyết cho dân chúng.

*Lê Văn Ân ******

không bao giờ là muộn. Nếu người dân Tunisia có những tư tưởng chờ đợi, nhụt chí như thế thì còn lâu họ mới thoát khỏi gọng kềm độc tài”, v.v...

Ý nghĩ cho rằng cuộc cách mạng dân chủ là một phong trào tự phát của quần chúng, không cần tổ chức, không cần chuẩn bị mà cứ “ào ạt nổi dậy” “đồng loạt vùng lên” là có thể giành được thắng lợi, là một ngộ nhận ngây thơ. Ngộ nhận này tạo ra một ảo tưởng có thể dẫn đến những hành động nóng vội, xúc nổi, phiêu lưu, chần chẫn sẽ gây ra những nguy hại cho cuộc cách mạng dân chủ.

Thực tế hai cuộc cách mạng dân chủ ở Tunisia và Ai Cập vừa qua, cũng như các cuộc cách mạng dân chủ ở Đông Âu và Liên Xô hồi cuối thập niên 80 đầu thập niên 90 thế kỷ trước, tuy rất bất ngờ ngay cả đối với những người hướng dẫn phong trào, nhưng đều có sự tổ chức và chuẩn bị rất chu đáo. Để không phải kể lại dài dòng, xin các bạn xem ba video clips trên YouTube tựa đề Sức mạnh Nhân dân (People Power) nói về phong trào giới trẻ “6 tháng 4” trong cuộc cách mạng dân chủ ở Ai Cập.

Thực tế cho thấy rõ cả ở Tunisia cũng như ở Ai Cập đã có những tổ chức của giới trẻ có lý tưởng tự do, dân chủ, đồng thời có kiến thức vững vàng, họ đã xây dựng một mạng lưới

Muốn huy động được một khối lượng 200 ngàn, thậm chí có khi lên đến một hai triệu người, già, trẻ, gái, trai, thậm chí cả trẻ nhỏ, thuộc các tầng lớp, các tôn giáo... xuống đường đấu tranh tay không chống lại cảnh sát vũ trang, quân đội (trừ Ai Cập quân đội án binh bất động) thì không thể không có tổ chức, không có chuẩn bị. Làm sao giúp cho quần chúng vượt qua được nỗi sợ hãi bọn độc tài và chế độ toàn trị để mạnh dạn vùng lên tranh đấu, nếu không có chuẩn bị và tổ chức? Làm sao có kết được dân chúng thuộc đủ các thành phần giai cấp, các tôn giáo, các lứa tuổi... thành một khối rắn chắc để đối chọi được với sự đàn áp sắt máu mà kẻ cầm quyền hung bạo, tàn ác đã tung ra hồng đê bẹp ý chí đấu tranh của dân chúng, nếu không có chuẩn bị và tổ chức? Ngay cả những việc cụ thể, như làm thế nào chống được hơi cay, làm thế nào giải quyết vấn đề vệ sinh cho quần chúng trên quảng trường, việc ăn uống, cứu thương, v.v... đều đòi hỏi một kế hoạch tổ chức chu đáo.

Bản thân người viết những dòng này đã ở Liên Xô trong nhiều năm. Khi Liên Xô còn trong thời kỳ cực kỳ tăm tối, qua những chuyện trò thăm kín của một vài bạn thân của nhà tôi, chính tôi cũng ngầm đoán biết là trong các giáo sư, sinh viên Nga ở các trường đại học hồi đó đã có những mối liên kết bí mật nào đấy với những dissidents (những người bất đồng chính kiến). Còn đến khi Liên Xô làm perestroika (cải tổ) thì bắt đầu có Phong trào Nước Nga Dân chủ - đó chính là tổ chức rộng lớn đã động viên, hướng dẫn, hoạch định sách lược cho những hoạt động tuyên truyền, tranh cử hồi đó. Chính các thành viên của Phong trào này đã tổ chức những cuộc vận động cho các ứng viên dân chủ ra tranh cử, tổ chức những cuộc biểu tình hàng chục ngàn, trăm ngàn, có một lần lên đến gần một triệu người... Những hoạt động như vậy mà không có chuẩn bị, không có tổ chức thì làm sao thực hiện nổi?!

Có một điều này rất hay của các chiến sĩ dân chủ Nga mà tôi coi đó là một bài học tốt là: trong thời kỳ ngặt nghèo, khi sự kiểm soát của KGB quá chặt chẽ và rộng khắp thì các chiến sĩ dân chủ thường dùng lối “tổ chức mà không có hình thức tổ chức rõ rệt”, tức là những liên kết quần chúng nhẹ nhàng, không chặt chẽ, không định hình, nhằm những mục tiêu tranh đấu chung. Còn khi tình hình bắt đầu hơi “thoảng”, nghĩa là sự kềm kẹp của KGB hơi lỏng (dưới thời perestroika)

CÀN XUA TAN MỘT NGỘ NHẬN

.....Nguyễn Minh Càn 06-03-2011.....

Sau khi bài viết của tôi “Không được đùa với cách mạng và nổi dậy” được đăng lên các báo mạng, tôi nhận được rất nhiều ý kiến biểu lộ sự đồng tình. Đồng thời, đúng như dự đoán, tôi cũng “được” một số ít người đọc cho “đội nón cối” đủ loại, nào là “hèn”, “nhụt chí”, “phá hoại phong trào” v.v... Bị “chụp mũ” oan, không phải là điều đáng quan tâm lắm, nên câu chuyện tôi muốn đề cập đến hôm nay, thuộc về một đề tài khác.

Qua các ý kiến phản đối cũng như tán đồng, tôi thấy có một vài hiểu lầm về cuộc cách mạng ở Tunisia và Ai Cập cần giải tỏa. Một số không ít người, có thể là do thiếu thông tin, do cảm tính, tưởng rằng phong trào nổi dậy ở Tunisia và Ai Cập là hoàn toàn tự phát. “Họ cứ rủ nhau ào ạt nổi dậy thế là độc tài phải đổ”, “chẳng cần tổ chức tổ chức, chờ đợi gì, cứ nhất tâm đồng loạt vùng lên, hàng nghìn, hàng chục nghìn người là thắng”, “đứng lên đòi công bằng xã hội thì

liên kết những người cùng chung lý tưởng tự do, dân chủ, cùng chung mục đích đánh đổ bọn độc tài và chế độ toàn trị. Và những nhà cách mạng trẻ tuổi trong và ngoài hai nước này đã âm thầm làm việc chuẩn bị trong nhiều năm, khi thấy thời cơ đến bất ngờ (đời sống của đa số dân chúng bị sút kém đột ngột do giá cả leo thang, nạn thất nghiệp trầm trọng, nạn tham nhũng tràn lan cộng thêm vụ tự thiêu rất đau thương của anh Mohamed Bouazizi) thì họ đã dấy lên một cao trào quần chúng mãnh liệt lúc đầu đánh đổ được tên độc tài Ben Ali ở Tunisia, rồi lan sang Ai Cập đánh đổ tiếp tên độc tài Hosni Mubarak, và cứ theo vết dầu loang phong trào lan rộng đến Libya, Yemen, Jordan, Bahrain, Algeria, Iran, Ả Rập Saudi, Oman, v.v... Cái giới của giới trẻ hai nước này là họ đã khéo léo tận dụng sức mạnh của các phương tiện thông tin hiện đại nhất, của Internet để hoạt động đầy mưu trí và hữu hiệu.

thì họ biết lần dần để lập ra rất nhiều tổ chức văn hóa, xã hội, thể thao... có tính vô thường vô phạt nhưng hợp với sở thích của các tầng lớp quần chúng, rồi từ đó tiến lên lập các tổ chức illegal, nghĩa là bất hợp pháp (hồi đó về mặt chính thức chính phủ chưa cho phép lập ra các tổ chức). Thanh niên, trí thức Nga thành lập vô số tổ chức illegal, chính quyền không thể nào theo dõi hết. Rồi từ các tổ chức illegal, người ta lại tiếp tục lần tới, ra những tờ báo illegal, nghĩa là báo không cần xin giấy phép, tự do viết, tự do in, tự do phát hành, rồi tiến lên tự in ấn những sách trước đây bị cấm (gọi là những samoizdat, ấn phẩm tự xuất bản)... Cứ thế, tiến lên hợp mít-tinh, biểu tình chẳng cần xin phép. Cái chiến thuật “lần dần từng bước” như vậy vừa đánh tan nỗi sợ hãi của quần chúng, vừa tập dượt cho quần chúng và cốt cán, vừa phát triển được ảnh hưởng của phong trào, vừa đào tạo được những cán bộ từ quần chúng làm chỗ dựa cho phong trào. Hồi đó, trong tay dân chúng chưa hề có các máy móc hiện đại như ngày nay, nhất là những phương tiện thông tin điện tử, Internet... cho nên phải dùng lối làm việc chậm rãi, từng bước như vậy.

Tôi còn nhớ rõ, hồi đó, có một tổ chức tên là “Memorial” (Đài tưởng niệm) do Viện sĩ Andrei Sakharov sáng lập và điều hành. Tổ chức này lập ra vì dựa vào nghị quyết của đại hội 20 ĐCSLX (1956) chủ trương xây dựng một tượng đài để tưởng niệm những người Cộng sản và nhân dân Liên Xô bị giết oan dưới thời Stalin. Dĩ nhiên, sau khi Brezhnev lên ngôi tổng bí thư (1964) thì ban lãnh đạo ĐCS đã lờ tịt nghị quyết đó. Nhưng Viện sĩ Sakharov cứ nộp đơn xin lập tổ chức “Memorial” để vận động cho việc dựng Đài tưởng niệm. Nhiều lần người ta đã bác đơn xin, ông cứ đòi, người bắt ông, sách nhiễu ông, cuối cùng giam ông trong một ngôi nhà ở một thành phố xa thủ đô, buộc cho ông tội hoạt động chống chế độ... Họ không tuyên bố chính thức bỏ tù ông, nhưng nhốt ông trong nhà, ngày đêm canh giữ chặt chẽ, không cho ông ra khỏi cổng mà cũng không cho ai được đến nhà ông, trừ vợ của ông, bà cũng là một dissident nổi tiếng. Đến khi, tổng bí thư Gorbachev, do sức ép của dư luận quốc tế, buộc lòng phải trả tự do cho Andrei Sakharov thì việc đầu tiên ông làm là bắt tay thành lập tổ chức “Memorial” quy tụ được nhiều trí thức lớn, nhiều nhân sĩ nổi tiếng, nhiều nhà hoạt động tích cực của nước Nga thời đó, bất chấp sự ngăn cản, sách nhiễu,

phá phách của công an, mật vụ. Muốn vận động làm Đài tưởng niệm thì phải có tiền, muốn có tiền thì phải tuyên truyền, cổ động, phải giải thích cho dân chúng vì sao đã có hàng triệu đảng viên Cộng sản và thường dân phải chết oan mà nay phải xây Đài tưởng niệm. Thế là hàng trăm, hàng nghìn cuộc mít-tinh, cuộc triển lãm nói về những tội ác dưới thời Stalin - dù muốn dù không thì đó cũng là vạch trần những tội ác của ĐCS và chính quyền Xô-viết. Ở một đất nước rộng lớn như Liên Xô, số tù nhân của chế độ lên đến hàng chục triệu người, rất nhiều gia đình có người thân đã bị tù tội, bị giết, cho nên những cuộc mít-tinh, những cuộc triển lãm đó thu hút rất đông đảo người đến xem, và đó là cơ hội rất tốt để nâng cao ý thức quần chúng và thúc đẩy người dân càng tích cực tham gia phong trào đấu tranh.

Tôi chỉ nhắc lại vài việc như vậy thôi để thấy rằng cuộc cách mạng dân chủ ở Liên Xô hồi đó đã có sự chuẩn bị cẩn thận và tổ chức chu đáo, Chỉ có một điều này - theo tôi - là không có chuẩn bị trước: kế hoạch phải làm gì khi chính quyền Xô-viết sụp đổ và dự kiến sơ bộ cho tương lai một nước Nga dân chủ, cả về hiến pháp, cả về đường lối đối nội, đối ngoại... Vì chẳng một ai ngờ được là cuộc đảo chính của bọn bảo thủ nhất trong Bộ Chính trị ĐCSLX sẽ gây ra, và đó lại là thời cơ làm bùng lên một cao trào cách mạng cực mạnh đến nỗi chỉ trong ba ngày tranh đấu cực kỳ căng thẳng, cách mạng dân chủ đã quét đổ cái chế độ tàn bạo thống trị nhân dân trong 73 năm trời mà chỉ có ba chàng thanh niên gan dạ phải hy sinh ! (Thực ra, nếu tính cả một quá trình đấu tranh nhiều năm trước nữa thì số người đã ngã xuống hoặc chết rục trong ngục tù thì phải tính hàng trăm). Thật khó có thể trách cứ những người đứng đầu phong trào hồi đó, vì Lịch sử đã chơi một “cú” quá bất ngờ cả cho họ, cả cho nhân dân Liên Xô, cả cho ĐCSLX lẫn tập đoàn độc tài toàn trị, cả cho toàn thế giới. Nhưng, chính vì không chuẩn bị những điều nói trên, nên những người lãnh đạo phong trào dân chủ hồi đó rất lúng túng, vấp vấp, không nhất trí với nhau, rồi phạm phải những sai lầm nghiêm trọng gây hậu quả to lớn về sau ! Viết đến đây, tôi nhớ lại một bài báo tôi đọc đã lâu của một nhà báo Việt Nam ở tận Paris đã khẳng định rằng cuộc cách mạng dân chủ ở Liên Xô không có chuẩn bị, nó là tự phát !

Ở các nước Đông Âu cũng vậy thôi! Không có chuẩn bị, không có vận động, không có tổ chức thì làm

sao có thể huy động hàng triệu quần chúng đấu tranh kiên cường trong nhiều ngày, nhiều tháng, nhiều năm? Ở Tiệp Khắc, phong trào Hiến chương 77 và ở Ba Lan phong trào Công đoàn Solidarnos (Đoàn kết) cũng phải phấn đấu gian khổ trên mười năm mới giành được thắng lợi.

Trong việc chuẩn bị cho cao trào đấu tranh thì cái khâu vận động quần chúng là quan trọng nhất và khó khăn nhất. Quan trọng nhất thì rõ rồi, còn khó khăn nhất là vì đại đa số dân chúng sống nhiều thập niên dưới nền chuyên chính cực kỳ khắc nghiệt, chính mình đã từng bị hoặc đã từng chứng kiến sự đàn áp vô cùng độc ác của kẻ cầm quyền, nên nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào tiềm thức họ, từ đó họ tự tạo cho mình thái độ “mũ ni che tai”, hoàn toàn thờ ơ, vô cảm trước mọi cảnh bất công. Ở nước ta, tình trạng đó càng trầm trọng đến nỗi có người đã từng ví khối đại chúng nước ta là một “đám bùn nhão”. Trong tình hình đó việc vận động và tổ chức dân chúng dĩ nhiên là cực kỳ khó khăn. Nhưng không nên vì thế mà đánh giá quá thấp quần chúng, mắt lòng tin vào họ. Tôi nghiệm thấy đại tinh của nước Nga và nhiều nước khác dưới chế độ độc tài ở đâu cũng thế thôi, không khác gì ở nước ta cả: nỗi sợ hãi, tình vô cảm thường xuyên trói buộc, chế ngự họ. Đồng thời tôi cũng nghiệm thấy rằng khi cũng cái khối quần chúng đó đã quá tức giận cảnh bất công, nạn tham nhũng, đã quá căm ghét bọn chức sắc, quan lại, bọn đặc quyền đặc lợi của chế độ rồi thì họ “quên” hết sợ hãi, vùng lên và tỏ ra rất hăng hái, thậm chí sẵn sàng hy sinh thân mạng của mình. Nhưng nếu vì lý do nào đó, những người dân chủ không đáp ứng được nguyện vọng, ước mơ của họ thì họ lại xiu đi, trở lại trạng thái vô cảm, theo chủ nghĩa mackeno như trước. Quần chúng thường là như vậy. Cho nên, những nét tiêu cực của quần chúng mà ta thường cho là “dân trí”, “dân khí”, “phẩm chất”, “nhân cách” thấp không phải là bất biến, cố định. Chân lý muôn đời là có áp bức, bóc lột thì có đấu tranh. Có đấu tranh thì “dân trí”, “dân khí” sẽ biến đổi, “phẩm chất” của nhân dân, “nhân cách” của quần chúng sẽ đổi thay. Vấn đề quan trọng là các chiến sĩ dân chủ có gần gũi được nhân dân hay không, có hướng dẫn nhân dân đấu tranh cho quyền lợi của mình hay không để tập luyện dần cho quần chúng, rồi khéo léo liên kết, tổ chức họ lại, nâng cao trình độ cho họ, và điều quan trọng là luôn luôn giữ “ngọn lửa” nhiệt tình trong lòng họ... Đó chính là sự chuẩn bị thiết

thực nhất cho đại cuộc khi thời cơ đến.

Khi nghe nói đến thời cơ, có người bực bội phản ứng mạnh mẽ: “Không có chuyện phải thời cơ. Ai cũng có cái dũng của người đó”; hoặc: “Chúng ta còn muốn chờ “đủ điều kiện chủ quan và khách quan” như các cụ muốn chờ 66 năm từ 1945-2011 không? Không! dứt khoát không, không chần chờ, phân vân, lưỡng lự như các cụ chờ 66 năm qua nữa, phải bắt tay nhau vào làm việc ngay!!!”; hoặc: “Đối với những chế độ ĐCTQ, dùng bạo lực làm cứu cánh; lập pháp, tư pháp, hành pháp, công an, quân đội tất cả đều là Đảng, còn Đảng... thì KHÔNG BAO GIỜ thời cơ chín mùi cả” (tất cả đều là nguyên văn hỏi âm từ người đọc). Còn nhiều nữa, tôi chỉ ghi một số thôi. Tôi hiểu rõ tâm trạng của nhiều người nóng lòng chờ đợi ngày được giải thoát khỏi gông cùm của một chế độ độc tài hoặc sót ruột sót gan mong sớm được trở về lại quê hương đất tổ nên thường dễ nảy sinh những ý nghĩ như vậy. Điều này rất đáng cảm thông, và tôi tin rằng với thời gian những ý nghĩ xốc nổi đó sẽ lắng dịu và sự bình tâm sẽ giúp những người này nhận thức được vấn đề.

Xin nhắc lại, trong thư viết cho các bạn thân trong nước, tôi có nói rõ: «Phân tích tình hình của VN ta HIỆN NAY thì chưa có điều kiện chủ quan và khách quan đủ mức độ chín muồi cho một chủ trương như vậy (ý nói «một cuộc vùng dậy» như lá thư thúc giục của một số người...». Nên hiểu từ «vùng dậy» ở đây tương đương với từ «nổi dậy» hay «khởi nghĩa», nó khác với từ «xuống đường» ý nghĩa nhẹ hơn. Phải nói cho rõ về từ ngữ như vậy để có một thái độ rất thận trọng đối với «một cuộc vùng dậy», vì đây là sinh mạng của hàng chục, hàng trăm con người, đây là tiền đồ dân chủ của Đất nước, của Dân tộc, chứ không là chuyện đùa mà ta có thể nhẹ dạ kêu gọi! Cũng xin chú ý rằng «HIỆN NAY thì chưa có điều kiện chủ quan và khách quan đủ mức độ chín muồi cho một cuộc vùng dậy» thì câu đó đã hàm ý ta đã có những điều kiện chủ quan và khách quan, đã bắt đầu chín, nhưng chưa đủ mức độ chín muồi cho «một cuộc vùng dậy». Thế thì trước hết, ta hãy bắt tay làm việc cho điều kiện chủ quan được đầy đủ hơn, chín muồi hơn. Chẳng hạn, tranh thủ sự đồng tình của một bộ phận lớn dân chúng để họ thực sự mong muốn dân chủ hóa, mong muốn thoát khỏi chế độ toàn trị; phát triển và củng cố vững chắc hơn các tổ

chức đấu tranh cho dân chủ, v.v... Thiết nghĩ đây là khâu chính quan trọng nhất, tức là tạo được thực lực cho một cuộc vùng dậy đích thực. Tôi nhấn mạnh chữ «đích thực» để phân biệt với «cuộc vùng dậy» bằng miệng hô vang từ xa. Còn điều kiện khách quan, ta cũng có thể tác động để chúng chóng chín muồi hơn, chẳng hạn, vận động những người trong hàng ngũ bộ máy thống trị, công an, quân đội để ít nhất là họ biết thương dân, không mù quáng hành hung, đánh đập, bắn giết người dân theo lệnh cấp trên. Có những điều kiện khách quan khác ta không thể tác động được thì phải chờ đợi cho những điều kiện bắt đầu chín sẽ dần dần đến độ chín muồi. Chẳng hạn, qua cuộc đại hội 11 của ĐCSVN vừa rồi, ai cũng thấy rõ những tín hiệu về sự thay đổi tâm tư và thái độ trong cán bộ, đảng viên, đáng kể là các chuyên viên hàng đầu và cán bộ cao cấp. Với thời gian, tình hình «lên men» đó sẽ nghiêm trọng hơn và «độ chín muồi» sẽ rõ rệt hơn vì đó là một quá trình mà đảng cầm quyền không thể nào cưỡng lại được. Vì sao? Vì ĐCS đã làm vào một cuộc khủng hoảng ngày càng trầm trọng về tư tưởng, về đường lối đã hai mươi năm rồi mà không có lối thoát. Cuộc khủng hoảng này bắt nguồn từ việc đảng lấy chủ nghĩa Marx-Lenin là thứ chủ nghĩa không còn sức sống làm tư tưởng chỉ đạo cho mình, lấy thứ chủ nghĩa xã hội ảo tưởng, làm lạc làm «định hướng» cho Đất nước. Nhiều chuyên gia ưu tú nhất của Đất nước, một số cán bộ cao cấp đã tỉnh thức, nhiều trí thức trung thực, nhiều người trong giới trẻ có tư duy độc lập thấy rõ tình trạng này, do đó thấy rõ sự đối trá, nguy hiểm của lãnh đạo. Còn người dân bình thường cũng bắt đầu thấy, nhưng chưa dám nói ra. Còn nhiều điều kiện khách quan khác cũng đang chín dần: hồ ngăn cách giàu nghèo càng ngày càng sâu, càng rộng, đời sống người dân càng ngày càng xuống cấp do giá cả leo thang, do đồng tiền mất giá, nạn thất nghiệp dân ngày càng khó khăn hơn, v.v... Những người dân chủ không thể tác động gì được vào những điều kiện khách quan này, mà chỉ có thể vận dụng nó vào công việc vận động quần chúng và chờ đợi mức độ chín muồi của chúng. Ý nghĩa của sự chờ đợi là như thế, khác hẳn với «khoanh tay ngồi chờ»!

Còn một điểm này cần nói thêm: những người dân chủ không bao giờ được quên vị trí địa lý chính trị của Đất nước ta, nó có ảnh hưởng rất lớn

đối với sự nghiệp dân chủ hóa của nước ta. Số phận bất nước ta phải sống cạnh một nước láng giềng Cộng sản to lớn, có cùng một chế độ độc tài toàn trị như nước ta. Cho nên làm việc gì, ta không thể không nhìn sang «ông bạn» láng giềng. «Ông bạn» đang tăng cường sức mạnh kinh tế, quân sự..., nhưng đồng thời dưới gầm giương của ông ta cũng đang chắt chây những kho thuốc súng chưa biết khi nào sẽ bùng nổ: nạn tham nhũng trầm trọng, hồ ngăn cách giàu nghèo sâu rộng, lạm phát và giá nhà cửa tăng cao, sự tước đoạt đất đai trắng trợn và tàn bạo... tất cả những điều đó đang gây sự bất mãn, thậm chí phần nộ lớn trong dân chúng, nhiều nơi đã bùng lên những cuộc nổi dậy và bị đàn áp dã man... Chính vì thế Thủ tướng Ôn Gia Bảo (Wen Jiabao) khi báo cáo trước Quốc hội Trung Quốc (hôm 05-03-2011) đã đưa ra những biện pháp cốt để tháo «ngòi nổ» và để đối phó với phong trào xã hội đang dâng lên, Theo tin tức nhận được, đã có trên 200 chiến sĩ dân chủ và luật sư về nhân quyền đã bị bắt, hàng chục nhà báo bị gọi lên công an «làm việc» và đặc biệt nghiêm trọng là một nhà báo của Bloomberg bị đánh phải đưa vào bệnh viện nhân buổi tập hợp «Hoa lại» gần đây. Tôi kể lại những điều trên để thấy rõ một điều kiện khách quan nữa đang chín dần, và nó sẽ có ảnh hưởng lớn đến phong trào dân chủ nước ta.

Mong rằng các chiến sĩ dân chủ nước ta sẽ có sự kiên nhẫn, bình tĩnh của một bác sĩ hộ sinh, khi bà mẹ chưa «chuyển bụng» thì phải biết chờ đợi và chuẩn bị sẵn sàng để đón đứa trẻ sơ sinh. Nhất định nó sẽ ra đời!

Xin mọi người nhớ rằng: Thời cơ chỉ đến với những ai chờ đợi sẵn!

Moskva ngày 06-03-2011
Nguyễn Minh Cần



Tâm thư gửi tới Công an, Quân đội, Đảng viên Học sinh, Sinh viên trong nước —Dân Trong Nước 04-03-2011—

1- Thân gửi các bạn đang công tác trong ngành Công an, Quân đội, các đảng viên Cộng sản:

Tôi sinh ra và lớn lên sau ngày 30-4-1975, từ nhỏ đã được dạy rất kỹ như thế nào là cháu ngoan Bác Hồ, sự tốt đẹp vì dân vì nước của Đảng Cộng sản. Khi lớn lên tôi mới nhận ra những thứ tôi được dạy thật ra là họ đang nhồi sọ tôi về Đảng, về cái tư tưởng Hồ Chí Minh chết tiệt mà bây giờ tôi mới biết. Và hiện tại, bằng chính sách sách mị dân (còn gọi là Ngu dân), Đảng Cộng sản đã thành công phần nào trong việc nhồi sọ các em bé mới lớn, nhưng tôi tin rằng khi lớn lên tất cả sẽ nhận ra sự giả dối của chế độ Cộng sản mà thôi.

Riêng các bạn đang công tác trong ngành An ninh, Quân đội, các Đảng viên Cộng sản. Tôi biết các bạn xuất thân từ gia đình cách mạng - truyền thống gia đình là rất quan trọng trong việc lựa chọn hướng đi của các bạn - nhưng các bạn phải hiểu rằng các bạn chỉ là những con cò trong tay các vị cán bộ lãnh đạo cấp cao; khi cần họ có thể thí mạng bạn bất cứ lúc nào để bảo đảm chiếc ghế của họ được vững chắc khi có dấu hiệu bị đe dọa (như vụ bắt nhân vật tham nhũng Huỳnh Ngọc Sĩ - cũng là Đảng viên, cũng là con cò thí mạng cho lãnh đạo TP HCM).

Các bạn Công an thân mến! Nếu nhiệm vụ của các bạn là bắt trộm cướp, giữ gìn an ninh trật tự, tôi rất hoan nghênh. Nhưng nếu các bạn bắt bớ, đánh đập, si nhục những nhà đấu tranh ôn hòa cho Dân chủ và Nhân quyền thì các bạn đã tự khẳng định các bạn là những con chó săn không hơn không kém, chỉ cần người chủ cho một miếng thịt tằm gia vị thơm tho là xông lên cắn con mồi ngay lập tức mà không hề biết rằng con mồi đó có thể đem lại hạnh phúc, ấm no, quyền làm người cho con cháu các bạn sau này. Hãy

tôn trọng và đối xử với họ một cách có tình người thì các bạn sẽ được người dân tôn trọng bạn như con người. Ở đời không có gì là tuyệt đối, nếu bạn ngược đãi họ, một khi chế độ Cộng sản sụp đổ, họ sẽ đem cả nhà các bạn ra mà “đấu tố” như Trường Chinh đấu tố người dân vào thập niên 50 (Mà phần lớn những người đó đều có công nuôi Cộng sản). Hãy suy nghĩ kỹ và chúc các bạn có hướng đi và cái nhìn đúng.

Hãy nhìn ra thế giới, Nam-Bắc Triều Tiên cùng một dân tộc Triều Tiên nhưng chế độ Cộng sản Bắc Triều Tiên thì nghèo đói, Nam Triều Tiên thì quá thịnh vượng. Có phải Bắc Triều Tiên toàn dân ngu dốt? Xin thưa không phải như vậy, nghèo đói là do chế độ độc tài, độc đảng; Việt Nam cũng không phải là một ngoại lệ.

Ngày nay, xã hội loài người đã phát triển rất cao, chế độ Cộng sản chỉ phù hợp cho một đất nước nghèo đói, dân trí thấp. Tôi dám khẳng định các vị lãnh đạo Cộng sản là những người biết rõ điều đó hơn ai hết, nhưng họ vẫn lì lợm, không muốn thay đổi, vì họ luôn đặt lợi ích của bản thân cao hơn lợi ích của dân tộc, của quốc gia.

Nếu thế thì tại sao đến nay họ không bị lật đổ? Tài sản họ ngày càng nhiều? Quyền lực càng cao?

Xin thưa với các anh Công an, các Đảng viên nhỏ, các Đoàn viên Thanh niên, đó chính là nhờ những người trung thành một cách mù quáng như các anh. Họ chỉ cần cho các anh một miếng thịt tằm mùi tiền nho nhỏ, một chút xiu quyền đàn áp nhân dân để các anh vênh váo chơi, nhưng bù lại họ sẽ được cả một núi thịt và máu của nhân dân, được “lại quả” từ việc khai thác tài nguyên của đất nước thông qua những hợp đồng khai thác béo bở. Các anh Công an ơi! Lãnh đạo của các anh ngoài mặt gọi các anh là “Đồng chí”

nhưng thực chất họ có xem các anh là Đồng chí hay không? Hay chỉ xem các anh là những con chó săn mà họ đã cất công nhồi sọ, đào tạo mấy mươi năm qua để phục vụ cho họ (chứ không phải phục vụ đất nước). Hãy động não một chút và mở to mắt nhìn vào sự thật đi, đừng chống lại nhân dân và đừng kiềm chế sự phát triển văn minh xã hội. Những người đấu tranh cho Dân chủ và Nhân quyền hầu hết đều là những trí thức có trình độ học vấn cao, hiểu rõ về quyền con người và quyền được làm người.

2- Thân gửi các bạn Sinh viên, Học sinh trên toàn quốc:

Các bạn Sinh viên thân mến! Tất cả chúng ta đều đã học qua lịch sử Việt Nam, ông cha ta có công dựng nước và giữ nước bao đời nay. Nhưng khi bước qua thế kỷ XXI, dưới sự lãnh đạo “xuất sắc” của Đảng Cộng sản, đất nước ta đã bị những cán bộ lãnh đạo, các Đảng viên “ăn mòn” dần dần bằng cách cắt đất, biển, đảo bán cho Tàu Cộng lấy tiền bỏ túi riêng, và họ bung bít thông tin rất kỹ, khi chúng ta mở miệng nói “Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam” thì chắc chắn sẽ bị cán bộ Công an “hỏi thăm” ngay lập tức. Chuyện có nghịch lý không các bạn!? Điều đó chứng minh các Bác ở hải ngoại nói Cộng sản Việt Nam bán nước thật không sai chút nào.

Nói về cuộc sống của ta - những dân đen đúng nghĩa. Sách giáo khoa dạy chúng ta rằng Pháp là thực dân, bóc lột nhân dân qua việc áp đặt đủ các loại thuế. Nhưng ngày nay thì sao? Khi các bạn ra trường và đi làm, các bạn sẽ thấm thía ngay các loại thuế mà Chính phủ áp lên đầu dân chúng, còn kinh khủng hơn cả thực dân Pháp ngày xưa, phúc lợi xã hội thì bèo bọt (có khi không có). Các “đầy tớ” của dân (khẩu hiệu của Công an nhân dân) thì có cuộc sống xa hoa nhờ vào những nhiều, quan liêu để moi tiền dân chúng.

Các bạn sinh viên ơi, chế độ Cộng sản ngày nay đã quá thối nát rồi, lãnh đạo cấp cao thì bán đất, bán tài nguyên khoáng sản của đất nước để làm giàu cho cá nhân, cán bộ cấp thấp thì tìm đủ mọi cách để hút máu nhân dân (hải quan, thuế,

cảnh sát giao thông).

Tôi biết các bạn sinh viên ngày nay đều là những trí thức thật sự, là trụ cột, là tương lai của đất nước; các bạn phải có quyền nói, có quyền đưa ra chính kiến của bản thân. Những bạn giỏi phải được quyền tự ứng cử vào vị trí lãnh đạo. Để thực hiện được điều đó, trước tiên phải đa nguyên, đa đảng, phải bãi bỏ điều IV trong Hiến pháp (chỉ có Đảng viên mới được lãnh đạo đất nước, trong khi phần đông Đảng viên toàn là dân ngu dốt, mua bằng cấp, thăng tiến nhờ cầm súng đàn áp, bịt miệng dân), tiến tới bầu cử dân chủ như các nước khác.

Đảng luôn nói rằng: "Trước khi thống nhất đất nước, cuộc sống khó khăn, còn bây giờ sung sướng hơn xưa rồi". Xin thưa: Các nước trên thế giới phát triển 10, chúng ta chỉ phát triển 1 mà thôi (hãy so sánh giữa nước ta với Hàn Quốc, Đài Loan, Thái Lan trước năm 1975 đến ngày hôm nay).

Chính quyền ngày nay đã bắt đầu biến đất nước ta thành "Gia đình trị" của họ tương tự như chính quyền Bắc Triều Tiên. Họ tiến cử con cái của họ vào Bộ Chính trị để lãnh đạo đất nước (con của Nguyễn Tấn Dũng, con của Nguyễn Văn Chi, con của Nông Đức Mạnh... và còn con cháu của những vị lãnh đạo khác). Đảng Cộng sản ngày nay xem chúng ta như những nô lệ thời hiện đại.

Các bạn sinh viên ơi! Tương lai đất nước đang nằm trong tay của các bạn. Nước nghèo, dân khổ, Đảng thì nêu cao khẩu hiệu: "Đảng Cộng sản Việt Nam quang vinh muôn năm". Đừng nghe những gì Cộng sản nói, hãy nhìn những gì Cộng sản làm.

Có một bài thơ mà tôi sưu tầm được, khá hay và hiện thực, nay muốn chia sẻ cùng các bạn:

Đảng là ai?

*Ngày xưa chống Mỹ đánh Tây.
Đảng thường sống ở trên cây trong rừng.
Theo đà tiến hóa không ngừng.
Thay hình đổi dạng khi rừng thành nhân.*

*Ngày nay khi được cầm cân.
Ra làm lãnh đạo với thân lù đù.
Sống trong rừng rú âm u. Thành ra khôn*

ít mà ngu thì nhiều.

*Miếng còn khoác lác đủ điều.
Đảng là trí tuệ mọi chiều cao siêu.
Học thì chẳng có bao nhiêu. Lại theo đường lối giáo điều rập khuôn.*

*Làm dân sạch bách hết trơn.
Cơm ăn không đủ áo quần tả tơi.
Để rồi biện hộ lắm lời. Đòi dân thống khổ tại nơi giặc thù.*

Tham ô, tham nhũng lu bù. Đến khi bẻ mánh có dù lọng che. Thằng nào cũng có máu me. Từ trên xuống dưới kéo phe kết bè.

Ăn tiêu phung phí khỏi chê. Bia lon, bồ nhí, rượu chè tùm lum. Hỏi xem ai biết giải giùm. Tiền đâu mà mấy thằng trùm ăn chơi ???

Dân trong nước

TIN KHẨN CẤP NHỜ CHUYÊN CHO ĐỒNG BÀO VN KHẮP NƠI. 04-03-2011

Tại Hà Nội đã có cuộc họp bất thường của Cục Bảo vệ chính trị VI A67 (Chống khủng bố, phản động trong nước). Theo sự tiết lộ thì họ đã đánh giá tình hình trong thời gian vừa qua và bàn biện pháp đối phó trong thời gian tới. Xin ghi nhanh nội dung theo nguồn tin tiết lộ để gửi cho đồng bào trong và ngoài nước biết như sau:

1. Trong những ngày gần đây vì làn sóng xuống đường ở Ai Cập và Tunisia đã làm cho những bọn phản động trong và ngoài nước thay phiên nhau ra Lờ Kêu gọi xuống đường. Các Lờ Kêu gọi của bọn phản động này gây nhiều lo ngại vì chúng đã từng làm trong quá khứ và đã bị lực lượng an ninh trấn áp.

Mặc dù chúng ta đã ngăn chặn và bắt người, nhưng những Lờ Kêu gọi đó đã được truyền tải trên mạng lưới gây sự tác động rất lớn trong quần chúng nhân dân. Các cuộc lục soát phải nhanh gọn và không để cho bọn chúng trở tay. Có một sự kiện đáng chú ý là bọn sinh viên học sinh kêu gọi Cách mạng Hoa sen. Bọn này đã từng xuống đường chống Trung Quốc xâm chiếm Hoàng Sa và Trường Sa, chúng nó đã gây nhiều khó khăn trong quan hệ ngoại giao giữa ta và Trung Quốc. Mặc dù Bộ Chính trị và Chính phủ đã dùng đường lối ngoại giao mềm dẻo để không làm cho Trung Quốc cắt đứt quan hệ với ta. Chắc chắn rằng phía sau lưng của chúng phải có những người đang tại nhiệm trong hàng ngũ của ta và có người đã về hưu chủ mưu. Cần phải huy động lực lượng điều tra bắt những kẻ chủ mưu ở sau lưng và bọn sinh viên học sinh phản động. Bọn này đã kêu gọi và cầu kết với bọn phản động hải ngoại để yểm trợ nổi dậy. Bọn Lê Thị Lễ ở Pháp kêu gọi ủng hộ Cách mạng Hoa sen là làm thỉnh nguyện thư dịch ra nhiều thứ tiếng gửi đến Liên Hiệp Quốc và các cơ quan quốc tế. Bọn văn bút hải ngoại có trụ sở ở Florida tuyên bố ủng hộ Cách mạng Hoa sen bằng cách sáng tác các bài thơ văn phản động để kích động. Bọn Fanxico Trần thì tuyên bố có hàng chục ngàn email ở trong nước. Ngoài ra nhiều tên phản động khác ở hải ngoại đã ủng hộ cái gọi là Cách mạng Hoa sen bằng cách phổ biến trên các diễn đàn email group. Cái hiểm độc nhất của bọn này là lấy Hoa sen làm tên mà chúng gọi là Cách mạng Hoa sen, điều này cho thấy chúng có người chủ mưu hoạch định vì Hoa sen vừa được bình chọn làm Quốc hoa của nước ta và được trang báo điện tử của đảng ta công bố. Hiện nay có nhiều đồng chí của ta đã nhận được email có đính kèm Hoa sen. Bọn phản động này phải truy tìm và truy tố trước pháp luật.

2. Tiếp tục trấn áp tội phạm đã viết các Lờ Kêu gọi. Phối hợp các cơ quan chức năng như: Cục bảo vệ chính trị II A63 chống gián điệp MI và châu MI, Cục bảo vệ chính trị III A64 chống gián điệp Âu châu. Cục công nghệ tin học nghiệp vụ, Cục cảnh sát phòng chống tội phạm sử dụng công nghệ cao, các Sở Công an tỉnh, thành, phổ phối hợp hoạt động để trấn áp bọn phản động mạnh nha xuống đường.

Phối hợp các toà đại sứ ta dùng mọi biện pháp để phân hoá bọn phản động ở hải ngoại để chúng không thể tập trung lực lượng hỗ trợ bọn phản động trong quốc nội. Phải luôn để ý đến các tổ chức cộng đồng, đảng phái chính trị phản động. Bọn này tuy không đoàn kết tập trung lực lượng nhưng chúng có khả năng liên kết với bọn phản động trong nước phá rối an ninh trật tự trong nước như trong thời gian qua, chúng đã rải, dán truyền đơn HS-TS-VN để kích động tâm lý chống Trung Quốc. Đặt thêm máy quay phim trong các trường đại học và tăng cường thêm lực lượng an ninh trà trộn trong các trường đại học để tìm ra kẻ chủ mưu ở đảng sau./.



Trung tá Công an đánh gãy cổ dân đến chết

Khánh An, RFA, 09-03-2011

Sau hơn một tuần nhập viện trong tình trạng bị chấn thương cổ do bị công an phường Thịnh Liệt, quận Hoàng Mai, TP Hà Nội đánh, ông Trịnh Xuân Tùng đã qua đời vào ngày hôm qua tại bệnh viện Việt Đức.

Nguyên nhân tử vong được xác định là do chấn thương cột sống gây ra liệt tứ chi dẫn đến liệt hô hấp. Theo thông tin từ người dân, vụ xô xát giữa công an và ông Tùng xảy ra vào trưa ngày 28/2, do ông Tùng bị công an chặn phạt vì đã gỡ mũ bảo hiểm ra để gọi điện thoại trong khi đi xe ô tô.

Khánh An hỏi chuyện chị Trịnh Kim Tiên, con gái của ông Trịnh Xuân Tùng, và được chị kể lại sự việc:

Đánh dân tàn bạo xong xích vào gốc cây

Chị Kim Tiên: Bố em chết oan, chị ạ! Oan không biết tỏ cùng ai. Chỉ vì là hôm đó bố em đi xem ô tô ra bến xe Giáp Bát để đi vào Nam. Bố em bảo ông xe ô tô dừng xe lại để bố em lấy điện thoại gọi cho một người bạn. Bố em vừa gỡ mũ bảo hiểm ra để gọi điện thoại cho bạn thì ông trung tá công an tên Ng. Văn Ninh ở phường Thịnh Liệt, quận Hoàng Mai, đã ra bắt giữ xe và hẹn chiều quay lại.

Buổi chiều, bố em và ông xe ô tô quay lại để nộp phạt thì ông xe ô tô cãi là ông ấy đứng chờ không sai, ông không có trách nhiệm nộp phạt như vậy, nhưng bên công an không chịu. Thế là hai bên xảy ra cãi vã. Ông công an lao vào bóp cổ ông xe ô tô. Khi ông ấy bóp cổ ông xe ô tô như vậy thì bố em có gỡ tay ông ấy ra và bảo: "Ông là công an mà ông lại bắt dân, đánh người như thế à?" rồi bố em cũng chấp nhận sai và xin nộp phạt 100.000 đồng, nhưng ông ấy không chịu và đòi 150.000 đồng. Sau đó hai bên giằng co và chẳng may tay bố em vung phải mặt ông ấy, thế là ông ấy dùng dùi cui và đồ vật cứng đập bố em. Ông đánh vào đầu, vào gáy và bố em ngã xuống. Khi bố em ngã xuống, ông ấy tiếp tục hô hào thêm 5, 6 dân phòng nữa lao vào đâm đá bố em tui búi. Sau khi đâm đá xong thì xích bố em vào một gốc cây rồi sau đó gọi xe đưa về phường.

Khánh An: *Vậy đến khi nào thì gia đình chị biết chuyện?*

Chị Kim Tiên: Bị vào khoảng 3 giờ, tầm 4g30-5g gia đình em biết

chuyện xuống đây để xin cho bố em được đi khám và hỏi tình hình, nguyên nhân sự việc. Khi gia đình em đến, em có vào và xin cho bố em đi khám, nhưng công an phường Thịnh Liệt nhất định không cho bố em đi khám. Mãi đến tận 9g30, khi tình hình của bố em trở quá nặng, người ta mới cho bố em đi khám. Em xuống dưới đó 3 lần, nhưng (công an phường) đều không cho đi khám. Em xin vào để dứt phở cho bố em ăn, cũng không cho em vào dứt phở cho bố em ăn. Đến bây giờ bố em chết, bố em trở thành con ma đói...

Van xin cũng không được

Khánh An: *Khi gia đình chị xuống gặp bác ở công an phường, chị thấy dấu hiệu bên ngoài của bác như thế nào?*

Chị Kim Tiên: Bố em lúc đấy vẫn bị còng. Hai chân hai tay buông xuống, ngồi ở ghế, trong tình trạng rất đau đớn. Bố em kêu lên là "Con ơi, cho bố đi khám. Bố đau lắm rồi, bố muốn đi khám con ơi. Bố liệt hết hai chân hai tay rồi". Mà em đã van xin các anh là cho bố em được đi khám vì tình hình bố em rất nguy cấp rồi, nhưng các anh đều không cho đi.

Em xuống dưới đó 3 lần, lần nào em cũng xin cho bố em đi. Đến lần thứ 3, em và cô em xuống mang phở cho bố em ăn nhưng các anh ấy nhất định không cho em mang phở vào cho bố em ăn. Khi gia đình xin cho bố em đi khám thì các anh ấy trả lời thế này: "Bây giờ phường đang rất đang có rất nhiều chuyện để giải quyết, không có thời gian để giải quyết vụ việc này. Cái gì cũng phải có trật tự theo thời gian. Đến khi nào phường giải quyết xong việc, gia đình có nhu cầu thì sẽ cho đi".

Gia đình em còn yêu cầu là có thể cho người của phường đưa đi cùng cấp cứu nhưng mà các anh ấy nhất định không cho đưa đi cấp cứu.

Cô em và em có nói là: "Bây giờ anh tôi, bố tôi đang trong tình trạng hết sức nguy kịch như thế này, nếu như các anh không cho bố tôi đi cấp cứu, bố tôi có vấn đề gì các anh thì các anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, nhưng các anh ấy vẫn không cho đi.

Trước khi em đi, em có hỏi bố em rất to là "Bố ơi, bố có đau không?", bố em trả lời "Có, bố đau lắm". "Bố có

muốn đi viện để khám không?", bố bảo "Bố liệt hết rồi, cho bố đi khám đi", nhưng các anh ấy vẫn làm ngơ không cho bố em đi. Khi bố em đau quá, bố em khát nước, lúc đấy là bố em ngã ra và người ta phải đỡ bố em nằm lên ghế, thì lần thứ hai, bố em bảo là "Đỡ tôi dậy đi, cho tôi uống ngụm nước", thì cái người đánh bố em - ông trung tá Nguyễn Văn Ninh - bảo rằng "Đỡ vài cái và ấy!";

Bị đánh gãy cổ đến chết

Khánh An: *Rồi sau khi đi bệnh viện thì tình hình sức khỏe bố chị ra sao?*

Chị Kim Tiên: Tình hình bố em ngày càng trở nặng, đến 9g30 mới được đưa đi cấp cứu. Bệnh viện Bạch Mai chụp chiếu và cho biết là xương có vấn đề ở cổ. Đến ngày mùng 1 thì bệnh tình của bố em càng ngày càng nặng, bụng cứ trương lên dần và đau đớn. Gia đình em phải chuyển bố em vào bệnh viện Việt Đức.

Người ta báo với gia đình em là tình hình bố em hết sức nguy cấp, có thể đi bất cứ lúc nào vì bây giờ liệt hết tứ chi rồi, gây ra liệt hô hấp, gây suy hô hấp và có thể bị sốc tủy, sẽ đi bất cứ lúc nào. Gia đình hoảng loạn làm đơn đi khắp nơi để cấp cứu nhưng chưa nhận được quyết định gì.

Sau đó, ông phó công an có xuống trực tiếp làm việc và nhờ giáo sư Thạch mổ cho bố em. Nhưng trước và sau khi mổ, giáo sư và các bác sĩ đều khẳng định là bố em có nguy cơ tử vong rất cao, sẽ đi bất cứ lúc nào. Gia đình em đang đợi phía bên nhà chức trách phải có câu trả lời với gia đình em.

Khánh An: *Xin chị cho biết sau khi vụ việc xảy ra, chính xác là gia đình chị đã gửi đơn kiện vào ngày nào?*

Chị Kim Tiên: Chính xác là gia đình em gửi đơn vào ngày mùng 2.

Khánh An: *Vụ việc xảy ra vào ngày 28 phải không?*

Chị Kim Tiên: Ngày 28. Bị bắt đánh từ trưa, đến 5 giờ, 9 giờ người nhà xin không cho đi. Mãi đến 9:30 - 10 giờ, khi bệnh tình quá nặng mới cho đi. Và thêm một vấn đề nữa là khi người ta không có sức phản kháng, liệt hết rồi mà khi đưa vào viện vẫn còng số 8.

Khánh An: *Và trong thời gian ông Tùng nằm viện thì có ai đến thăm không, phía cơ quan công an đấy?*

Chị Kim Tiên: Khi người ta chết đi rồi thì phía cơ quan mới có 1, 2 người xuống, chứ trước đấy thì không một ai hỏi thăm gì ạ.

Khánh An: *Như vậy, sau khi gia đình chị gửi đơn kiện vụ việc công an*

đánh người thì đã có trả lời gì từ phía các cơ quan chức năng chưa?

Chị Kim Tiên: Từ ngày 28 đến hôm nay là 9 ngày, thì đến tận ngày hôm kia, trước ngày bố em hấp hối thì chiều tối ngày hôm ấy, 8 giờ tối, cơ quan công an mới có quyết định khởi tố vụ án. Vụ việc hết sức nghiêm trọng nhưng đến 8 giờ tối cơ quan công an mới quyết định khởi tố vụ án và không có quyết định khởi tố bị can. Bây giờ thì đã có quyết định khởi tố bị can nhưng không báo rõ ngày giờ là bao giờ mới khởi tố bị can ra tòa được, mà phải đợi tước danh hiệu của Nguyễn Văn Ninh rồi mới có lệnh bắt giữ.

Sự việc rành rành, nhân chứng có, bằng chứng có, tất cả mọi việc đều rõ ràng, tại sao bây giờ không khởi tố được bị cáo mà phải đợi tước các thứ thì rất lâu. Không biết ngày nào, tháng nào bố em mới được giải oan. Bây giờ bố em đã nằm đấy rồi, mổ xẻ các thứ để khám nghiệm tử thi rồi, không hiểu ngày nào bố em mới được yên mồ? Bây giờ đang chờ đợi phía bên công an giải quyết cho gia đình em. Gia đình em oan quá mà không biết kêu ai!

Khánh An: *Vâng, cảm ơn chị đã dành chút thời gian để trả lời đài ÁCTD. Một lần nữa, xin thành kính chia buồn cùng gia đình chị. ■■■■*

Nhìn lại những vụ án gần đây như vụ mua dâm học sinh ở Hà Giang, vụ án thiếu úy cảnh sát đánh chết người tại Bắc Giang... đã được xử xét thế nào, ai cũng hiểu tại sao vụ án gây sự chú ý và việc bắt chấp những nguyên tắc pháp luật, bỏ sót tội phạm và cách xét xử của hệ thống tòa án Việt Nam hiện nay đang nhằm mục đích gì. Phải chăng chỉ vì ở Hà Giang, không chỉ có Chủ tịch Tỉnh mà còn cả Giám đốc Công an tỉnh có tên trong danh sách đen mua dâm vị thành niên... Phải chăng chỉ vì ở Bắc Giang, người gây cái chết đối với thanh niên Nguyễn Văn Khương là một thiếu úy công an?

Việc blogger Hương Trà bị bắt giam giữ nhanh chóng gây sừng sốt dư luận, chỉ vì động chạm trực tiếp vào gia đình viên tướng công an có địa chỉ và tên tuổi cụ thể?

Người ta có quyền đặt câu hỏi rằng: Nếu như, những tội ác này được thực hiện bởi một công dân bình thường, báo chí và hệ thống luật pháp sẽ xử lý thế nào, có giống cách xử lý đã có hay không?

Không thể nói gì hơn là sự bao che, khỏa lấp các tội trạng của các nhân viên ngành công an đã trực tiếp tạo nên một tình trạng xã hội "công an trị" hết sức bất công và bất chấp luật pháp ở Việt Nam. Điều này cũng phù hợp với tôn chỉ của ngành công an

Hoàng Mai, Hà Nội đánh chết ông Trịnh Xuân Tùng gây nhiều phản ứng bức xúc trong lòng người dân Hà Nội và cộng đồng dân chúng cả nước.

Điều mà mọi người bức xúc nhất ở vụ án này, là sự nhẫn tâm, tàn bạo của viên Trung tá công an khi đánh đập nạn nhân đến gãy đốt sống cổ rồi hô hào cái lực lượng gọi là dân phòng cùng tấn công và dùng công số 8 khóa ông vào gốc cây, sau đó bắt lên xe chở về phường. Nhẫn tâm hơn là kể từ khi bị đánh đập đốt sống cổ từ 3 giờ chiều và nạn nhân đương nhiên đã có dấu hiệu nguy hiểm, gia đình đến xin đưa đi khám, nhưng mãi cho đến 9g30 đêm, đến khi nạn nhân trở nặng thì mới cho đi bệnh viện khám và cái chết oan khuất đã đến với một con người hiền lành, vô tội.

Nếu là con người bình thường, khi thấy một người đã bị thương tích, dù chưa biết nặng nhẹ, vẫn phải có trách nhiệm cứu chữa cho người đó kịp thời. Nhưng ở đây, một trung tá công an đã gây thương tích cho nạn nhân trầm trọng, gia đình năn nỉ, yêu cầu ba lần mà vẫn khóa nạn nhân lại đến tận 9g30 mới cho đi bệnh viện dẫn đến cái chết oan uổng của nạn nhân thì cái gọi là "đạo đức cách mạng" "đạo đức Hồ Chí Minh" được dạy dỗ qua bao năm để ở đâu? Nó là cái gì vậy?

Trong vụ việc này không chỉ có viên Trung tá công an Nguyễn Văn Ninh nhẫn tâm, mà cả hệ thống công an nhân dân, Ủy ban nhân dân phường Thịnh Liệt gồm mấy chục mạng đang ăn cơm của dân, uống nước của dân ở đây chứng kiến sự việc này nhưng vẫn không có động tác nào để ngăn chặn tội ác đã diễn ra trước mắt một thời gian dài và công khai như thế.

Những tội ác đó có diễn ra nữa hay không? Tôi nghĩ rằng sẽ còn diễn ra nhiều và ngày càng nhiều hơn. Căn cứ vào thái độ, cách nghĩ, cách hành động của cơ quan pháp luật đối với những tội ác này thì chúng ta sẽ thấy rõ điều khẳng định này không phải là không có cơ sở. Điển hình là cách bao che của chính tờ báo Công an Nhân dân khi đưa tin vụ việc khá rõ ràng.

Dù những bài tường thuật về cái chết của anh Tùng được chính con nạn nhân là những người trong cuộc nói rõ ràng diễn tiến sự việc, thời gian và cách hành xử của công an đối với nạn nhân như thế nào khá chi tiết. Nhưng từ Công an Nhân dân đã thông tin đến bạn đọc những gì? Trong bài viết "*Khởi tố bị can nguyên Trung tá Nguyễn Văn Ninh, liên quan đến cái chết của anh Trịnh Xuân*

TRUNG TÁ CÔNG AN đánh dân gãy cổ đến chết vẫn lấp liếm nuông chiều tội ác

J.B Nguyễn Hữu Vinh 13-03-2011

Càng ngày, những chuyện công an đánh dân xảy ra càng nhiều, càng trầm trọng và nghiêm trọng. Trong các nguyên nhân dẫn đến tình trạng lực lượng "công an nhân dân" nhưng quay lại tấn công người dân ngày càng hung bạo, có một nguyên nhân ai cũng thấy, đó là sự bao che đến mức lộ liễu của hệ thống báo chí, ngành công an cũng như các cơ quan bảo vệ pháp luật ở VN.

Tính mạng người dân bị coi rẻ như cỏ rác, những hành động ăn chặn, hối lộ, hạch sách, cửa quyền, vi phạm pháp luật của cán bộ chiến sĩ ngành công an được bao che một cách có hệ thống trong "nhà nước pháp quyền" (!) là những nguyên nhân sâu xa và trực tiếp dẫn đến cách hành động ngông cuồng, bạo lực của nhiều công an viên.

được tuyên xưng rất cụ thể là "chỉ biết còn đảng, còn mình" dù mang danh "công an nhân dân".

Vấn đề các nhân viên công an luôn lộng hành, chỉ vì mình là "công an của đảng" mà đảng thì đang là lực lượng cai trị độc tài tại VN, không ai có thể đụng chạm đến lực lượng được cưng chiều này vì khi cần, cả hệ thống được chỉ đạo tạo dựng, bóp méo, xuyên tạc cũng như thông tin sai lệch bản chất vụ việc hết sức trắng trợn và nhẫn tâm, miễn sao bảo vệ được lực lượng này luôn trung thành với đảng.

Bởi vì, tất cả hệ thống công an, báo chí, tòa án, viện kiểm sát... đều nằm dưới sự lãnh đạo tuyệt đối của đảng.

Vụ Trung tá Nguyễn Văn Ninh, công an phường Thịnh Liệt, quận

Tùng” thì cách đưa tin đã cố tình làm cho người đọc hiểu rõ rằng Nguyễn Văn Ninh chẳng có tội trạng gì, cái chết của ông Tùng chỉ là chuyện nhỏ.

Bài viết trên báo Công an Nhân dân viết như sau: “Do xin không được nên nhóm anh Hùng đã có lời nói thóa mạ Tổ công tác; hai bên giằng co nhau dẫn đến anh Tùng bị thương tích”.

Bài báo thông tin đến bạn đọc điều gì? Nếu đọc những dòng này, ai cũng hiểu rằng đây chỉ là “hai bên giằng co nhau” vì “do không xin được nên nhóm anh Hùng đã có lời nói thóa mạ tổ công tác” (sic). Bất cứ người dân Hà Nội nào cũng hiểu rằng khi đã vi phạm luật, công an đã cầm giấy tờ xe, thì chẳng ai dám thóa mạ công an, đó là lẽ thường tình. Chỉ có trường hợp công an không bắt đúng lỗi, không có chứng cứ vi phạm, người bị bắt mới có thể tranh cãi mà thôi.

Về việc này, con gái ông Tùng, chị Kim Tiến đã trả lời đài RFA như sau: “Chỉ vì là hôm đó bố em đi xem ôm ra bến xe Giáp Bát để đi vào Nam. Bố em bảo ông xe ôm dừng xe lại để bố em lấy điện thoại gọi cho một người bạn. Bố em vừa gỡ mũ bảo hiểm ra để gọi điện thoại cho bạn thì ông trung tá công an tên Nguyễn Văn Ninh ở phường Thịnh Liệt, quận Hoàng Mai, đã ra bắt giữ xe và hẹn chiều quay lại”.

Ở đây, ông Tùng chỉ là người đi xe ôm, việc công an giữ giấy tờ xe không liên quan gì đến ông mà chỉ liên quan người lái xe ôm mà thôi. Nhưng ông Tùng đã cùng người xe ôm quay lại để làm việc với tổ công tác vì việc này, chứng tỏ ông Tùng là người rất tử tế, đáng hoàng khi thấy sự việc bất bình đã không bỏ qua dù không liên quan đến quyền lợi của mình.

Chi tiết vụ việc sau đó được thuật lại như sau: “Buổi chiều, bố em và ông xe ôm quay lại để nộp phạt thì ông xe ôm cãi là ông ấy đúng chứ không sai, ông không có trách nhiệm nộp phạt như vậy, nhưng bên công an không chịu. Thế là hai bên xảy ra cãi vã. Ông công an lao vào bóp cổ ông xe ôm. Khi ông ấy bóp cổ ông xe ôm như vậy thì bố em có gỡ tay ông ấy ra và bảo: “Ông là công an mà ông lại bắt dân, đánh người như thế à?”, rồi bố em cũng chấp nhận sai và xin nộp phạt 100.000 đồng, nhưng ông ấy không chịu và đòi 150.000 đồng. Sau đó hai bên giằng co và chẳng may tay bố em vung phải mặt ông ấy, thế là ông ấy dùng dùi cui và đồ vật cứng đập bố em. Ông đánh vào đầu, vào gáy và bố em ngã xuống. Khi bố

em ngã xuống, ông ấy tiếp tục hô hào thêm 5, 6 dân phòng nữa lao vào đâm đá bố em túi bụi. Sau khi đâm đá xong thì xích bố em vào một gốc cây rồi sau đó gọi xe đưa về phường”.

Bị vào khoảng 3 giờ, tầm 4g30-5g gia đình em biết chuyện xuống đấy để xin cho bố em được đi khám và hỏi tình hình, nguyên nhân sự việc. Khi gia đình em đến, em có vào và xin cho bố em đi khám, nhưng công an phường Thịnh Liệt nhất định không cho bố em đi khám. Mãi đến tận 9g30, khi tình hình của bố em trở quá nặng, người ta mới cho bố em đi khám. Em xuống dưới đó 3 lần, nhưng (công an phường) đều không cho đi khám. Em xin vào để đút phở cho bố em ăn, cũng không cho em vào đút phở cho bố em ăn. Đến bây giờ bố em chết, bố em trở thành con ma đói... .

Bố em lúc đấy vẫn bị còng. Hai chân hai tay buông xuống, ngồi ở ghế, trong tình trạng rất đau đớn. Bố em kêu lên là “Con ơi, cho bố đi khám. Bố đau lắm rồi, bố muốn đi khám con ơi. Bố liệt hết hai chân hai tay rồi”. Mà em đã van xin các anh là cho bố em được đi khám vì tình hình bố em rất nguy cấp rồi, nhưng các anh đều không cho đi.

Cô em và em có nói là: “Bây giờ anh tôi, bố tôi đang trong tình trạng hết sức nguy kịch như thế này, nếu như các anh không cho bố tôi đi cấp cứu, bố tôi có vấn đề gì các anh thì các anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, nhưng các anh ấy vẫn không cho đi”.

Bị bắt đánh từ trưa, đến 5 giờ, 9 giờ người nhà xin không cho đi. Mãi đến 9:30 – 10 giờ, khi bệnh tình quá nặng mới cho đi. Và thêm một vấn đề nữa là khi người ta không có sức phản kháng, liệt hết rồi mà khi đưa vào viện vẫn còng số 8”.

Diễn tiến sự việc là thế, nhưng tờ Công an nhân dân đưa tin như sau: “Thấy anh Tùng bị thương, Công an phường Thịnh Liệt và gia đình đã đưa anh Tùng đi cấp cứu tại Bệnh viện Bạch Mai, rồi chuyển tới Bệnh viện Việt-Đức. Tại đây, bác sĩ chẩn đoán anh Tùng bị gãy đốt sống cổ nên đã mổ cấp cứu và tiếp tục điều trị. Cho đến sáng 8/3, anh Tùng tử vong”.

Quả thật là cách đưa tin tuyệt vời, chỉ vì “hai bên giằng co nhau” mà anh Tùng bị thương. Khi một người đã bị đánh gãy cổ đến chết, thì không thể là sự “giằng co nhau” mà là hành động tấn công hung hăng, dã man.

Bài báo còn viết: “Khi thấy anh Tùng bị thương” thì “công an phường Thịnh Liệt đã cùng gia đình đưa anh Tùng đi cấp cứu”... Như vậy thì công

an đã tử tế quá còn gì? Bài báo đã không nói rằng việc đưa đi cấp cứu ông Tùng đã diễn ra sau khi xích nạn nhân vào gốc cây và đưa về phường công đến tận 9g30 tối mặc cho nạn nhân đau đớn, tứ chi bị liệt, gia đình đã ba lần van xin... nhưng cán bộ của dân đã không mấy may động lòng. Thậm chí khi đưa đến bệnh viện, ông Tùng vẫn còn mang nguyên còng số 8 trên tay như báo với các bác sỹ rằng đây là một tội phạm nguy hiểm.

Có thể nói, đây là những hành động quyết tâm thực hiện tội ác đến cùng của tên trung tá Nguyễn Văn Ninh và những người gọi là “tự quản viên” khi đã không cứu chữa nạn nhân bị tấn công, mặt khác còn ngăn cản gia đình nạn nhân xin đưa đi cấp cứu.

Với những người bị tấn công gây đót sống cổ, thời gian 6 tiếng đồng hồ bị xích tại gốc cây và còng tại phường, là thời gian dẫn nạn nhân đến cái chết từ từ, đau đớn và là một hành động man rợ.

Nhưng tờ Công an Nhân dân đã bỏ qua tất cả, đọc bản tin của tờ báo này, người ta chỉ biết tên Nguyễn Văn Ninh không có tội gì mà chỉ là thi hành công vụ, còn nạn nhân chết là vì đã “thóa mạ tổ công tác” lại còn “xô xát giằng co” với công an nên mới xảy ra nông nỗi đó, vì vậy mà có chết cũng đáng đời!

Nhưng sự đời không điều gì vượt qua được sự thật: nếu Ng. Văn Ninh chỉ vì thi hành công vụ, bị nạn nhân thóa mạ lại còn dám xô xát giằng co với công an và sau đó công an đã đưa nạn nhân đi bệnh viện... thì cơ gì phải bắt giam tên này, thậm chí còn “đề nghị đình chỉ sinh hoạt đảng”?

Qua cách thông tin trên tờ Công an Nhân dân về vụ việc này, người dân hiểu rõ rằng lại vẫn là con bài bao che cho sự lộng hành và tội ác của những nhân viên công an trong vụ việc này như bao vụ việc khác đã từng xảy ra trên đất nước này. Điều này chính là sự bảo kê cho tội ác tồn tại và phát triển.

Và điều đó, sẽ khuyến khích việc sử dụng bạo lực với nhân dân từ lực lượng công an. Vì thế việc công an hành hung, tàn sát dân chúng sẽ không thể dừng lại./

